

ΟΗΣΑΥΔΟΣ

№
368

Μόνο 220 δράμια κρασί
ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ!...Πόσες πρέπει να είναι οι «δερμίδες»
της διατροφής μας

Το πρόβλημα της διατροφής είναι σήμερα το σημαντικότερο.

Οι Αμερικανοί ειδικοί την καθώρισαν για έναν άνθρωπο με μετρία απασχόληση σε 2.000-2.500 θερμίδες (ή θερμίες είναι η ποσότητα της θερμότητας που χρειάζεται για να ανυψώσουμε κατά ένα βαθμό τη θερμοκρασία ενός γραμμαρίου ύδατος) την ημέρα. Ένας Γάλλος γιατρός, ο γνωστός δόκτωρ Άλμπερ παραπρεϊ, όμως, ότι η ποσότητα αυτή είναι άγρια παρρησία για έναν άνθρωπο που πρέπει να εργάζεται εντατικά, όπως απαιτεί η σύγχρονη ζωή.

Κατά τον Γάλλο επιστήμονα υπάρχει κι ένας άλλος λόγος, για τον οποίο ο αριθμός αυτός των θερμίδων απέχει πολύ από εκείνον που μας χρειάζεται πραγματικά. Το σώμα μας αποβάλλει διαρκώς τη θερμότητα που συσσωρεύει με τις διάφορες προφές και αυτό είναι εντύπηση, γιατί, αν την εκρατούσαμε ολόκληρη μέσα μας, δεν θα μπορούσαμε ν' ανθίσταμε και θα πεθαίναμε! Κι' αλήθεια, ένας άνθρωπος βάρους 70 κιλών θα συγκεντρώνει μέσα σε 36 ώρες μια θερμότητα 100 βαθμών, που θα τον έσκότωνε. Έπειτα, λοιπόν, αποβάλλουμε διαρκώς θερμότητα, ποσεί να υπάρχει πάντα στον οργανισμό μας ένα περιθώριο θερμίδων πέραν από το αλυτώς απαραίτητο, για να διατηρούμε την υγεία και τις δυνατότες μας σε ικανοποιητικό επίπεδο. Γι' αυτό, πολλοί επιστήμονες επιμένουν στον αριθμό των 3500 θερμίδων την ημέρα, για έναν άνθρωπο που εργάζεται πολλές ώρες.

Η αποβολή αυτή της θερμότητας, που γίνεται κυρίως από την επιδερμίδα, μας δείχνει ακόμη γιατί τα παιδιά έχουν ανάγκη από περισσότερη και καλύτερη τροφή. Παρά το μικρότερο βάρος τους, έχουν αρκετά μεγάλη έκταση επιδερμίδος (η επιδερμική επιφάνεια 10 παιδιών των 7 κιλών είναι διπλάσια περίπου από την επιδερμική επιφάνεια ενός ανθρώπου βάρους 70 κιλών) και γι' αυτό οι απώλειες θερμότητας είναι σ' αυτά μεγαλύτερες και συχνότερες.

Πώς, λοιπόν, θα εξασφαλίσουμε τις 2500 θερμίδες που χρειάζονται στον οργανισμό μας;

Για να σιτηθούμε στη βάση των 2500 θερμίδων, θα πρέπει να τις αντλήσουμε κατά την ακόλουθη αναλογία: 265 από αζωτούχους τροφές ή λευκάματα 535 από λίπη και 1700 από υδατάνθρακες.

Από τα τρία αυτά είδη τροφών, εκείνες που μας δίνουν τις περισσότερες θερμίδες είναι τα λίπη. Ένα γραμμάριο λιπαράς ουσίας μας προμηθεύει 9,4 θερμίδες, ενώ ένα γραμμάριο αζωτούχου τροφής ή υδατάνθρακα μας δίνει μόνο 4,1).

Αλλά θα ήταν παράλογο να σκεφθούμε ότι θα μπορούσαμε να εξασφαλίσουμε τις θερμίδες που μας χρειάζονται μόνον από λιπαρές ουσίες. Γιατί τα λίπη παραλούν τις λειτουργίες του στομάχου και δημιουργούν πολύ δυσάρεστες περιπλοκές, όταν ξεπεράσουμε τα όρια.

Οι υδατάνθρακες (ψωμί, γλυκίσματα, πατάτες κτλ.) παρουσιάζουν επίσης ένα μεγάλο μειονέκτημα. Έπειτα είναι πολύ μαλακά, τα καταπίνουν σχεδόν αμάσητα. Έτσι, όταν φθάνουν στον στομάχο, σχηματίζουν μια αβρανή μαζα, που η πέψης της θα απαιτήσει πολλές και δύσκολες προσπάθειες.

Η κατακρήσις, τέλος, των αζωτούχων τροφών (κρέας, ψάρι, γάλα, τυρί, ζυμαρικά, μπαζέλια, φασόλια κτλ.) αυξάνει το ποσό της ούρας που βρίσκεται μέσα στον οργανισμό και μπορεί να προκαλέσει οξοδωρότερες διαταραχές.

Τα λαχανικά και οι νωποί καρποί δεν είναι μόνον απαραίτητα στον οργανισμό μας για τις βιταμίνες που περιέχουν, αλλά και για έναν άλλο λόγο άκον. Η κυτταρίνη που βρίσκεται στο φύλλο τους κάνει πιο έντονες τις εντερικές υποσώσεις και διευκολύνει την πέψη.

Όσον αφορά το κρασί, η αλήθεια δεν βρίσκεται ούτε με το μέρος εκείνων που το καταδικάζουν ατά πλεονεκτήματά του.

Οι γνώμες ότι το κρασί βλάπτει δεν είναι, άλλως, τόσοσ καινούριες όσον φαντάζομαστε. Έκείνος που έκαμε τον ανώτερο άνθρωπο έναντιον του τρα τον ήταν πίο. Διότι από όποιονδήποτε απογόνου. Διότι από όποιονδήποτε απογόνου. Διότι από όποιονδήποτε απογόνου. Διότι από όποιονδήποτε απογόνου.

Ενας κανονικός άνθρωπος μπορεί να απορροφήσει κάθε ημέρα χωρίς κίνδυνο 1 γραμμάριο οινόπνευματος των 100 βαθμών κατά χιλιογράμμιον του σώματος.

Η αναλογία αυτή μας δείχνει πόσο πρέπει να είναι το κρασί που μπορούμε να πίνουμε. Εάν υπολογίσουμε ότι είναι περίπου 10 βαθμών οινόπνευματος, αυτό σημαίνει ότι ο οργανισμός μας δεχεται από 10 γραμμάρια κατά χιλίογραμμο του βάρους μας.

Για έναν άνθρωπο 70 κιλών, η αναλογία θα ήταν συνεπώς 700 γραμμάρια (περίπου 220 δράμια). Αλλά τη μισή αυτή οκάθιστο πρέπει να την πιη κανείς μέσα σε 24 ώρες κι' όχι με το ένα ποτηράκι πάνω στο άλλο! Μόνο έτσι δεν βλάπτει το κρασί!...

— Δέν πιστεύω να θέλετε να μας καταστρέψετε, τού είπε ο αρχιμάστορας.

— Αμα κοιτάξετε καλά τη δουλειά, θα ήθελε ότι είναι φτιαγμένη με τέχνη.

Και προχώρησε προς τις σκαλωσιές, που ανέβαιναν ως το δάπεδο.

Ο Μάτεκ εκείνη τη στιγμή έριξε

— Ο αρχιτέκτων Μάτεκ δεν αισθανόταν πολύ καλά τον εαυτό του εκείνη τη βραδιά, κι' έπληξε να πλαγιάσει ενωρίς, ενώριτερα από τις άλλες φορές.

Προηγούμενας όμως έγραψε σ' ένα χαρτί τις δουλειές που είχε να κάνει την άλλη ημέρα.

Στις έννεα το πρωί έπρεπε να συναντηθί μ' έναν αντιπρόσωπο του εργοστασίου κατασκευής τιμειντων, στις δωδεκάμισι είχε να υπογράψει κάποιο συμβόλαιο και στις πέντε το απόγευμα έπρεπε να βρισκεται στη μεγάλη αίθουσα του δημαρχείου.

Οι σοδατζήδες στους οποίους είχαν αναθέσει τα κοσμήματα του θάλου, δεν τα είχαν φτιάξει απόλυτως σύμφωνα με το συμβόλαιο, που είχαν υπογράψει, και ο αρχιτέκτων δεν έβρινε έντολη να πληρωθούν. Τη σχετική σημείωση την άφησε πάνω στο γραφείο του, για να τη δει ο σχεδιαστής του, που καθόταν στο διπλανό ακριβώς διαμέρισμα και να εδοιοποίηση τους σοδατζήδες.

Ο σχεδιαστής είχε διειπώσει μαζί τους και μετά τους είχε να τον συνοδεύουν ως το σπίτι του, για να τους πληροφορήσει ποιά ώρα ο αρχιτέκτων είχε άρσει τη συνάντησή της επομένης. Έτσι και έγινε. Τους άφησε κάτω στο πεζοδρόμιο, ανέθηκε αυτός απάνω και από το παράθυρο τους φώναξε:

— Αύριο το απόγευμα στις πέντε.

Ο Μάτεκ που κοιμώταν πιά, έβλεπε κάποιον άγνωστο, κάποιον φοβερό δνειρο που τον έπληξε με την άσπρη του φωνή, όταν άκουσε τη φωνή του βοηθού του. Άντησε απείσια σ' αυτό, τον μισοξύνησε και του φάνηκε σαν μία φωνή υπερφυσική.

— Ακόμη και τα λόγια παρανόησε στο μισοξύνημά του κι' νόησε ότι απευθύνονταν σ' αυτόν και ότι έλεγαν:

— Αύριο το απόγευμα στις πέντε, θα πεθάνεις!...

Στις πέντε, ούτε ένα λεπτό της ώρας αργότερα...

Συμπήνε δισόθυμος και μόνον όταν αντικρύστε το φως της ημέρας, διαλύθηκε κάπως η άγνοια του.

Το μεσημέρι, όταν πήγε στο σπίτι του, για το γεύμα, βρήκε μία άπροσδότου, για το γεύμα, βρήκε μία άπροσδότου, για το γεύμα, βρήκε μία άπροσδότου.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του. Οι κητη επισκέπτες: η μητέρα του.

μια ματιά στο ρολόγι του χεριού του.

Η ώρα ήταν πέντε παρά πέντε. Θυμήθηκε πάλι την προφητική προειδοποίηση της νύχτας κι' ανατρίχισε. "Οχι, όχι δεν θ' ανέβαινε πριν απ' τις πέντε! Χίλιες φορές όχι! Αυτοί οι σοδατζήδες ήταν ικανοί για όλα..."

Χαμονέλασε και είπε στον αρχιμάστορα:

— Γιατί με φοβάστε έτσι; Δεν είμαι καννίδαλος! Δεν θά θελήσω να καταστρέψω ανθρώπους τίμιους.

Τα πρόσωπα των σοδατζήδων άκτινοδόλησαν από χαρά. "Αρχισαν να κουθεντιάζουν όλοι μαζί μ' ευθυμία.

Ο αρχιτέκτων πήγε κοντά στο σχέδιο της διακοσμήσεως, που ήταν απλωμένο απάνω σ' ένα τραπέζι και το περιεργάστηκε άρκετη ώρα. "Επειτα έκτυπαε πάλι το ρολόγι του. "Εδειχνε πέντε και τέταρτο. "Η νυκτερινή προειδοποίησης έλεγε καθαρά: "Στις πέντε ακριβώς, ούτε ένα λεπτό αργότερα!"

Εννοίωσε τότε να φύγει από πάνω του όλο το βάρος που τον έπιεζε από το πρωί.

"Τι μωρά παιδιά που είναι οι άνθρωποι!" συλλογίσθηκε με ανακούφιση. "Αρκεί ένα κουτό όνειρο, για να τους αναστατώσει ως τα κατάσθαση της ψυχής τους! Άλλα τώρα τελείωσαν όλα αυτά..."

Εδίωξε απ' το νοῦ του την ανάμνηση και θυμωσε για την άδυναμία του. Ξανάβινε εσφινικά ο άνθρωπος που ήταν, χέρι και προχέρι και πάντοτε.

— Πάμε πάνω στο δάλο!... είπε στους μαστόρους.

Κι' άρχισε ν' ανεβαίνει μ' εύνησια τις πολυτέλειες σκαλωσιές. Οι σοδατζήδες τον ακολουθούσαν, ο ένας πίσω από τον άλλο. Το ανέβαινα εκείνο έκανε να κυκλοφορή εντατικά το αίμα στις φλέβες του. Δεν τον βασάνιζε πια καμμία πρόληψη. Είχε ανακτήσει την παλαιά του σταθερότητα και το πείσμα εκείνο του ανθρώπου, που αισθάνεται την υπεροχή του απέναντι στους άλλους.

Αυτοί οι εργάτες γελούσαν, αν νομίζουν ότι θα με κάνουν όπως θέλουν συλλογισθώ. Θα εφαρμόζω πιστά το συμβόλαιο κι' αν δεν τους άρεση, τόσο το χειρότερο γι' αυτούς...

Ας κάμουν άγωνη. Και η μητέρα μου πάλι κάνει λάθος, αν νομίζει ότι θα χάρισα έτσι, χωρίς λόγο εκείνο που διέκαυμαι σ' έναν άλλον! Δεν έχω καμμία διάθεση να υποχωρήσω... Εξ άλλου δεν είναι και σωστό αφού έχω παιδιά..."

Ανέβαινε στη σκάλες ξαναμένους. Ο νοῦς του με μίαν εκπληκτική ταχύτητα πετούσε σ' όλα τα περιστατικά της ημέρας εκείνης, καθώς και στις παραμικρότερες λεπτομέρειες.

Τώρα μετανουόσε που είχε δώσει σαν βλάκας ένα δολιχόγραφο χαρτονομίσμα στο ζητιάνο. Τι κουταμάρα! Λυπηθή το ζητιάνο, τους σοδατζήδες και τον αδελφό του! "Ηταν όχι μόνο βλακεία, αλλά και εγκλημα έναντιον της λογικής! Οι νόμοι της ζωής είναι άδυσωπητοι!"

Είχε φθάσει στην κορυφή της πιο ψηλής σκαλωσιάς κι' έπρόκειτο να περάσει σε μία άλλη, απέναντι, πατώντας σ' ένα δοκάρη τοποθετημένο σαν γεφυρά.

— Για να δοῦμε τη δουλειά!... είπε με ατύπητο ύφος.

Όταν όμως έφθασε στη μέση, άναμεσα στις δυο σκαλωσιές άκουσε εσφινικά να σημαίνει το μεγάλο ρολόι του δημαρχείου.

Νόμισε ότι οι ήχοι εκείνου του χτυποῦσαν το κεφάλι και του σταματοῦσαν την καρδιά. Μήπως τώρα μόλις ήταν πέντε η ώρα; Κτύπαε το δάλο του το ρολόι και είδε ότι έδειχνε πεντέμισι...

Μά τότε θυμήθηκε ότι τις τελευταίες ημέρες το ρολόι του κάτι είχε πάθει κι' έπληγαινε μπροστά. Κι' αναθεμάτισε τον εαυτό του, που άμειλσε να το πάη στο ρολογι, όπως είχε σκοπό...

Η ώρα λοιπόν ήταν πέντε! Πέντε! Είχε πέσει σε μία παγίδα της μοίρας!

Απλώσε δριμυτιά τα χέρια του για να πιασθί από κάπου, μα δεν βρήκε τίποτε. "Η κίνησις εκείνη, τον έκανε να χάσει την ισορροπία του. Κι' ενώ ακουγόταν ο τελευταίος — πέμπτος — χτύπος του δημαρχιακού ρολογιού, άνοιξε τα χέρια του σαν πτερούγες κι' έπεσε, στο τσιμακτικό κενό που έβαινε κάτω από τα πόδια του.

ΦΕΡΕΝΤΕ ΧΕΡΤΣΕΓΚ

Οπτασιές

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5

ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ 29.967

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 200

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Η ὅλοι ἤ κανείς

Θέλλα άγανακτήσεως. Έκείνη που άγανακτεί είναι η γυναίκα, όχι άδικαιολόγητα. Της έστέρησαν το δελτίο του καπνιστού, άστην και τα νήπια. Σε μία έποχή που διεκδικεί το δικαίωμα της ψήφου και της άναμείσεως στα κοινά έρχεται το Κράτος και της λέει ότι δεν τη θεωρεί αξία ούτε για ένα πακέτο τσιγάρα. Δικαίωμα για δελτίο έχει κι' ένας έφηβος δεκαοχτώ χρονών άκόμα. Δεν πάει όμως μία επιτήμων, μία καθηγήτρια, μία καλλιτέχνης. Άραία

Τα δαμάτια της καρδιάς

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ

Ο πρώτος μου γάμος βρά-
σταξε μερικές ώρες μονάχα.
Παγνυεύθηκεν ενώ ήμουν συγ-
χρόνως αρραβωνιασμένος με
μια άλλη γυναίκα, εκείνη που
έμελλε να γίνει η πραγματική
μου σύζυγος. Ώστόσο ο γάμος
μου έγινε επίσημος και ασφα-
λώς ήταν η καλύτερη πράξη
της ζωής μου...

Εκείνη την εποχή υπαγό-
ρευα κάποιον - κάποιον μερικές φι-
λοσοφικές σημειώσεις σ' ένα
γέρο αντιγραφέα, ο οποίος κα-
τοικούσε στην οδό Έστραπαύτ.
Ήταν ο πιο τίμιος άνθρωπος
του κόσμου και είχε άναγκα-
στη να ζή έτσι, ύστερα από
μια σειρά ατυχιών, που είχε
την αδυναμία να μου τις διη-
γήται συνεχώς. Έγώ τον ά-
κουσα ευχαρίστως, γιατί ήξε-
ρε να τις τονίζει και να τις
χρωματίζει, κι' ενώ αυτές φλυ-
αρούσε, η κόρη του, μία ξαν-
θή και δειλή κοπέλα, τον
αναπληρούσε στη δουλειά του
αντιγραφέως... Πολλές φορές
πγαίνοντας στο σπίτι τους,
την εύριχα μόνη της και μου
δινόταν τότε η αφορμή να αν-
τιληφθώ πόσο η παρουσία μου
την ετάραζε...

Επειδή ήταν
πολύ όμοια και είχε τρυφερά
και παθητικά μάτια, έννοιωσα
εθώς εξ αρχής κάποιο ασθη-
μα προς αυτήν, το οποίο δ-
μως αμέσως κατενίκησα. Θά
ήταν τρομερό πράγμα να την
κάνω φίλη μου... Ώστόσο
της μιλούσα πάντοτε με γλυ-
κύτητα και χωρίς να το θέλω
της έδινα να καταλαβαίνει ότι
μου άρεσε αρκετά. Μά η γλυ-
κύτητα μου αυτή εύριχα την
απώλειά της σ' ένα μιά βαθεία
υψηλή, τόσο βαθειά, ώστε θά
τρόμαζα αν το καταλάβαινα.

Στο διάστημα αυτό έκανα
ένα μικρό ταξίδι, κατά το ό-
ποιο έρωτεύθηκα κι' αρραβον-
ιάστικα και έπειτα από λίγο
καιρό έαναγκάστηκα στο Παρίσι.

Το ίδιο πρωί της άφίξεώς
μου είδα να φτάνει στο σπίτι
μου ο δυστυχισμένος μου αν-
τιγραφέας, εκπνεδισμένος και
συντετριμένος. Είχε αδυνατί-
σει, τα μάτια του ήταν κατα-
κόκκινα από τα δάκρυα και
είχε τους κροτάφους του βα-
θουλμένους.

— Κύριε, μου είπε, θά με
συγχαρήσετε που έρχομαι έ-
τσι... μα σεις είσατε πάντο-
τε τόσο καλός... Η κόρη
μου π... πεθαίνει!

— Τι λέτε!... φώναξα.
— Βρίσκεται στο νοσοκο-
μείο, κύριε... εξακολουθώ
ο γέρος. Έρχομαι να σας πα-
ρακαλέσω... να σας πώ...

Στο σημείο αυτό στάθηκε
μπερδεμένος, με τα μάτια γε-
μάτα λεία, κι' έβλεπα φώ-
ναξε:

— Η κόρη μου σας αγαπά!
Και χωρίς να μου δώσει
καιρό, να συνέλθω από αυτή
την αλλόκοτη αποκάλυψη, άρ-
χισε να μου διηγείται μια πε-
ρίεργη και συγκινητική ιστο-
ρία άγνης, τόσο συγκινητι-
κή, ώστε όταν τελείωσε, τα
μάτια μου ήταν γεμάτα δά-
κρυα.

— Θέλετε να την δείτε;
με ρώτησε τότε. Βλέποντάς
sας θά γίνει εύτυχισμένη. Δέν
της μένουν παρά λίγες βδομά-
δες ζωής ακόμα...

— Έτσι, ύστερ' από τρία τέ-
ταρατα, βρίσκονταν στο νοσο-
κομείο. Η άρρωστη, όταν
μπήκα στην αίθουσα, διάβασε
κάποιο βιβλίο. Μόλις με είδε,
άνασκήθηκε στο κρεβάτι
της κι' άρχισε να με κυττάζει
έκστασια...

Πόσο με συγκίνησε!... Η
γοητεία του θανάτου ήταν ά-
πλωμένη στο πρόσωπό της -
η γοητεία ενός προφύγου και
όμοιου θανάτου... Τα μάτια
της, όπου ζωγραφίζονταν η
γυναικά, φωτισήκαν μόλις με
είδε και η χαρά της μ' έκανε
να ριγίσω... Σχεδόν άμέ-
σως άρχισε να μου διηγείται
το μικρό και γλυκό της μυθι-
στόρημα...

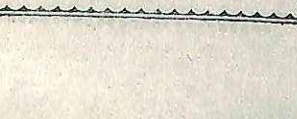
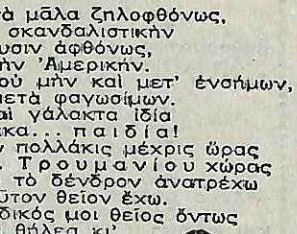
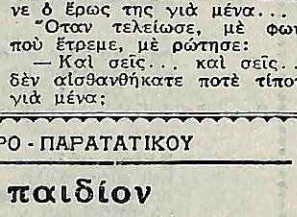
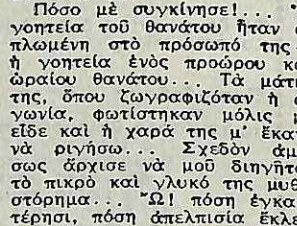
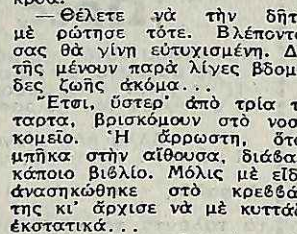
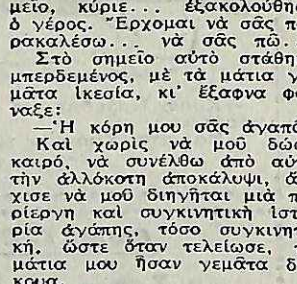
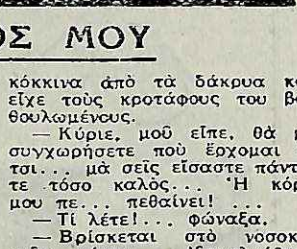
— Ω! πόση έγκαρι-
τέρας, πόση απελτία έκλει-
νε ο έρωας της για μένα!

— Όταν τελείωσε, με φωνή
που έτρεμε, με ρώτησε:
— Και σεις... και σεις...
δέν αισθανθήκατε ποτέ τίποτε
για μένα;

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άτυχον παιδίον

Άναγινώσκω, κατ' αυτός, τα μάλα ζηλοφθόνως,
μιάν είδομαι απρόοπτον και σκανδαλιστικήν
ότι δευμάτια, τινές, λαμβάνουσιν άφθόνως,
διότι έχουν θεϊόν των εις την Άμερικνήν.
Μετά σφραγισμών έρχονται, ου μιν και μετ' ένσήμων,
με ρουκισμών δευμάτια και μετά φαγωσίμων.
Και σκολάται πέμπονται και γάλακτα ίδια
εις τα της ηλικίας μου ανήλικα... παιδία!
Είς πειρασμών μ' ένέβαλλον πολλάκις μέχρις ώρας
τα λιγουρώδη δέματα της... Τρουμανίου χώρας
κι' εις της οικογενείας μου το δένδρον ανατρέχω
άνασκήτων, μήτοι, κάγω, τοιούτων θεϊόν έχω.
Άλλά κι' αν δέν ύφιστάται δικός μοι θεϊός όντως
έκ φήμης θα με ξερώσιν τα θήλεα κι' (έκει
κι' ουδόςλα άποκλείεται και λίαν έ-
δευμάτια ν'άπέστειλον άπ' την Άμερικήν.
Τοιαύτην σκέψιν συλλοβών όρθην και (θαυμασίαν
μετέβην λίαν εύχαρις κι' από χαράν (μεθύν
κι' ήρώτησον την είδικήν αυτήν ύπη (ρεσίαν
έάν υπάρχουν δέματα κι' από ίδιόν (μοι θεϊόν.
Πλήν, νεαρός υπάλληλος, κυττάζων ή- (λιθώς,
την φωτεινήν φαλάκραν μου που ή- (απορρίπτεν ως γλυκύος,
καγχάζων μοι άπορρίπτεν:
(Χά! χά! Δικός σου θεϊός;
Άμ' βάχες θεϊό, γέρο μου, αν ζούσε
(ό... Κολόμβος!...)
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τι να της πώ: "Αν της έ-
λεγα την αλήθεια, θά γινό-
μουν δημώδης της, ενώ με το
ψέμμα μου θά την παρηγορού-
σα... Ο οίκτος μου λοιπόν
μ' έκανε να της άπαντήσω:
— Ένώ... Μά ναί, σας ά-
γαπά άφότου σας γνώρισα...
— Αλήθεια; ρώτησε με άγ-
νία εκείνη.
— Ναί, αλήθεια.

Και είδα τότε στο πρόσωπό
της να ζωγραφίζεται όλη η
χαρά του θανάτου, όλη η χα-
ρά των άπελπιμένων. Κι' έ-
κείνη τη στιγμή έννοιωσα
σπην ψυχή μου όλη τη γλυ-
κά της καλωσύνης και των με-
γάλων θυσιών...

Δυστυχώς δέν ξέρω τί την
έκανε τις άλλες μέρες ν' άμ-
φιβάλλη για την αλήθεια της
διαβεβαστέως μου και μου
είπε:

— Μά αγαπάς πράγματι τό-
σο, ώστε να με κάνης γυναι-
κά σου;

Της άρκίστηκα και την έ-
δεσάισα ότι θά ήμουν πρόθυ-
μος να την παντρευτώ. Και δέν
δίστασα να της δώσω όλη την
εύθυια... Θά μου στοιχίσει
τόσο λίγο, αλλοίμονο, άφού η
δυστυχισμένη ήταν καταδικα-
σμένη να πεθάνη...

Η χαρά της ήταν μεγάλη.
Η όψη της φωτισήκε από μία
υπέροχη λαμπρότητα και ενώ
με έσφιγγε επάνω στο στήθος
της, ενώ γελοούσε κι' έκλαιγε
και ένώ μου ψιθύριζε λόγια
υπερτάτης λατρείας, έννοιωθα
πως έβινα στο φτωχό αυτό
πλάσμα τη μεγαλύτερη εύ-
τυχία της ζωής.

Άρχισα λοιπόν να ετοιμά-
ζωμαι για το γάμο, χωρίς να
ζητήσω την άδεια της μητέρας
μου, γιατί ήξερα πως θά με
συγχαρούσε, όταν το μάθαινε.
Τέλος η έστραψεν ένα βωμό
έμπροσθεν του λευκού φάρμα
των μελλοντικών, Η φτωχή νέα,
μέσα εύτυχία της άγχι-
νοσολούσε γεμάτη χαρά, σάν
μια μέρα του Μαΐου, που γέρ-
νει προς τη δύση της.

Θά έζησε τουλάχιστον είκο-
σι χρόνια μέσα στην ώρα έ-
κείνη... Ένα χαμόγελο άγίας
τάρα, η όψη της, ενώ μου
άνοιξε στα γέλια της, ενώ μου
έσφιγγε τρέμοντας το χέρι
και άκουγε εύτυχισμένη τους
φαλμούς του έρωτός της.
Ευλόγησε την έρωσί μας.

Επειτα ξανάπεσε στο κρεβ-
βάτι της, γιατί η συγκίνησις
την είχε εξαντλήσει...
Ο ίοκτος του θανάτου είχε
άρχισει πιά να πέφτει πάνω
της... Τα μάγουλά της και
οι κροτάφοί της είχαν βαθύ-
λωσει... Αυτή όμως δέν έ-
θλεπε, δέν αισθανόταν ότι το
τέλος της έλησίσε... Έξα-
κολούθησε να μ' αγαπά, να
είνε εύτυχισμένη. Το γαμήλιο
φόρεμά της την περιτύλιγε
σάν μια οδρανία νεφέλη.

Κατά το βράδυ μου έπιασε
το χέρι και μου ψιθύρισε:
— Μ' αγαπάς, Ζάκ;... Ά-
γαπάς τη φτωχή σου γυναι-
κούλα;... Θεέ μου!... Θά
ζήσουμε εύτυχισμένοι... Αί-
σθανόμαι ότι δέν μπορώ να πε-
θάνω... Δέν πρέπει να πε-
θάνω...

Η φωνή της άκουγόταν σάν
να έρχοταν από τους κόσμους
του υπερπέραν. Το κορμί της
είχε άρχισει πιά να παγώνει.
Σε λίγο ξαναείπε:

— Δέν μπορώ να πεθάνω!...
Ένα άριστο χαμόγελο ά-
πλώθηκε στο πρόσωπό της. Η
καρδιά μου ήταν έτοιμη να
σπάση από τη συγκίνησι.

— Σ' αγαπά... ξαναείπε
πάλλ... Θά πάμε να ζήσουμε
στην έξοχή, ανάμεσα στις βιο-
λέττες.

Και λέγοντας αυτά, έγειρε
το κεφάλι της στον άμο της
και έκλεισε τα γλυκά μάτια
της για πάντα...

Αυτός ήταν ο πρώτος μου
γάμος και η καλύτερη άσφα-
λώς πράξις της ζωής μου.

Z. PONY

ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ και τον ούρανίσκο

Τα δαμάτια των Άμερικανών επιστημόνων

Οι έφευρέσεις της εποχής μας δέν
άφορουν όλες την Ιατρική, τη χημεία
ή τη μηχανική. Διάφοροι Άμερικανοί
επιστήμονες έχουν άπασχοληθή με το
ζητήματα της διατροφής και της μα-
γειρικής κι' έχουν έφευρει πολλά εν-
διαφέροντα πράγματα για την εξυπη-
ρέτησι του στομάχου μας και την ικα-
νοποίησι του ούρανίσκου μας.

Ένα άπ' αυτά είνε π.χ. τα άφυδα-
μένα ροδάκινα. Γράψαμε ήδη ότι η
μέθοδος της άφυδατώσεως έχει έφαρ-
μοσθή σήμερα σε ένα πλήθος τροφι-
μων, γιατί διευκολύνει τη μεταφορά
τους και την καλή τους συντήρησι, συ-
νεπώς ελαττώνει το κόστος τους. Οι
νοικοκυρές της Άμερικής χρησι-
μοποιούν ήδη σε μεγάλες ποσότητες λα-
χανικά και φρούτα άφυδατωμένα. Ώς
έτις άνω, δέν είχε μπόρεσει να έ-
φαρμοσθή αυτή η μέθοδος στα ροδά-
κινα, γιατί έχαναν το άρωμά τους με
την άποξήρανσι. Η αλλοίωσις τους αυ-
τή άφειλετο σε ώριμμένους μικροορ-
γανισμούς των. Επί τέλους, δύο επιστή-
μονες της Καλιφορνίας βρήκαν μία ά-
ποτελεσματική μέθοδο: Κόβουν τα
φρούτα στη μέση, τα κατεργάζονται με
άτμο ως ότου βράσουν, έπειτα τα βρά-
ζουν σε άτμου διασφύου, και τέλος
στο μηχανήμα άφυδατώσεως. Ο άτμος
σκοτώνει τους μικροοργανισμούς, κι'
έτσι τα ροδάκινα διατηρούν όλο το ά-
ρωμά τους.

Ενδιαφέρον είνε επίσης ένα είδος
φωτοκού βουτύρου, που παρουσιάζει την
ίδια όψη και γεύσι με το φρέσκο άνε-
λαδινό, γίνεται δέ από σόγια - άλλα
χωρίς να έχη τη χαρακτηριστική γεύσι
αυτού του φυτού - κι' είνε έμπλουτι-
σμένο τεχνητά με άφθονες βιταμίνες
Α.

Οι Άμερικανίδες νοικοκυρές δέν ά-
ναγκάζονται πιά να... χυθούν δάκρυα,
για να καθάρισουν τα κρεμμύδια τους.
Τα βρίσκουν έτοιμα, ξεφλουδισμένα,
μαγειρεμένα και κονσερβοποιημένα, ώ-
στε δέν έχουν παρά να τ' άδειάσουν
μέσα στο φανγτό. Άν τυχόν δέν ύ-
πάρχουν τέτοιες κονσερβές στην πόλιν
τους, γράφουν στο εργοστάσιό, στη
Νέα Υόρκη, να τους στείλη άμέσως
όσες τους χρειάζονται.

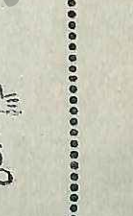
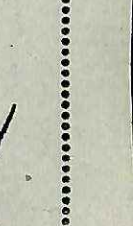
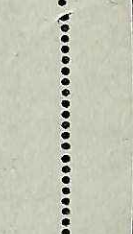
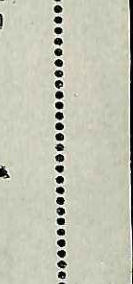
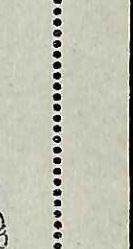
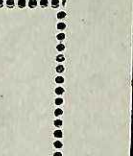
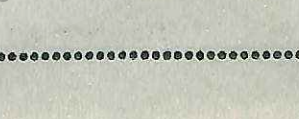
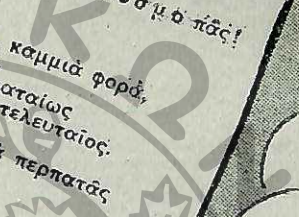
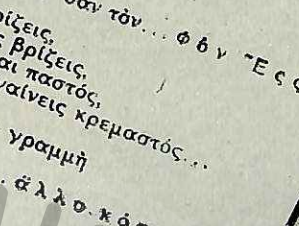
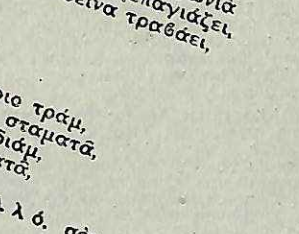
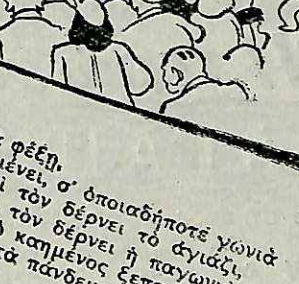
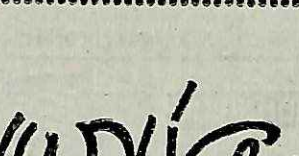
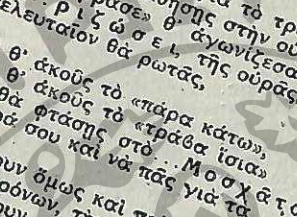
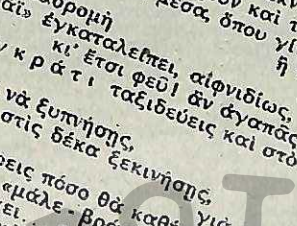
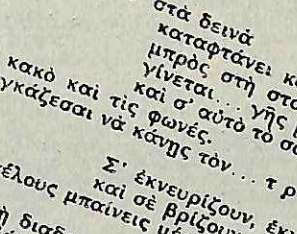
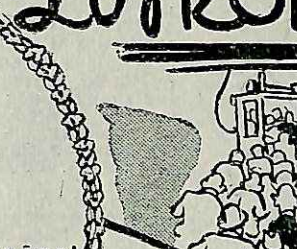
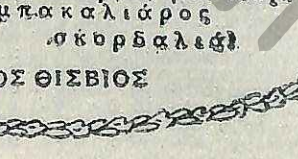
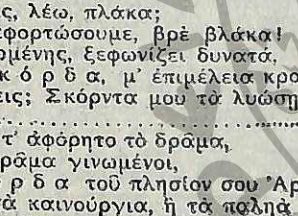
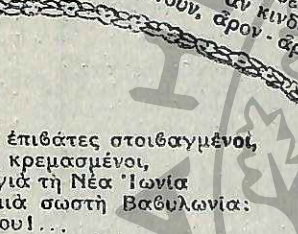
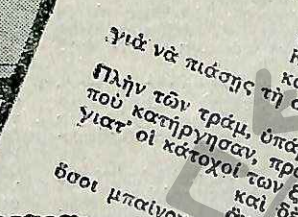
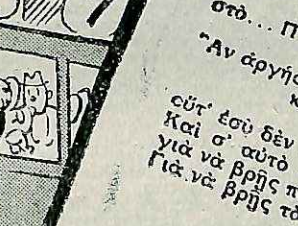
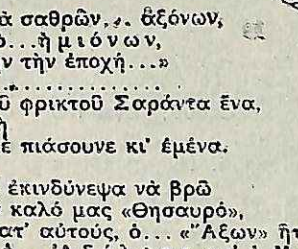
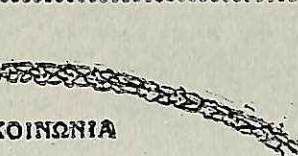
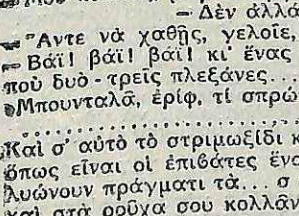
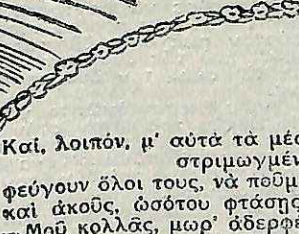
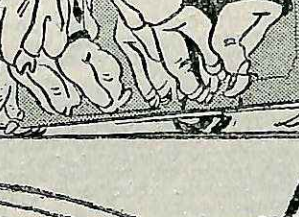
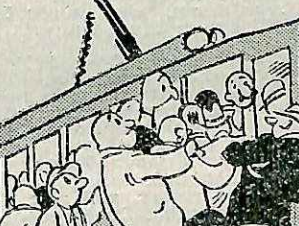
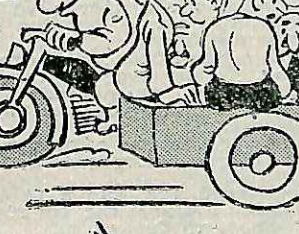
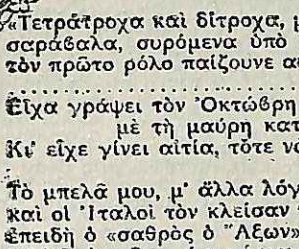
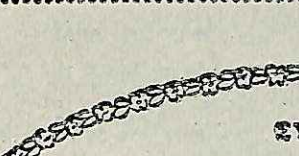
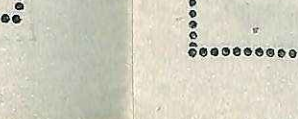
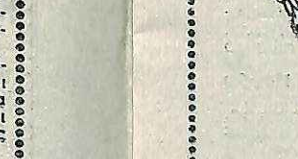
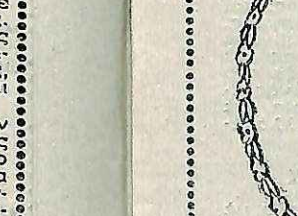
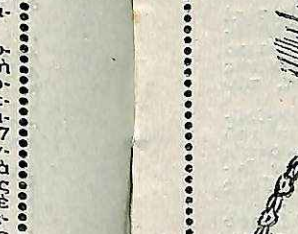
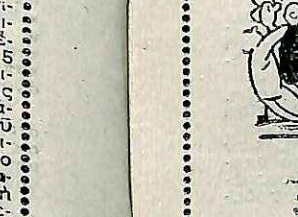
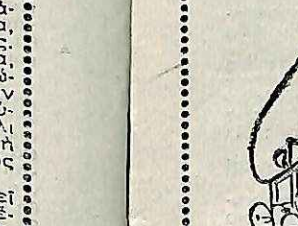
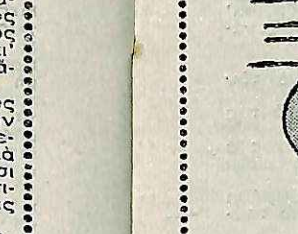
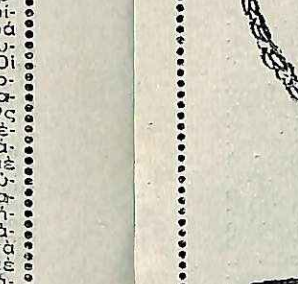
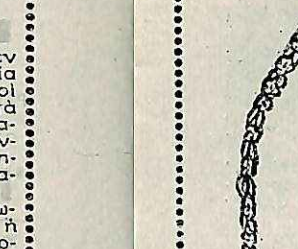
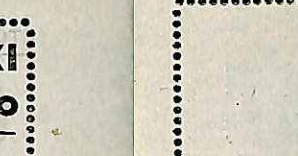
Μία άλλη εύκολία - που δέν μπορεί
να άνομοσθή έφευρέσις, άλλα μόνο έ-
ξυπνη έμπνευσις - άφορά τα χασά-
πικα. Ένα τέτοιο κατάστημα του Άλλι-
νός προσφέρει στην πελατεία του έ-
τοιμα κομμάτια κρέατος για 2, 3, 4 ή 5
άτομα, κομμένα, περιποιημένα, συνι-
σμένα και τυλιγμένα ήδη σε διαφανές
σελλοφάν. Έτσι, δέν άναγκάζεται κα-
θε πελάτης να περιμένη για να του
κόψη το κρέας ο χασάπης. Και το μι-
κρό αυτό κέρδος χρόνου είνε σπουδαίο
για τους πάντοτε βιαστικούς Άμερικα-
νούς. Η πρωτοτυπία αυτή έγινε δεκτή
με τόσο ένθουσιασμό, ώστε προβλέ-
πεται ότι θά έπεκτασθ σε όλα τα χασά-
πικα της Άμερικής.

Τα κυριώτερα μειονεκτήματα των άγ-
γών είνε ότι σπάζουν εύκολα κατά τη
μεταφορά τους κι' ότι χαλούν γρήγο-
ρα. Οι είδικοί επιστήμονες ενός άμε-
ρικανικού γεωπονικού ίνστιτούτου ά-
σκολήθηκαν μ' αυτό το ζήτημα επί 7
χρόνια. Από 200 άσπρες κόττες Λευ-
κόρν, ξεδιάλεξαν όσες έκαναν αυγά
με σκληρό κι' άνεκτικό φλούδι. Τις
ανέθρεψαν και τις πολλαπλασίασαν σε
ίδιαίτερα όρνιθοτροφεία, κι' έτσι έπέ-
τυχαν να έχουν αυγά τόσο γερά, ώστε
να μη σπάζουν στη μεταφορά τους.

Επί πλέον δέ, έπειδή το φλούδι τους
είνε χονδρό και δίκως πόροσι, δέν ά-
φινει να περάσθ ο έξωτερικός άέρας,
συνεπώς τα αυγά αυτά διατηρούνται
φρέσκα για πολύν καιρό.

Μία άλλη εργασία των Άμερικανών
γεωπόνων εξασφάλισε στους φίλους
της σολάτας μαρούλια για όλόκληρο
το καλοκαίρι. Πρόκειται για μία ράτσα
μαρουλιού, που γίνεται μεγάλο δεν-
δράκι και βγάζει πολλές (καρδιές) γύ-
ρω από ένα κεντρικό κοτσάνι. Όσο κό-
βει κανείς τις κάτω (καρδιές), βγαί-
νουν άλλες στην κορυφή.

Τέλος, οι Άμερικανοί είδικοί άνεκά-
λυψαν... το γιαούρτι! Πολλοί μεγάλοι
επιστήμονες το συνιστούν τώρα θερμά
σ' όλο τον κόσμο και βεβαιώνουν ότι
σ' αυτό όφελουν τη μακροβιότητά τους
οι χωρικοί των Βαλκανίων.

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

8ον
 Ο θυρωρός της πολυκατοικίας, αντίκρυ στο σπίτι της Μάρθας ήταν ένας υπαρκτός άντρας φλύαρος, έξυπνος και επιπόλαος μαζί. Ήταν πάντα εύθυμος αν έ' ανασταίνε μια ολόκληρη γειτονιά με τις τερατολογίες του πολλές φορές.

Τ' άλλο πρωί, μόλις αντίκρυσε τη Μάρθα στο παράθυρό της, έτρεξε κοντά της. —Κυρία Πανοπούλου, είπε, που να σας λέω! Χέες το βράδυ η ψυχή μου πήγε στην Κούλουρη για σας. Ένας άνδρας είχε μπει μέσα στον κήπο σας. Σας παραμόνευε. Στάθηκε πολλή ώρα και κτύπαζε άπο τη χαρμάδα. Μήπως σας έλειψε τίποτε από το σπίτι σήμερα;

Η Μάρθα τον κτύπαζε τρομαγμένη. —Τι λές κύρ-Δημητρώ; Αλήθεια, τι είδους άνθρωπος ήταν; Κανένας λωποδύτης;

—Ήταν σκοτάδι, μισοσκοτάδι. Έγώ έβλεπα μονάχα μια σκιά, κι έτρεπα. Η βέβαια βέβαια να βγω, να τον ρωτήσω τι θέλει. Αλλά, το μυστικό μου, αυτό την κατάσται; Κι αν ήταν κανένας Γερμανός, Κι αν ήταν κανένας κατάσκοπος, έ'ερω έ'γω τι ήταν; Αν ήθερα πως ήταν, κανένας λωποδύτης στον κανονικά, όπου να πής άμην. Αλλά, θάβλεπε σήμερα, κινδυνεύουμε από τόσα πράματα... Έχω βλέψεις και παιδιά, δε μπορώ να παίζω το κεφάλι μου.

—Αχ! κύρ-Δημητρώ... Με τρομάζεις, φαίνονται αλήθεια κατάσκοπος ή Γερμανός;

—Οχι, κυρία Πανοπούλου. Μάλλον δικός μας φαίνεται από το σουλούπι του, και καλοντυμένος. Δεν έμοιαζε για λωποδύτη. Μα υπάρ ξέρω κι' ενώ; Τι νόρευσ στον κήπο σας;

—Εμεινε πολλή ώρα; —Ναι, πολλή ώρα. Κτύπαζε μέσα στην τραπεζαρία σας. Κι έπειτα έφυγε σιγά-σιγά πατώντας στις μύτες.

—Παράξενοι είπα η Μάρθα, φοβισμένη. Αλήθεια, είπε ο κύρ-Δημητρώ, έχω κι' άλλο νέο. Να πής στον άνδρα σας ότι άποψε τον ζήτουσαν στο τηλέφωνο, έ'ω στην πολυκατοικία.

—Ποιος τον ζήτοους; Και δεν μάς είδοποιούσε, καύμενε;

—Δεν μου είπαν να τον φωνάσω. Με ρώτησαν όμως με περιέργεια από ποτέ άλλαξε σπίτι. Πότε παντρεύτηκε, ποιά παντρεύτηκε. Χίλιες δυο λεπτομέρειες.

—Λες νά'χι καμμία οκεί με τον άνθρωπο που μάς παραμόνευε τη νύχτα; ρώτησε με φόβο η Μάρθα.

—Δεν άποκλείεται. Γιατί το τηλεφώνημα έγινε λίγο άφω έ'φυγε από τον κήπο σας αυτός ο άνθρωπος.

—Ευχαριστώ, κύρ-Δημητρώ, είπε η Μάρθα. Ευχαριστώ που με είδοποιήσατε, θά'χω το νου μου άποψε. Πρέπει να κλειδώνουμε την καγκελάριστα.

—Αργότερα, η Μάρθα βήνκε στον κήπο της, κι' άσυναίσθητα κτύπαζε στο παράθυρο της τραπεζαρίας στο μέρος όπου της είχε π' ο Δημητρώς ότι στεκόταν ο άγνωστος. Κι' ά'αφνα, έβγαλε ένα ξεφωγμένο, πούκανε τη μητέρα της και την ά'δελφή της να τρέσουν τρομαγμένες από μέσα.

Η Μάρθα στεκόταν σ' εκείνη τη θέση, κι' έτρεπε σύγκορμη.

—Τι έχεις; τη ρώτησαν οι δυο γυναίκες. Προχώρησε μέσα στο σπίτι με βήμα κλο-

νιζόμενο η Μάρθα. Και βουδ', ενώ το δόντια της χτυπούσαν, της έδειξε κάτι που κρατούσε στο χέρι. Ένα μικρό σου-νιαδάκι άσπμενο.

—Τι είναι αυτό; ξεφώνισε η Σόφη. —Δεν το γνωρίζεις; άποκρίθηκε η Μάρθα. Τα χείλη της μικρής άρχισαν να τρέμουν.

—Μά... μοιάζει... μοιάζει με το σου-νιαδάκι του Άλέξη.

—Είπε το σουνιαδάκι του Άλέξη, είπε η Μάρθα. Κτύπαζε έ'ω! Το άλφα, θυμάσαι που πήγαμε μαζί και δώσαμε την παραγγελία πως να το χαράξουν; Έ'γω του το χάρισα.

—Χριστός και Παναγία! φώναζε η μητέρα κλαμ', σαν φάντασμα. Πως βρέθηκε έ'ω;

—Επίσης η Μάρθα, το κεφάλι της με τα δύο της χέρια, κι' άρχισε να κλαίει λυγμώς. Μέσα από τ' άναφυλάτα της τα λόγια της ακούγονταν κομμένα:

—Ο Άλέξης γύρισε! Το μαντεύω... Είμαι βέβαιη... Ήταν έ'ω, μέσα στον κήπο μας χέες το βράδυ. Με είδε. Με είδε στην άγκαλιά ενός άλλου. Τηλεφώνησε. Έμαθε πως παντρεύτηκε...

—Αυτά είναι φαντάσματα σου! φώναζε η μητέρα.

—Φαντασία μου; Κι' ο σουνιαδ; Ή φαντασία μου τον δημιουργήσε κι' αυτόν;

—Θα γύρισε ο Άλέξης! είπε η Σόφη, και το παιδικό της πρόσωπάκι της πήρε μία έκφραση τρόμου.

—Θα γύρισε!

Η φωνή της Μάρθας τώρα ήταν έξαλλη από χαρά. Τα μάγουλά της πετούσαν φλόγες.

—Γύρισε ο Άλέξης! Μά γιατί δεν κτύπησε την πόρτα; Γιατί δεν μπήκε μέσα; Γιατί έφυγε;

—Για σταθίτε, είπε η μητέρα τους, που άναλογίζεσταν με φοικία τις συνέπειες που μπορούσε νά'χι τη ζωή της κόρης της. Για σταθίτε; Γιατί παίρνετε φόρο. Έ'γω συλλογίζομαι κάτι άλλο. Ο Άλέξης θα σκετώθηκε. Και ίσως πούν πεθάνη, να άνθεσε σε κάποιον νάρθη να σου φέρη το σουνιά. Κι' αυτός ο φίλος του θα ήλθε έ'ω, θα ρώτησε να μάθω πως είναι τα πράγματα, κι' όταν έμαθε πως έ'ω ξαναπαντρεύτηκες, θα προτίμους να μ' άπορουσιάρη με τα θλιβρά του μαντάτα. Για να σου δώση όμως να καταλάβης περί τίνος πρόκειται, πέταξε έ'ω το σουνιά...

Αυτό είναι πολύ πιθανόν. Δεν θα έβλινος να βρεθ'ι σε συγκινήσεις, σε κλάμματα και σε άναστατώσι ο άνδρας.

—Αυτό θα είναι, είπε κι' η Σόφη.

Η Μάρθα δεν μίλούσε. Το παραμύθι αυτό που είχε πλάσει η μητέρα της, δεν ήταν κι' άβαν. Μα μέσα της, η καρδιά της πού'χι χτυπούσε τρελλή, το ήμισυ της πούβραζε άναστατωμένη, όλη της η ύπαρξη της έ'λεγε πως ο Άλέξης ο ίδιος είχε περάσει την προηγούμενη νύχτα από το σπίτι της.

—Μάρθα, έκτευσε η μητέρα της πρόσεξε! Δεν πρέπει να δείξης καμμία συγκίνηση, τίποτε άπολύτως. Άσε να ιδούμε πως θάρρουν τα πράγματα, να βεβαιωθούμε.

Δε μίλησε η Μάρθα. Πήγε και κλείσθηκε στο δωμάτιό της κι' έκλαψε πολύ.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Στριφονούριζε τα χέρια της η Μάρθα, και τόνονα του άγαπημένου της οτα χείλη της φτερουγίζε με τρυφερότητα.

—Άλέξη!... Άγαπημένε μου! Άνδρα μου!... Άληθινέ μου άνδρα!... Γιατί δεν μου φανερώνηκες;

Τρομάζε κι' η ίδια με την επανάστασι που γινόταν μέσα στην ψυχή της.

Τώρα τους τελευταίους μήνες, είχε πιστέψει πως άγαπούσε τον Πάνο, πως είχε σβύσει μέσα της η πρώτη της άγάπη. Και τώρα ά'αφνα, ένα μικρό άσπμενο σου-νιαδάκι, περμένο στο χέμα, ήταν άρκετο για να της φωνήση την κρυμμένη σπι-θούλα μέσα στο στήθος.

Πως είχε πιστέψει πως ήταν δυνατόν ν' άναπήση άλλον άνδρα; Πως είχε παραδεχ'ι φίλια κι' άγκαλιάσματα από άλλον άνδρα;

Τρομάζε όταν σκεφθηκε πόσο ξένο τον θεωρούσε μέσα της το Πάνο. Ήταν ένα χρόνος παντρεμένοι. Κι' όμως, τώρα, μονάχα με τη θύμηση του Άλέξη, καταλάβαινε πως ο Πάνος δεν είχε καμμία σημασία στη ζωή της.

Ούτε στιγμή δεν σκεφθηκε πως ήταν δυνατόν να λέγεται γυναίκα του Πάνου, αν ζούσε ο Άλέξης. Ούτε στιγμή δεν σκεφτόταν πως είναι νόμιμη γυναίκα τώρα ενός άλλου άνδρα. Σα νά'δους, αυτός ο χρόνος από τη ζωή της. Είχε την έντύπωση πως όπου και να είναι, θάνοιγε η πόρτα, και θα της παρουσιάζονταν ο Άλέξης. Κι' αυτή θα χωνόταν στην άγκαλιά του, θά'κλεινε τα μάτια της κι' όταν τα ξανάνοιγε, το κακό όνειρο θα είχε σβύσει.

Σύμνησε από τα όνειρά της όταν άκούσε το πόμολο της πόρτας να τρίζη, κι' είδε τον άνδρα της να στέκν παραξενεμένος μπροστά της.

—Πού είσαι, Μάρθα; τη ρώτησε.

Ήταν συνθημαμένος να τρέχη να τον καλωσορίζη από την πόρτα.

Τον κτύπαζε σαν νά'δανε μπροστά της ένα φάντασμα.

—Τι έχεις, Μάρθα; ρώτησε άνηλκχος ο Πάνος. Πως με κτύπας έτσι; Δεν είσαι καλά;

Πήγε κοντά της, έκανε ν' άκουμήση το χέρι του στο χέρι της. Μα αυτή το τράβηξε, οα να τη ζυγώνει φιδί.

—Σε καλό σου, είπε αυτός δυσχερεσιμένος. Τι έχεις; Είσαι θυμωμένη; Συνέδρη τίποτε;

Τότε μονάχα σκεφθηκε η Μάρθα, πόσο τρελλή ήταν. Δεν μπορούσε να π'ι τίποτε στον Πάνο, άπο τη τρικυμία που γινόταν μέσα της. Έπρεπε να παίξη το ρόλο της άκόμα. Και τί μπορούσε να του π'ι; Τι θετικό είχε να του π'ι;

Μ' άφάνταστη προσπάθεια σκώθηκε, και του χαμογέλασε άχνά.

—Δεν έχω τίποτε, του είπε. Με συγκωρείς. Με τρομάζεις. Συλλογίζομαι κάποιο όνειρο.

—Άκούχα! έκανε αυτός άσπμ'ι. Έ'χωμε τώρα τα όνειρα. Να μου κάνης τη χάρη, να μ' άβλεις όνειρα, ούτε στον ύπνο σου ούτε ζυγνήνη.

Όλη την ημέρα την πέρασε η Μάρθα, με άπεληκμένες προσπάθειες να μ' άδειξη τίποτε στον Πάνο. Όσο και νά'κανε όμως, άβελή της, του φερόταν παράξενα, τον μεταχειριζόταν σαν ξένο, σαν έχθρο σκεδόν. Κι' αυτός την κτύπαζε παραξενεμένος και σκώθηκε τους ώμους του με δυσχερεσία.

Δεν μπορούσε να φανταστ'ι βέβαια τι γινόταν μέσα στην καρδιά της. Αλλά άποπτεύονταν πως είχε δ'ι κάποιο όνειρο η Μάρθα, που της θύμιζε τον πρώτο της άνδρα. Κι' αυτό τον δυσχερετούσε, τον θυμώνα.

Το βράδυ έ'πεσαν άμυλητοι να κοιμηθ'ι. Ή Μάρθα τραβόταν στην άκρη του κρεβάτιου, γιατί άνατριχίλασε στη σκέψη πως άκούμπει άπάνω σ' ένα ξένο άνδρα, σ' ένα άνδρα που δεν ήταν ο άνδρας της ο λατρεύτος.

Ο ύπνος ήλθε γρήγορα στα βλέφαρα του Πάνου. Ήταν βέβαια θυμωμένος, και δυσχερεσιμένος, άχι όμως και άνήλκχος. Δεν μπορούσε να φανταστ'ι πως κινδύνευε η εύτυχία του. Ήταν τόσο σίγουρος για τον έαυτό του, που ούτε καν έ'αζε να νοι του πως ήταν δυνατόν, μετά ενός έτους γάμου, μετά τόσο γενναιοδωρία, με τόσο καλοπέραση, να μ' άνη έντελλά έρωτευμένη μαζί του η Μάρθα.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ

Την άλλη μέρα, σκετώθηκε η Μάρθα με μια παράξενη λάμψη στα μάτια. Ήταν άπομονητική κι' εύγενική με τον Πάνο. Κι' αυτός έ'φυγε έντελλας σίγουρος πως το χέσιμό συννεφάκι είχε περάσει.

Μόλις όμως έ'φυγε ο Πάνος, η Μάρθα άρχισε να ετοιμάζεται.

—Πού θα πάς; τη ρώτησε η μητέρα της.

—Έ'χω δουλειές, φώνια, άποκρίθηκε άόριστα. Ίσως άργήσω να γυρίσω.

Η Σόφη την κτύπαζε στα μάτια, σαν να προαιεθάνονταν κάτι.

Έ'φυγε από το σπίτι της η Μάρθα, και

μέσα στον φθινοπωρινό ήλιο, είχε την έντύπωση πως τα πόδια της είχαν φτερά και πετούσαν.

Είχε κάνει ολόκληρο σχέδιο. Πού θα μπορούσε ν' άποτανηθ'ι για να πάρη πληροφορίες. Σε όλα τα γραφεία όπου γύριζαν οι εξαφανισμένοι, στον Έρυθρό Σταυρό, στο Ύπουργείο, παντού. Και σε όλους και γνωστούς της άκόμα.

Τρέχοντας σκεδόν στο δρόμο άρχισε ν' άνεβαίνη σκάλες, να ρωτή έ'ω, να ρωτή εκεί: Παντού έ'παιρνε πάλι την ίδια άπάντησι.

—Τίποτε! Άπολύτως τίποτε. Πάντα άγνωστοί.

Κόντευε πιά μεσημέρι. Η χαρά μέσα της έ'δουσε, γινόταν σταχερό, όπως γίνονται τα χρυσορόδινα σύννεφα στη θύρι. Κτύπαζε τον γλυκό ήλιο που την ήλγιε πάντα, και νομίζε πως είχε χάσει τη λάμψη του.

Δεν ήταν δυνατόν! Είχε βγ'ι από το σπίτι της, με το σίγουρο προαιεθμα πως σήμερα θά'βλεπε τον Άλέξη. Κάπου θα τον εύρισκε, κάπου.

Θά'πρεπε λοιπόν να γυρίση σπίτι της πάλι; Να καθήση στο ίδιο τραπέζι με τον ξένο άνδρα; Ν' άκούση τα έρωτικά του λόγια; Να δεχθ'ι τα όμρα του, που την άγρόραζαν, και της κομίζαν τις τούβες; Άνατριχίλασε μονάχα σ' αυτή τη σκέψη.

Δεν ήξερε τι να κάνει. Κι' ά'αφνα, είδε μπροστά της να τρέχη με δαιμονισμένη ταχύτητα ένα άσπρο αυτοκίνητο, από αυτό το ποχουν τον κόκκινο σταυρό, τα αυτοκίνητα των πρώτων βοθειών.

Πως πήγε το μυαλό της άμέσως στον Άλέξη. Πως; Ίσως αυτό να ήταν το θάμα της άγάπης.

—Ίσως να είναι άρρωστος, σκεφθηκε. Ίσως να άρρώστος από την άπεληκία του χέος. Ίσως να βρίσκεται σε κανένα νοσοκομείο. Μα πως να τον βρω;

Γύρισε στους δρόμους πολλή ώρα, σαν ψυχή χαμένη. Και στο τέλος άποφάσισε να πάη στην άστυνομία.

Είχε με ύφος σίγουρο, χωρίς φόβο πιά, είπε πως ο συγγενής της Άλέξης Πρινάς εξαφανίστηκε από χέος το βράδυ, και πως έχει ύπόνοιες μήπως του συνέβη κανένα δυστύχημα και βρίσκεται στο νοσοκομείο.

Τ'ή άποσχεθήκανε να φροντίσουν, και τη ρώτησαν πού θα μπορούσαν να την εύδοποιήσουν.

—Θα περάσω έ'γω πάλι το άπόγεμα, είπε κι' έφυγε με βήμα κλονίζόμενο.

Γύρισε σπίτι της, και ποτέ στη ζωή της δεν πάλεψε τόσο μέσα της όσο έ'κείνο το μεσημέρι στο τραπέζι, για να φαν'ι φουρκία, όπως πάντα.

Μόλις έ'αφαν, ο Πάνος έ'πεσε να κοιμηθ'ι, όπως το συνήθιζε.

—Έ'γω θα πάω σε μια φίλη μου, είπε η Μάρθα, ά'διδρα τατά.

Κι' έ'φυγε τρεχάτη.

—Βρέθηκε! της είπαν στην άστυνομία. Είναι άρρωστος. Νοσηλεύεται στον Εύαγγελισμό!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Άνέθηκε τις ολόλευκες μαρμαρένιες σκάλες με βήμα κλονίζόμενο. Ή μυρωδιά του νοσοκομείου, την κλύκωνε, την έπνιγε. Νόμισε σε κάθε βήμα πως θά'περτε.

—Ε'ω, της είπαν, θά'λαμος 230. Στάθηκε άπ' έ'ω τρεμώμενη.

—Χτύπησε, της είπε μια άδελφή. Είνε μόνος μέσα.

Χτύπησε, μηχανικά, κι' άκουσε ένα άδύνατο:

—Εμπρός!

Άνοιξε την πόρτα, και στάθηκε στο κατώφλι.

Ο Άλέξης κοιτόταν στο κρεβάτι του. Ήταν κλωμώ, και τα μάτια του θάλα, βαρυστημένα. Μόλις την είδε, δεν τη γνώρισε άμέσως. Ούτε είχε προσέξει καλά πως άκούμπει άπάνω σ' ένα ξένο άνδρα, σ' ένα άνδρα που δεν ήταν ο άνδρας της ο λατρεύτος.

Τότε έκλεισε η Μάρθα πίσω της την πόρτα του.

—Μάρθα! Τι θέλεις έ'ω! τη ρώτησε.

Η φωνή του ήταν βραχνή. Θλιμμένη. Πόσο θλιμμένη! Αλλά άχι έ'χωρική.

—Άλέξη!

Πήρε τα χέρια του, και σαν τρελλή, τα φίλους κλαίνοντας.

Κι' αυτός, που ήταν άρρωστος και πο-νυμένος, πήρε τη δύναμη να την παρηγορήσει:

—Έ'λα, ήσυχάσε. Μ' άκάνης έτσι.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά της ώρας. Η Μάρθα έκλαψε ν' άναφυλάτα, κι' ο Άλέξης ά'βινε τα δάκρυα του βουδ', να κυλάει στα μάγουλά του.

—Έπειτα σκετώθηκε η Μάρθα. Τον κτύπαζε από κοντά. Πρώτη φορά τον κτύπαζε έτσι στο πρόσωπο. Τρομάζε με το άλλαγμα των χαρακτηριστικών του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ROBERTO και 'ΕΔΙΘΕΑΒΕΤ ΜΠΡΑΟΥΝΙΤ'

Η φλογερή άγάπη των δύο ποιητών

Είπε ζήτημα αν στην ιστορία των μεγάλων έρωτων μπορεί να βρη κανείς έρωτα σαν εκείνον που έ'νασε μ' ένα μακροχρόνιο δεσμό τον μεγάλο Άγγλο ποιητή του περασμένου αιώνα Ροβέρτο Μπράουνιγγ και την επίσης μεγάλη ποιήτρια Έλισάβετ, τη σύζυγό του. Η άγάπη των—μια άγάπη που βάσταξε σ' όλη της ζωή—είνε ένα τρυφερότατο ποίημα σπο-γής και έρωσιώσεως που θα το ζήλευαν και οι θερμότεροι και οι περιπαθέστεροι μεγάλοι έρωστές των αίωνων.

Κόρη ενός γαιοκτήμονος των άποικιών από καιρό έγκατεστημένος στο Λονδίνο, η Έλισάβετ Μπάρνερ, ήταν από μικρή ένα πλάσμα τόσο φιλάσθενο, τόσο κοχκετικό, ώστε ήταν άποχρω-μωμένη να μείνη διαρκώς σκεδόν κλεισμένη στο δωμάτιό της. Το κλείσιμο αυτό είχε κάνει την ψυχή της άκόμη πιο έαλασθητή άπ' ό,τι ήταν εκ φύσεως, πιο λεπτή, πιο υπερήφανη, μια ψυχή που έμοιαζε με λουλούδι μεγαλόμνη μέσα σε σέρρα. Η Έλισάβετ άπομακρυσμένη καθώς ζούσε από τον κόσμο και τις διασκεδάσεις του, μια μόνη άπασχόλησή της είχε: Το διάβασμα.

Μ' αυτό περνούσε τις άτέλειωτες ώρες της μοναξιάς της. Από μικρή διάβαζε με μανία με πάθος, ό,τι έ'πεσε στα χέρια της, ό,τι εύρισκε στη μεγάλη βιβλιοθήκη του πατέρα της. Το εύγενικό της πνεύμα, περισσότερο και φιλόδο-ξο, ζήτα άπ' άπάντα ν' άγκαλιάσει, να ποτισθ'ι άπ' όλες τις γλώσσες. Μαθαίνει άργάα έλληνικά, λατινικά, έβραϊκά και διαβάζει όλην τους συγγραφείς, άπ' τους γνωστότερους άπ' τους άγνωστους, που έ'ναρταν στις γλώσσες αυτές. Καρπός των μελετών της σπάνη, ήταν διάφορα έργα της, ποιήματα πρωτότυπα, μεταφράσεις, δοκίμια φιλοσοφικά, ά, όποια αυτά καθ' έαυτά δεν είχαν μεγάλη αξία, έδει-χναν όμως τι φλογερό πνεύμα φιλάεσε στο εύ-θραυστο κορμάκι της Έλισάβετ. Κι' άλθι-νά και στα δεκαοχτώ και είκοσι χρόνια της και πολύ άργότερα, όταν την γνώρισε και την ήλρη γυναίκα του ο Ροβέρτος, ήταν ένα δει-λό κι' άσθενικό πλάσμα. Νά πως την περιγρά-φει μια σύγχρονη της που την συναναστράφηκε πολύ: «Κορμωστασία παιδιού, χέρια και πό-δια κροελής, μια θαυμαστή κόψη, χυμένη στους ώμους της σε μακρές μεταξένιες μπούκλες. Οι μπούκλες αυτές με το βαθύ καστανό χρώ-μα, μισοκρύβουνε το μικρό προσωπάκι της, το τόσο τρυφερό κι' εύγενικό και μ' ά'ω άφίνουν να διακρίνουμε άμέσως από τα κορμίσια τους τα μεγάλα γκριά μάτια της, τα όγρ'ι κι' έρωτικά και το πολύ μεγάλο στόμα της με τις γραμμές της εύγλωττίας και της καλώςήνης».

Το 1844, είκοσι όχτώ χρόνων, έπειτα από μερικά έργα της που πέρασαν άπαράτητοι, η Έλισάβετ δημοσίευσε έναν τόμο ποιημάτων, που έ'καναν τ' όνομά της άμέσως γνωστό σ' όλη την Άγγλια. Μερικές υπάλλαντες της προ-πάτων μίλησαν όλίσια στην καρδιά των Άγγ-λων. Και καθώς η ποιήτρια δεν σκόνησε στα κέντρα, δεν φαίνονταν πουνά, δεν ήταν κο-σμική, δεν άργησε να δημοσηγηθ'ι ένας θρό-λος γύρω της.

Όλοι μίλούσαν γι' αυτήν σαν για μια έρ-εία του πόνου, σαν για μια γυναίκα πολυά-σπινημένη και άρρωστη, κλεισμένη κάπου μα-κριά άπ' τους ανθρώπους...

Μά να, έ'αφνα, λίγους μήνες μετά την δημοσίευση των ποιημάτων της, η Έλισάβετ

παίρνει ένα γράμμα άπ' τον γνωστό κιόλας τότε και θαυμαστό ποιητή Ροβέρτο Μπράου-νιγγ. Το γράμμα αυτό ήταν άρκετα περίε-ργο: «Άγαπώ, της έγραψε ο άρσας και έρη-μικός ποιητής, τους στίχους σας όλοκαρδ'ι, άγαπητή μου μίς Μπάρνερ, κι' αυτό σημαί-νι πως άγαπώ κι' έσας την ίδια. Έπιθυμώ πολύ να σας δώ, να σας γνωρίσω!...»

«Υστερα άπ' το γράμμα αυτό, ο Ροβέρτος Μπράουνιγγ της ζήτησε την άδεια να την έπι-σκεψθ'ι και να της έκαρσθή το θαυμασμό του. Μά εκείνη του άρνηθηκε, με γλυκερά δ'ως κα-λωσύνη. Κλεισμένη καθώς ήταν στην κάμαρά της, δεν ήνοιόσε να δεχθ'ι εκεί μέσα παρά μόνον τ' άδέρφια της, έναν έάδελφό της, τον γιαντρώ της και έλάχιστους άλλους παληούς γνωρίμους της.

Μά ο Μπράουνιγγ ήταν νέος, όρμητικός κι' έπιμονος. Ένοιεί να την έπισκεψθ'ι, να την δ'ι, να της μιλήση...

Και η Έλισάβετ γράφει σχετικώς σε μια φίλη της: «Ευτερέα να τον δεχθ'ι από τέ-τοιες συνθήκες που δεν είχα ποτέ μου δεχθ'ι έναν ξένο. Δεν μπόρεσα να έπιμείνω πιά στην άρνησή μου. Τον δέχθηκα, όστόσο, χωρίς να θέλω. Μά είχε έναν τρόπο να διορθών'ι τα πράγματα, ο κ. Μπράουνιγγ, όσο έ'γω δεν έ'ω ν' άπομακρύνω τα έμπόδια. Γράφει τα πιο χαριτωμένα γράμματα του κόσμου... Τέλος μια μέρα ήρθε».

«Τέλος μια μέρα ήρθε! Τι βαθεία, τι μυ-στική άνατριχίλα που δονεί τη φράση αυτή! Αισθάνεται κανείς ότι είναι η κραυγή της υπέρ-τατης χαράς μιας γυναίκας, που χρόνια όλό-κληρα περίμενε τον έρωτα, κι' έ'αφνα τον βλέ-πει να φτάνη! Τι εύτυχία!

Νάτος λοιπόν, ο ένας άντικρυ στον άλλον, οι δυο ποιητές. Εκείνη έαπλωμένη στον κα-ναπέ της, τόσο τρυφερά και λεπτή, σαν ένα λουλούδι, λίγο μαρμαρένο, μ' ένα άσπρο πολύ γλυκό άκόμα. Και όμως η σκεδόν άλη αυτή γυναίκα έ'χει να μιλή για πράγματα άληθινα, δυνατό, μεγάλα. Στο μικρό άκονα κεφαλάκι σάλευσαν οι πιο φλογερές ιδέες.

Όσο την κτύπαζε ο Μπράουνιγγ, τόσο πιο πολύ αισθάνεται ότι το άσθενικό αυτό πλάσμα του όνειρου, είναι η μόνη γυναίκα που του ταί-ριάζει. Και σιγά-σιγά ποτίζεται, μεθά, άπ' τη γοητεία της, έπρωσιμώ, έλεγει, να κάθουμαι μίαν ώρα την ήμερα στο πλευρό της, παρά όλες τις εύτυχίες του κόσμου!...»

Πολλά από τα ποιήματα που έ'γραψε την έποχή αυτή ο Ροβέρτος, είναι έμπρασιμένα από τον έρωτα του προς την Έλισάβετ. Τον αισθάνεται κανείς παντού, στους στίχους του τον έρωτα αυτόν, άλλω έμμεσος, σκεπασμέ-νον, και άλλοι πόλι έντελλας φανερό.

Και η Έλισάβετ, στον μεγάλο έρωτα του Ροβέρτου, άπαντούσε με την άπαλή, καρτερική φωνή της: «Είμε άδύνατοι!...» Άδύνατοι ό'χι γιατί δεν την τράβοςε ο έρωτας αυτός, ίσως-ίσως την τράβοςε άκατανίκητα, με μια δύναμη στην όποια καταλάβαινε πολύ καλά ότι θα έπκονε στο τέλος. Αλλά φοβόταν η άρ-ρωστη και βασανισμένη γυναίκα μήπως άπο-νηστεύονταν ο Ροβέρτος, μήπως δεντανε με μια άλυσσά, την όποια από λεπτότητα δεν θα μπορούσε κατόπιν να κόψη. Κι' έπειτα έν-νοιωθε πολύ γερασμένο τον έαυτό της για να άναστηθ'ι. Ήταν δυό-τρία χρόνια μεγαλύτερη από το Ροβέρτο. «Ω, τι σκληρό μαρτύριο! Όχι δεν θέλει! Προσέμεινε μ' αμνήμη μ' όλη κι' έρηνη... Μά ο Μπράουνιγγ με το μεγάλο πά-θος καθ' έαυτά δεν είχαν μεγάλη αξία, έδει-χναν όμως τι φλογερό πνεύμα φιλάεσε στο εύ-θραυστο κορμάκι της Έλισάβετ. Κι' άλθι-νά και στα δεκαοχτώ και είκοσι χρόνια της και πολύ άργότερα, όταν την γνώρισε και την ήλρη γυναίκα του ο Ροβέρτος, ήταν ένα δει-λό κι' άσθενικό πλάσμα. Νά πως την περιγρά-φει μια σύγχρονη της που την συναναστράφηκε πολύ: «Κορμωστασία παιδιού, χέρια και πό-δια κροελής, μια θαυμαστή κόψη, χυμένη στους ώμους της σε μακρές μεταξένιες μπούκλες. Οι μπούκλες αυτές με το βαθύ καστανό χρώ-μα, μισοκρύβουνε το μικρό προσωπάκι της, το τόσο τρυφερό

**Ἀπὸ τῆ «λίμνη τοῦ χρυσοῦ»
ὡς τὰ πλούτη τοῦ Με-
γάλου Μογγόλου**

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

(Γαλλική)
 ↑ Πολύ περισσότερα μαθαίνει
 κανείς κουθεντιάζοντας παρά
 διαβάζοντας.

TOMAS NTAPINGEK

"Ένας μικρός ήως

Μεταξύ εκείνων που ετιμήθησαν από τον βασιλέα της 'Αγγλίας με το (μετάλλιο του 'Εδουάρδου), που απονέμεται για πράξεις αλληλεγγύης και αυτοθυσίας, είχε και ένας μικρός, ηλικίας 14 ετών, όνομα 'Ερρίκος Ολίντοφ. Τό παιδάκι αυτό, καθάρως, με κίνηση της ζωής του ν' αρπάξει το σκουπίδι ενός μαγειρέματος τούρου και να το δειχθεί ένα δένδρο. 'Ετσι, έσως τη ζωή περικινά συντονισμένη του, που είναι παιζάν σε μικρή απόσταση.

Πώς καταπολεμούνται διάφορες ασθένειες

Τὴ μεγαλύτερη τέλος ἀπόδοσι ἔδωκε ὁ ἀκόλου-
θος συνδυασμός: λευκὸ 5, κόκκινο 3, κίτρινο
ὕψ. 1.

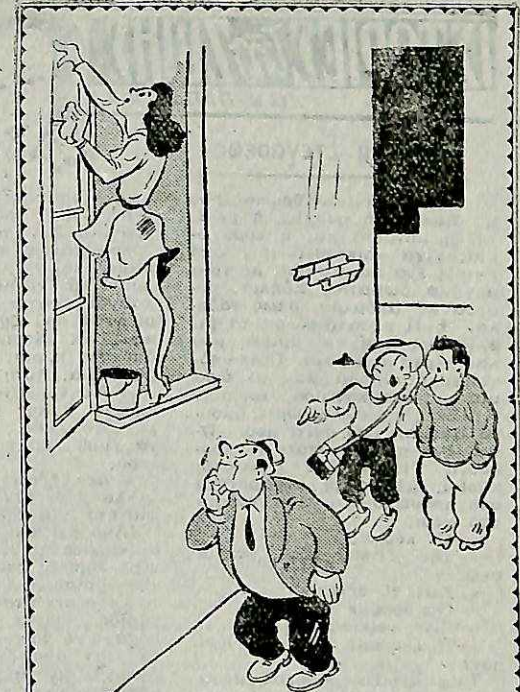
ΤΟΥ 1945

Ἡ Ἀμερικὴ κράτος...
δίχως νόμους!

ὁ Ἰσραήλ, γὰρ νὰ χάσουν ἀμ
σως τὰ ἴχνη του. Ἡ κεντρι
διεὐθύνσεις ταξιδιωτῶν
στελεῖται φυσικὰ παντοῦ τὰ

• αληθινό σπληντίο.
• 'Αλλά τὸ σημαντικό
• ὁ δόκτωρ Καστόν γιά
•

ρο εἶνε ἐκεῖγο πού λέει
α παιδιά.

—Κι' ὕστερα οὐ λένε πῶς εἶχαμε ἀνάγκη ἀπὸ ξένους παρατηρητὰς!

Ὁ δάσκαλος:

Ὁ δ' ἄσκαλος: Ἄς υποθέσουμε ὅτι
 πᾶς ἄμαξας κάνει μετὰ τὸ ἄμαξι τοῦ 8
 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, κί' ὅτι ἀφήνει ἕναν
 ἄλλον νὰ προπορευθῇ κατὰ 1 χιλιόμετρο.
 Ὁ δεύτερος αὐτὸς κάνει μόνον 6 χιλιόμε-
 τρα τὴν ὥρα. Ποῦ θὰ συναντηθοῦν οἱ δύο
 μαξάδες:

— Στην πρώτη ταβέρνα του δρόμου!

Καταστρέφει και την όμορφη των γυναικών!

ώτερο είνε εκείγο που λέε
α τα παιδιά.

υποστηρίζει ότι μία ημερησία δόσις ζακχάρων μεγαλύτερη από 25-30 γραμμάρια, είναι βλαβερή για τόν οργανισμό.

Επιτροπή Στεγάσεως

Επειδή είμαι άνθρωπος που μ' άρεσαν η ήσυχια, η μελέτη, η μοναξιά και η ευρυχωρία, είχα νοικιάσει πριν από καιρό, ένα διαμέρισμα με τρία μεγάλα δωμάτια. Εύηλια, εύαερα κι' απόμερα, όπως τάδε-λα. Έκει μέσα άπλωσα τα βι-έλια μου και τις άριδες μου και πέρανα γούρα. Πότε-πότε έρχονταν για καμμία ώρα μια γυναίκα και μου σκούπιζε. Κι' όλες τις άλλες άρες ήμου-να άφέντης στο σπίτι μου. "Ο-που ένα πρωί χτυπάει το κου-δούνι. Ήταν δυο άγνωστοι κύριοι, με πολλή σοφάρητα στο πρόσωπο και λίγα χαρτιά στο χέρι.

— Οί κύριοι;
— Της "Επιτροπής Στεγά-σεως.
— Και τί θέλετε;
— Να ιδούμε το σπίτι.
— Είνα νοικιασμένο.
— Το ξέρομαι. Άνοιξτε, λοι-πόν!

Τους άνοιξα. Μπήκαν μέσα χωρίς να σκουπίσουν τα πό-δια τους και χωρίς να βγά-λουν το καπέλο τους.
— Μόνο σας μέντε εδώ, δεν είν' έτσι;
— Μάλιστα.

Και νέμισε και τα τρία δωμάτια μόνος σας.
— Τί θα πη νέμομαι; Άφου τάχα νοικιασμένα;
— Θα περιορισθτε όμως... Θα σας επιτάσσω το ένα δω-μάτιο.
— Για ποιά λόγο;
— Για να στεγάσουμε άστέ-ρους.

— Σας παροκαλώ κύριοι! Έγώ είμαι άνθρωπος της με-λέτης. Και χρειάζομαι ήσυ-χία.
— Μην άνησυχίτε. Θα σας στείλουμε ανθρώπους φιλοψύ-χους. Έχουμε όπ' όφι μας έ-να άντρογυνο, πολύ καλώς πρέπει. Θα τους δώσουμε αύ-τό το δωμάτιο, το άλλο το κ-ρατήσετε σεις και το σα-λόνι θα τόχετε μαζί. "Ορίστε κύριε.

— Τί είν' αυτό;
— Το έγγραφο της επιτά-σεως.
Το καθώς πρέπει άντρογυνο κουάληνε την ίδια μέρα. "Ο κύριος ήταν ένας τριανταε-τάρης, με άγέλαστο πρόσωπο και λίγα λόγια. "Η κυρία, μία είκοσιπεντάρης, νόστιμη και ζω-ηρή, ένα κομματάκι περίφημο με λίγα λόγια. "Ο κύριος είχε πετύχει στην έκλογη του. Μου ζήτησαν ευγενέστατα συγγυ-μη για την ενόχληση που μου έδωσαν, αλλά, σε περιστάσει-σαν τις σημερινές, τόνα χέρι νίβει τ' άλλο και τ'ά δυο, το πρόσωπο. Πήραν το δωμάτιο που ήταν ακριβώς δίπλα από το δικό μου. Έγώ έβαλα μια πολυθρόνα στην ενδιάμεση πόρ-τα, για να χωρίσω το νοικο-κυριό μου και το πέρα από-φασι πιά. Άντιο μοναξιά!

Από κείνη την ώρα είχα το συναίσθημα πως έχω ήμουν ό- έννοια κι' εκείνοι οι νοικοκυ-ραίοι. Μου γέμισαν την κου-ζίνα με κατσαρόλες και σε-βίτισα, το μπάνιο με πετσέτες και μπουνοβόζια, έβαλαν στο διάδρομο ένα μπαούλο κι' έν-καταστράθηκαν του καλού και-ρού. Κι' άλλαξα, κατ' ανάγκη, τις συνήθειές μου. Για να πά-νω πλυθώ, ή να φτιάξω ένα καφέ, έπρεπε να πρόσχω την περιβολή μου.

Η πρώτη νύχτα πέρασε ή-συχα. Το καθώς πρέπει άντρο-γυνο, κουρασμένο από τις ά-ναζητήσεις σπητιού ποιάς έ-βρι πόνον καιρό, έπεσε ύφω-στον ύπνο. Το άλλο βράδυ ό-

μως ξεπιάσανε κεραυνοί. Φαί-νεται ότι το καθώς πρέπει άν-τρογυνο δεν τά πήγαινε κα-θόλου καθώς πρέπει. Άν θυ-μάμαι καλά, γιατί κρατούσα πρακτικά χωρίς να θέλω, ό- καυγάς άρχισε για ένα ποτή-ρι νερό που ζήτησε ό κύριος, που είχε πέσει στο κρεβάτι, από την κυρία, που ήταν άκό-μα όρθια. Αυτή του απάντησε:
— Νά τό κανάτι! Νά σηκω-θής να βάλης να πιής!

— Σου είνα κόπος δηλαδή, να μου βάλης ένα ποτήρι νερό;
— Δεν ξέρω τί μου είνα. Άλλά έγω δεν έβαλα ύποψη-φιότητα για δούλα!

Από κεί και πέρα το ποτά-μι άρχισε να τρέχει. Από τό νερό, ήθαν στο οικογενειακό της κυρία, που δεν είχε ταίτι να φορέση όταν την πήρε ό- κύριος, έπειτα πέρασαν στην καταγωγή του κυρίου, που κα-ταγόταν από ένα χωριά όπου έτρωγαν με τά χέρια και στα-μάτησαν κατά τις τέσσερις τα έσημερώματα μ' ένα αμειδίτο διαβολόστεμμα. Άντιο ύπνος...

— Δεν βαρύνσαι, είπα. Άν-τρογυνο είνα, θα τσακωθί και μία φορά.
Άλλά η ιστορία ξανάρχισε το δεύτερο βράδυ. Ύπνος πά-λι στις τέσσερις το πρωί. Και το τρίτο. Ύπνος στις τέσσερις το πρωί. Και κάθε νύχτα τά ίδια. Και πάντα—λέα και το είχαμε συμφωνήσει—ό- καυγάς σταματούσε στις τέσσερις. Και όλες αυτές οι φωνές κι' οι τρο-φερότητες, ακουγόντουσαν από δωμάτιό μου, σαν να νινόνταν εκεί μέσα ό καυγάς. Τί να σου κάνη ένας λεπτός τόγος και μια έόληνη πόρτα; Έγώ ό-δυ-συχής που συνήθιζα να κοι-μάμαι νωρίς, πού να κλείσω μάτι; Έκτός από το βόλεμά μου, έχασα και τον ύπνο μου. Και σπικνωόμουν τό πρωί με πριμένα μάτια.

Αυτή η δουλειά τραβούσε δέκα πέντε μέρες. Ένα βρά-δυ άποφάσισα να τους κάνω την παρατήρησι, να τους κά-ποιοι άλλος εδώ μέσα, που ή-θελε να κοιμηθί. Άπάνω στην ώρα, μάλιστα, άκουσα και τον κύριο να λέη:
— Δεν βιάζεις το σκαμό τό-τώρα; Τί θα λη κι' ό άνθρω-πος δίπλα;
— Ας λη ό,τι θέλει, άπάν-τησε εκείνη. Στο κάτω της γραφής, εδώ είνα σπίτι μας.
Και άλλαξα γνώμη. Μ' όλα ταύτα όμως, έγω τί να σας πώ. Συμπάθησα και λυπήθηκα πολύ την κυρία. Όλα τά ά-δικα, για μένα, τά είνε ό κύ-ριος. Επί τέλους δεν μιλάνε έτοι σε μία ώμορφη γυναίκα! Ήμουνα βέβαιος ότι αυτό το κομψό μπμπελο, με τά ξανθά μαλλιά και το γοιπευτικό χα-μόγελο, είχε πέσει θύμα του. Και τό άνάγκασε να κατεβαί-νη στο δικό του έπίπεδο και να μεταχειρίζεται αυτό το χα-μηλό λεξιλόγιο. Πάντα, όταν τσακωνόταν με γυναίκα μ' έ-ναν άλλον άντρα, όλο τό δι-κίο για μ'ας τόχει ό άντρας. Μόνο όταν τσακωνόταν μαζί μας διαφέρει το πράγμα.
— Φτώχη ύπαρξί!... ψιθύρι-ζα. Κακόπεσες, δυστυχισμένη.

Μία νύχτα όμως, τα πρά-ματα ζωηρέψανε περισσότερο. Ύστερ' από τις έριστες, άρ-χισαν τά χαστούκια. Φαινόταν ότι εκείνη του πέταξε ένα πιό-τροσάρισε μια κατ' άπρόσω-πο, εκείνη τουκόμει μια άαγκω-νιά στο χέρι, εκείνος έβγαλε ένα άσ'χ και της ντρεσάρισε

άλλη μία—τέλος ήνόντη ένας κουάς μ' ένδιαφέρον. Και βρισίες, που δεν ταλινώ να τις άναγράψω, γιατί δεν ήταν και πολύ σίκ. Όπου σε μία σιγι-μή, άνάμεσα στις φωνές και τά ούρλιασματα, εκείνος άνοι-ξε την πόρτα και βγήκε στο χλώ-λι, φωνάζοντας:
— Η έσύ ή έγώ! Ένας άπ' τους δυο θα μένη σ' αυτό τό σπίτι!

Έκρινα πως έπρεπε να έ-πέμω. Βγήκα στο χλώ-λι.
— Ήσυχαίστε, είπα. Δεν ό-πάρχει λόγος να κάνετε έτσι!
— Δεν παίρνει άλλο! είπε ό σύζυγος. Μουχει φείη τη ζωή. Δεν χωράμε και ό δυο εδώ μέσα. "Η αυτή ή έγώ.

— Μπορείς να φύγης! τό φώναζε εκείνη. Άρκετα σε ά-νέχθηκε.

Και του πέταξα από την πόρ-τα τό καπέλο, τό παλτό και μία τσάντα. Έκείνος τ' άρπα-ξε κι' έφυγε. Τότε μπήκα να παρηγορησω την κυρία—τό δυστυχισμένο τό θυμά. Κι' άπ' τ' άλλο βράδυ μετακόμισε στο δωμάτιο μου...

Πέρασα είκοσι μέρες ευά-ριστες, με την κυική σκέψι ότι πολλές φορές ή δυστυχία του ένος γίνεται ή εύτυχία του άλλου. Το βράδυ της είκοστής πρώτης ήμερας όμως τά πρά-ματα άλλαξαν. Η αλήθεια εί-νε πως είχε άρχισει τρεις-τέσσερις μέρες πριν να μου ληή πως ήμουνα δυστυχιστός, ά-γενης, ένώστης, πως της έ-δινα πότε-πότε τά νεύρα και άλλα τέτοια. Τα κατάνια ό-μως, άς τό βράδυ που σας εί-πα. Δεν ξέρω πως—μοιραίο ήταν—μου ήρθε να την πα-ρκαλέσω να μου φέρη ένα ποτήρι νερό. Και μου άπάν-τησε ξερά-ξερά:

— Τα κουλά σου, γιατί τά-χεις;
— Μα δεν μου λές; της εί-πα. Πού έμαθες τούτο;
— Για πρόσέξε πως μιλάς! Αυτό ήταν. Άγρίψα έγώ, άγρίψες εκείνη, με είπε μαγ-κούρη και άνισόρροπο που ζού-σα μόνος μου, γιατί βέβαια δεν θα μπορούσε να με ύπο-φέρει καμμία γυναίκα, της εί-πα πως έπρεπε τό σπικότι του άντρα της, του αγαθού αυτού ανθρώπου που πήρε τά μάτια του κι' έφυγε και κοιμηθήκα-με στις τέσσερις. Κι' από τότε, κάθε βράδυ είχαμε την ίδια ιστορία. Ός που δεν ξέρω πως τό τελευταίο βράδυ αυτής της ιστορίας, εκεί που της έλεγα δεν ξέρω τί, μου πέταξε ένα ποτήρι στο κεφάλι. Φυσικά της απάντησα όπως της χρειαζό-τανε. Μου τράβηξε τό ύφους σά-κι έμειναν μερικες τούφες σά-κι χέρια της. Και φτάσαμε στο σημείο που δεν μπορούσαμε πια να ιδούμε ό ένας τον άλ-λον. Αυτό τό κατάλαθε πρώ-τη εκείνη. Και φώναζε, άνοι-γοντας την πόρτα:

— Η έσύ ή έγώ! Δεν μ'ας χωράει και τους δυο τό σπίτι!
— Φύγε έσύ! της είπα. Έ-γώ είμαι στο σπίτι μου!
— Έγώ δεν φεύγω! Είμαι έ-δώ με άπόφασι της "Επιτρο-πής Στεγάσεως.
— Τότε φεύγω έγώ!

Πήρα τά πράματά μου κι' έφυγα...

Φιλοευνήθηκα σ' ένα φίλο μου. Την τρίτη μέρα πήγα σ' ένα μεσίτη, να τον παρακαλέ-σω να μου βρή δωμάτιο. Ά-κοιζε ένα βιβλίο και μου είπε:
— Είνα ένα δωμάτιο που τό νοικιάζει μία κυρία σε κάποιο διαμέρισμα. Είνα πολύ καλώς πρέπει κυρία. Ζητάει μόνο δέ-κα λίρες, προκαταβολικά βέ-βαια.

— Πού είνα αυτό τό διαμέ-ρισμα;
— Ήταν τό δικό μου! "Η κα-θώς πρέπει κυρία νοικιάζε τό-ρα και τό σπίτι μου. Και τό-ρα σκέπτομαι να υποβάλω μή-νυσι ενάντιον της "Επιτροπής Στεγάσεως.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η μυστηριώδης «ΚΑΡΤΑ 20»

Μία μηχανή - θαύμα

Η άμερικανική πρωτοτυπία και μεθο-δικότης άπέδειξε για μία ακόμη φορά με την επινοήσι της περιήρησι και μυστηριώδους «Κάρτας 20». Πρόκειται για μία κάρτα από κατάλληλο χαρτόνι, ση-μαδεμένη με διάφορες τρύπες, δον-τάκια και άλλα τέτοια διακριτικά. Για κάθε "Αμερικανό στρατιώτη ύπάρχει μία τέτοια κάρτα, κι' όλες αυτές είνε συγκεντρωμένες μέσα σ' ένα τεράστιο μηχανήμα, καταταγμένες με άλφαθη-τική σειρά. Τα διακριτικά τους άνα-ποκρίνονται στο επάγγελμα του στρα-τιώτου, άλλα και σ' άλλα στοιχεία που τον άφορούν: τή γλωσσολογία του, τή μόρφωσι του, τήν επιδεξιότητα του, τήν ιδιότητα του σά όπλο, τό μουσικό έ-ργονα που παίζει κλπ...

Όλ' αυτά έ-ξοκριβώνονται στις πρώτες ήμέρες της κατατάξεως του στο στρατό, δίχως να τό αντίληφθ ό ίδιος. Επίσης είδικό ψυχολόγιο τον υποβάλλουν σε κατά-λληλη εξέτασι κι' άνακαλύπτουν ικανό-τητες του που δεν τις ήξερε ούτε κι' αυτός, και που σπρμεινώνται πάνω στην κάρτα του με μία ώρισμένη τρύπα ή έγκληπ.

Ές άλλου, μία συστηματική μελέτη άπέδειξε ότι τό διάφορο ανθρώπινο έ-παγγελματιό είνα 896 έν όλω. Οι είδι-κοί τά κατέταξαν σ' ένα κατάλογο και τό άριθμύσαν με τριψήφιος άριθμούς. Το μηχανήμα με τίς «Κάρτας 20» έχει έξωτερικώς τρία κουμπιά, που άντα-ποκρίνονται στις έκατοντάδες, στις δεκά-δες και στις μονάδες. Άς υποθέσωμε λοιπόν τώρα ότι μία στρατιωτική ύπαρ-ξία ζητεί ένα όδγνο άτυπομητική κλη-ρί κι' ότι τό επάγγελμα αυτό έχει στον κατάλογο άριθμό 325. Πιέζονται κατα-λληλώς τρία κουμπιά του μηχανήμα-τος: 3, 2 και 5. Κι' άμέσως βγαίνον-τας: αυτό, καταταγμένες πάντα με άλ-φαθητική σειρά, οι κάρτες όλων των στρατιωτών που ζέρουν αυτό τό επάγ-γελμα!

Με άνάλογο σύστημα, άλλα με άλ-λους άριθμύμένους καταλόγους και με τρία άλλα κουμπιά του ίδιου μηχανή-ματος, βρίσκονται άμέσως οι στρατιώ-τες που μιλούν π.χ. ιαπωνικά ή που παίζουν σαζόφον...

Η «Κάρτα 20» ζέρει τον κάθε στρα-τιώτη καλλίτερα κι' άπ' τή μητέρα του. Είνα «σημειωμένες» δε επίσης πάνω σ' αυτήν όλες οι στρατιωτικές μεταθο-λές του, τά ταξείδια του, οι παρατηρή-σεις των άξιωματικών του, κλπ.

♦ ♦ ♦
Η καλλίτερη μύτη του κόσμου

Κάποια νέα κυρία της άγγλικής άρι-στοκρατίας, που είχε κάμει ένα μεγά-λο ταξείδι σ'αί "Ινδία, έφερε άπ' έ-κει στο γυριμό της ένα θαυμάσιο σά-κι, τό όποιο είχε αγοράσει στο παζάρι της Καλκούττας. Το σάκι αυτό ήταν ποτισμένο μ' ένα μεθυστικό άρωμα, που προκαλούσε μία παραδεισία έκστασι. Η διευθυντρια κάποιου μεγάλου οικου-ραπτικής, γυναίκα με έπιχειρηματικό πνεύμα, σκέφθηκε ότι τό άρωμα εκεί-νο θα μπορούσε να θριαμβεύση.

Ναι, άλλα πως να τό φτιάσουν, άφου δεν ήσαν τό συστατικά του; Δεν έ-χει βρεθθ δυστυχώς ακόμη καμμία με-θοδος για ν' άναλυνται οι μυρωδιές... Φαινόταν λοιπόν άνεπαρμόστη ή ιδέα της έμπορικής εκμεταλλεύσεως του ά-ρώματος, όταν κάποιος θυμήθηκε ότι ύπάρχει στή Γαλλία ένας είδικός, ικα-νός ν' άναλύει με την όσσηρη όποιο-δήποτε άρωμα.

Ο άνθρώπος αυτός λέγεται Έμελέν, κι' είνα διευθυντής ένος μεγάλου έρ-γαστηρίου στή Γκράς. Έχει όσρηφει ύπερφυοίσθησι. Και, χάρη στή μακρο-χρόνια εξέακτη του, έχει νίσει ό μό-νος άνθρώπος σ'όν κόσμο, που μπο-ρεί ν' άναγνώριση τό μυρωδιά 12.000 διαφόρων ούσιων, καθώς και των μιγμά-των τους!

Ο χρόνος που χρειάζεται για μία τέ-τοια άναλύσι του, εξαρτάται άπ' τή φυσική του κατάσταση. Άν είνα ευδιά-θετος, με τά νεύρα του ξεκουράσει, κατορθώνει μέσα σε λίγες μέρες να βρή τά συστατικά του πιο πολυσυνθέ-του μιγμάτος. Όταν όμως είνα κακο-διάθετος ή κουρασμένος, χρειάζεται μήνες ολόκληρους για την ίδια δου-λειά. Μυρίζει επανειλημμένως τό ύγρο ή τό αντίκειμενο που εξετάζει τή μυ-ρωδιά του, και βρίσκει σιγά-σιγά τό συστατικό που έναίχεται.

Για να ελαττώση κανείς τή σωματική του κόπωση, πρέπει να μάθη να χρη-σιμοποιή τους μύς του μεθοδικά και να μεταχειρίζεται μόνον τους άπόλυτους ά-μεταγκάσιμους για κάθε του κίνησι. Πολ-υαγκάσιμους για κάθε του κίνησι. Πολ-υαγκάσιμους π. χ. χρησιμοποιούν συγ-χρόνια τους μύς των ποδιών και της πλάτης για μία δουλειά, για την όποια θα άρκούσαν οι πρώτοι μόνον ή οι δεύτεροι.

Αυτό ισχύει πρό πάντων για τις γυ-ναίκες που εργάζονται τό νοικοκυριό τους. Μία συστηματική μελέτη και κι-νηματογράφους της εργασίας των, που έγινε άπ' τό κρατικό Κολλέγιο

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ή κούρασις;

Πως πρέπει να ξεκουραζώμαστε

Είνα διπλός ό λόγος, για τον όποιο οι έπιστήμονες ζητήσαν να καταπολεμη-σουν την κούρασι. Πρώτον για ν' άνα-κουφίσουν τους ανθρώπους και δεύτερον για ν' αύξήσουν την παραγωγή τους—γιατί έχει ύπολογισθί ότι τό κόστος των βιομηχανικών προϊόντων επιδρύνε-ται με δισεκατομμύρια δολάρια κάθε έτος εξ' ατίας της ελαττωμένης άποδό-σεως των κουρασμένων εργατών.

Όστόσο ή κούρασις άποτελεί ένα πρόβλημα, που δεν έχει ακόμη λύθη έν-τελώς. Είνα κάτι πολύπλοκο, ένας συν-δυασμός γνωστών κι' άγνωστων παρα-γόντων.

Ύπάρχει κούρασις σωματική και ψυ-χική. Έξ' άλλου, μία εργασία που κου-ράζει τον Α άνθρώπο, γίνεται άπ' τον Β έντελώς κουράστο. "Ο Άνιόταν π. χ. θα κατέληγε στο νασοκομείο, αν ύποχρεωνόταν να κόψη πέντε-έξη δέν-δρα. Κι' αντίθετως ένας εύλοκός πο-μορής να τρελλαθί άπ' τον κόπο που θα κάνη για να λύση ένα άπλούστατο πρόβλημα της άριθμητικής...

Θέλοντας ν' άνακαλύψουν τί ακριβώς είνα ή κούρασις, οι έπιστήμονες έκαμαν ένα πρώτοτυπο πείραμα: Έβγαλαν ένα μύν από πόδι βατράχου και τον κρέμα-σαν μέσα σε μία άλκατχού διάλυσι, μ' ένα βάρος δεμένο στο κάτω άκρο του... Με επανειλημμένα ηλεκτρικά ρεύματα, τον έκαμαν να συσπάται και ν' άναση-κώνη τό άκρο, πολλές φορές. Έπειτα, όταν είχε πια κουρασθί άπ' αυτές τις προσπάθειες, τον έβγαλαν σε χημική διάλυσι και βρήκαν ότι περιείχε αύξη-μένη ποσότητα «γαλακτικού όξέος»—τό ύδιου δηλαδή όξέος που περιέχεται στο γάλακτι. Συνεπέρσαν λοιπόν ότι ή σωματική εργασία παράγει γαλακτι-κόν όξύ, τό όποϊον μαζεύεται μέσα στους μύς και προκαλεί την κούρασι.

Όταν κοιμώμαστε, ό οργανισμός μας άποικακύνει σιγά-σιγά αυτό τό όξύ κι' έτσι ξεκουραζόμαστε.

Η θεωρία όμως αυτή δεν ήταν άρκε-τή. Πιατό δεν έγνώριζε την κούρασι από πνευματική εργασία, ή όποια—όπως άπέδειξε ή χημική άναλύσις—δεν πα-ράγει γαλακτικό όξύ μέσα στο σώμα.

Όπωσδήποτε, για την περίπτωση της σωματικής εργασίας, είχε βρεθθ μία εξήγησις ικανοποιητική. Διαπιστώθηκε επί πλέον ότι ή παραγωγή του γαλα-κτικού όξέος δεν γίνεται σ' όλα τά ό-τομα με την ίδια ταχύτητα κι' ότι σχε-τίζεται στενά με την άνοχη. Στους γυ-μνασμένους άθλητές, τό όξύ παράγεται σιγά-σιγά, ενώ άπειναντίως ή ποσότης του αύξάνει ταχύτατα μέσα στο σώμα ένος άγύμναστου ανθρώπου που θα κά-νη λίγη έλαφρή γυμναστική. Μάλιστα, ή ταχύτης της παραγωγής του χρησι-μοποιήθηκε συχνά ως κριτήριο για την έκλογη των καλυτέρων και άνθεκτικώ-ρων δρομέων κατά τους άθλητικούς άγώνες μεταξύ διαφόρων άμερικανικών κολλεγίων.

Έπειτα από τά πειράματα αυτά, άπε-δείχθη ότι ή σωματική κούρασις διαφέ-ρει τελείως άπ' την πνευματική κι' ότι μπορεί να μελετηθί και να καταπολεμη-θί πιο εύκολα. Την προκαλούν παρα-γόντες έντελώς καθωρισμένοι, όπως ή πολλή δουλειά, ή κακή διατροφή, ό έ-λαττωματικός άερισμός και φωτισμός ή ώρισμένες τοξικές καταστάσεις του σώ-ματος.

Στην περίπτωση της, παίζει σημαντι-κό ρόλο κι' ή προσορηγησι. Όάχτε πα-ρατηρήσει βέβαια ότι όποιος άρχίζει μία καινούργια δουλειά, κουράζεται ύπερ-βολικά τις πρώτες ήμέρες, άλλα σιγά-σιγά «συνήθίζει», δηλαδή προσορημέ-ται στις σωματικές απαιτήσεις της νέας εργασίας του. Εύτυχώς, τό ανθρώπινο σώμα έχει άπεριόριστη ικανότητα προ-σρημής.

Για να ελαττώση κανείς τή σωματική του κόπωση, πρέπει να μάθη να χρη-σιμοποιή τους μύς του μεθοδικά και να μεταχειρίζεται μόνον τους άπόλυτους ά-μεταγκάσιμους για κάθε του κίνησι. Πολ-υαγκάσιμους για κάθε του κίνησι. Πολ-υαγκάσιμους π. χ. χρησιμοποιούν συγ-χρόνια τους μύς των ποδιών και της πλάτης για μία δουλειά, για την όποια θα άρκούσαν οι πρώτοι μόνον ή οι δεύτεροι.

Αυτό ισχύει πρό πάντων για τις γυ-ναίκες που εργάζονται τό νοικοκυριό τους. Μία συστηματική μελέτη και κι-νηματογράφους της εργασίας των, που έγινε άπ' τό κρατικό Κολλέγιο

Οίκιακής Οικονομίας της Νέας Ύόρ-κης, άπέδειξε ότι πολλές νοικοκυρές κουράζονται ύπερβολικά γιατί μεταχει-ρίζονται ελαττωματικά έπιπλα και σκεύη. Όταν σιδερεύουν π. χ., χρη-σιμοποιούν συγχρόνως τους μύς των πο-διών και του σώματος κι' όχι μόνον των χεριών και των ώμων. Άν όμως τό τραπέζι του σιδερώματος είχε κα-τάλληλο ύψος—μεγαλύτερο ή μι-κρότερο, ανάλογως του άναστήματός των—θα έκαναν την ίδια δουλειά με πολύ λιγώτερη καταπόνησι ένέργειας. Το ίδιο ισχύει για τό πλύσιμο των ρού-χων, τό καθάρισμα των λαχανικών, την περιποίησι του μαρού και διάφορες άλ-λες δουλειές. Όλες αυτές γίνονται πιο ξεκούραστα, αν τά έπιπλα έχουν τό ά-νάλογο ύψος.

Ο καλός άερισμός, κατά την ώρα της εργασίας, ελαττώνει σημαντικά την κούρασι, γιατί ή καρδιά και οι πνευ-μονες βρίσκουν δίχως προσπάθεια τό όξυγόνο που χρειάζονται για να ξεου-δετερώσουν τό γαλακτικό όξύ των μυ-ών. Επίσης συντελεί πολύ ό καλός φω-τισμός, γιατί τό λίγο φως αύξάνει τή νευρική προσπάθεια και συνεπώς φέρνει γρηγορώτερα την κούρασι. Τέλος, ή ε-λαττωματική στάσις του σώματος, την ώρα της εργασίας, κουράζει πιο πολύ τους μύς, συμπίπτει τό στήθος και δεν άφίνει τους πνεύμονες να πάρουν άρκε-τό όξυγόνο.

Συχνά, συντελούν στην κούρασι χη-μικοί παράγοντες. Κατά την κατασκευή ένος μεγάλου τεχνικού έργου, σε μία πολύ ζεστή περιοχή της Άμερικής, πέ-θαναν μέσα σ' ένα έτος 15 εργάτες από την καρδιά τους κι' έκατοντάδες άλλοι έπαθαν σοβαρές καρδιακές ένο-χλήσεις. Μία έπιστημονική έρευνα άπέ-δειξε ότι τά άτυχήματα αυτά όφειλον-το στον πόνο ιδρώτα που έφερνε ύπερ-βολική ελαττώσι του άκτινίου που περι-έχεται φυσιολογικά στο αίμα. Πραγμα-τικά δε, σταμάτησαν άφ' ότου οι ερ-γάτες άρχισαν να παίρνουν τακτικά χά-πια άκτινίου, για ν' άναπληρώσουν εκεί-νο που έχαναν.

Η κακή διατροφή κι' ή έλλειψις βι-ταμινών φέρουν επίσης σωματική κού-ρασι. Μία κούρα με χάπια βιταμινών αύξησε σημαντικά την άπόδοσι των ερ-γατών ένος άμερικανικού εργοστασίου άεροπλάνων.

Έξ' άλλου δυο Άμερικανοί βιολόγιοι έκαμαν τελευταίως μία πολύ ένδιαφέ-ρουσαν άνακαλύψι: "Οτι, σ' έναν άν-θρωπο κουρασμένο, αύξάνεται ύπερβο-λικά ή έκκρισις της όρμόνης των «επι-νεφριδίων» άδένων. Βρήκαν λοιπόν μία χημική ούσια, που εξουδετερώνει αυτή την έκκρισι και που διώχνει άμέσως τή σωματική κούρασι. Όστόσο βρίσκονται ακόμη στο στάδιο των δοκιμών, γιατί δεν έχουν πεισθί ότι τό μαγικό αυτό φάρμακο δεν φέρνει κατόπιν δυσάρε-στες συνέπειες.

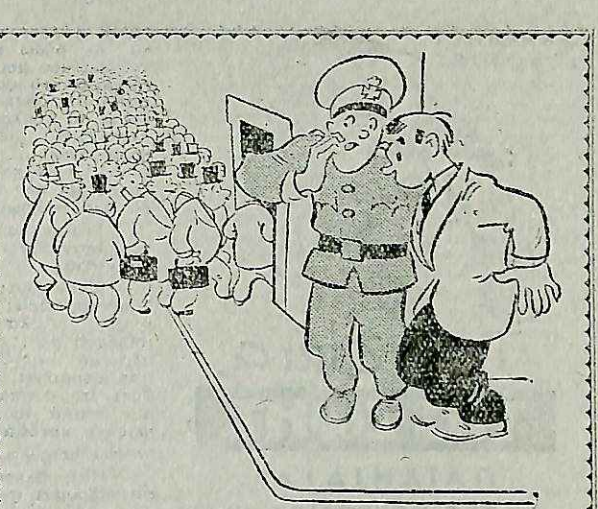
Όσο για την πνευματική κούρασι, είνα έντελώς διαφορετική άπ' τή σωμα-τική. Έχει βέβαια λιγώτερο σοδάρη επακόλουθα στην όγεια του ανθρώπου, πάντως όμως επηρεάζει πολύ την άπό-δοσι της δουλειάς του. Ένας ψυχολό-γος έκαμε την έξης περίεργη παρατη-ρησι: Σ' ένα ύφαντουργείο, κατεσκευά-ζοντο ύφανσιματα από μαλλί, μπαμπάκι και μετάξι. Τα πρώτα απαιτούσαν την περισσότερη σωματική εργασία, και τά τελευταία τή λιγώτερη. Κι' όμως οι εργάτες των μεταξωτών ήσαν πάντα τό-σο κουρασμένοι, όσο και των μαλλινών, γιατί άπλούστατα οι είδικές συθήκες της δουλειάς των τους κουράζαν πνευ-ματικώς.

Η πνευματική κούρασις όμως δεν μπορεί να καταπολεμηθί με χάπια ή άλλα τέτοια μέσα, όπως ή σωματική. Η θεραπεία της πρέπει να είνε ψυχολο-γική. Πρέπει δηλαδή να βρή κανείς άλλα πράγματα, που τον ένδιαφέρουν και άνακουφίζουν τό μυαλό του, για να διώξη τό μούδιασμα που του άφισε ή δουλειά.

Ζ. ΡΑΤΚΛΙΦ

♦ ♦ ♦
Άσπραλάνα για δλους

Ένα μεγάλο κατόστημα της Νέας Ύόρκης προαναγγέλλει ότι ό άρχισή προσέχει να παύσει μικρά μονοκιν-ήτρια άεροπλάνα, που θα καταναλίσκουν ένα δοχετό βενζίνης ανά 200 χιλόμε-τρα, θα πετούν με ταχύτητα 170 χι-λιόμετρων την ώρα και θα έχουν άκτι-να δρόσους 850 χιλιομέτρων. Η τιμή τους θα είνα πολύ φτηνή: μόλις 2.994 δολάρια, δηλαδή περί τό 1% έκτατο-μυριο δολαρίων, με την επίσημη αξία του δολαρίου!

ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ
—Κύριε, πόλινος, τί μοιράζουν εδώ;
—Λάθος κάνετε, κύριε. Είνα τό Ύπουργικό Συμ-βούλιο πουρχεται για συνεδρίασι...

Αθηναϊκά επίκαιρα

Οξύμωρον
Ύπουργικές μεταβολές διαβάσεις κάθε ώρα, κατόπιν (άποφάσεως), ή κάποιες παρατήσεως. Ότα δεν αντί του Πετμεζά, ό Λύχνος θάνα τώρα της Προπαγάνδας Ύπουργός και της Διαφωτισέως.

Ο Λύχνος, ίσως άριστος να είνε άνομιφίδωλος και δεν γεννάται περί αυτού, αμφιβολίας ίκνος... Άλλά πως είνα δυνατόν, ρωτάει ό κόσμος όλος να κάνη... ό ι α φ ω τ ι σ τ ή ν, στους ξένους, ένας... (Λύχνος)

Τζιφός
Κάποιος Κοβάνης κέρδιζε τον (πρώτο άριθμό) και παρ' όλίγον συγκοπήν να πάθι άπ' τή λαχτάρα, άλλ' άπογοτευθόθηκε σ' έφάνταστο βαθμό, γιατί έδωσε όλο τό ποσόν και πήρε... δυο τσι- (γάρα)

Ιερών καθήκον
Του Άγίου Νικολάου...Κι' ό Σοφούλης λάου-λάου, εύκαιρεί, δεν εύκαιρεί πσι κι' άνάδει ένα... κερί!

Να μακροημερεύση γυρεύει από τον Άγιον και να τον προσάτευσθ κι' αυτόν από...ναυάγιον!

Εμποροπανήγυρις
Φωταφίσε από 'κει, παρακλήσεις από δω, ύπουργοί, πολιτικοί, τελετές χωρίς φειδώ... Άπό 'κει προσκεκλημένοι από δω μπιροπλιτες... Και ρωτάσαν ασπασίμενοι, μέσ' στους δρόμους οι πολίτες:
— Τί συμβαίνει; Τί είνα πάλι;
Κι' απαντούσαν οι άλλοι:
— Η γιορτή του Άνυατού και του... Μα κ α ρ ι ω τ α τ ο υ !

Κι' όλοι συγκεκινμένοι για τον Άντιδοσίλεια, που γιορτάζει με τιμές λεγαν σαν ήλεκτριζμένοι:
— (Να μας ζήση! Να μας ζήση! για να μας... π ι ε θ ά ν η έμάς!

Επεται συνέχεια
Ο νόμος περί Πίστεις ακόμη συζητείται με προσοχή άπόλυτη κι' άκριβεια μεγιστη, άλλα δεν κανονίζεται και δεν διευθετείται κι' ό νόμος περί Πίστεις μας άλλαζε την... π ι σ τ η !

Γουαία... καρφί
Δεν ξέρω πως, ή χώρα μας τό πλούτιο είνα πνυή κι' επάγγελμας είνα ή γη της τραγωδίας για να μπορη σ'α χρόνια μας, να κάνη εξαγωγή και τζάμια, τά «Λιπάσματα» να στείλουν σ'ας... (Ινδία)

—(Βοέ, υπάς, και ξάφνου, γίναμε κι' έμεις... Άμε- (ρικάνοι)
—(Τέτοιος λός, πως γίνεται κι' εξαγωγή να κάνη, ενώ δεν έχει ούτε... γ υ α λ ή, να κόψη τό λαμό (του)

Πλάνη, όμως δεν χρειάζεται τό τζάμι μας ούδώς, γιατί τί αντίκατατίσαν ό πληθυσμός μας όλος. Τούτοστιν με τ' άόρητο τό όραμα της τιμής σ'όν... τ ζ α μ ή από την πείνα μας θα... φ έ ζ ο υ μ ε (κι' έμεις)
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ζούσανε μαζί ένα χρόνο τώρα. Το μικρό δωμάτιό τους, επιπλωμένο φτωχικά και μπουρνούσι, το βλέπανε σαν παράδεισο. Ξεστό, φούρνος το καλοκαίρι, κρύο, παγερό το χειμώνα. Δεν τους πρόσφερε καμιά άνεση τους πρόσφερε όμως τέσσερις τοίχους που τους κλείναν από τον κόσμο, και τους άφηνανε, μόνους κι' εγγυημένους, να χαίρονται τον έρωτα. Κι' ο έρωτας τους αυτός, δεν ήταν καθόλου κακομαθημένος κι' απαιτητικός: "Ήξερε να κάνει ύπομονη και να μη ζητάει". Ήξερε να κάνει ολιγαρκής και συγκρατημένος. Δεν τον έζητάνε τ' ακριβιά πράγματα. Δεν είχε την απαιτήση να ρουφάει σαμπάνια σε κρυστάλλινα ποτήρια, κι' ούτε να δίνει ρεβέρτα άναυκτικά ξαπλώματα πάνω στα μαξιλάρια μιας ογκοκύνιδης λιμνούλας: ήξερε να πηγαίνει ποδαρόδρομο και να χορταίνει συχνά με ψωμοτύρι. Ήτανε, με μια λέξη, ένας έρωτας αγαθός και καλόδοτος.

Βέβαια, πολλές φορές, ίδιες τις κρύες χειμωνιάτικες νύχτες, ο Μίμης συνήθιζε ν' άγκαλιάζει τη Ματούλα και να της μουρμουρίζει στ' αυτί ένα σωρό απειροπραγές τρέλλες:

— "Η ζωή δεν είν' όπως τη ζούμε, Ματούλα..."

— "Αλλά..."

— "Όπως θέλουμε να τη ζούμε..."

— "Εξηγήσου, σε παρακαλώ..."

— "Νά, πέταξε μακριά απ' αυτό το οίκτρο υπόγειο, προς τα στρατοφωρικά δωμάτια της μεγάλης ζωής..."

Η Ματούλα έβλεπε σφιχτά τα μάτια της, και πετούσε... Τότε ο Μίμης την άγκάλιαζε πιο σφιχτά, και συνέχιζε:

— "Ας προσγειωθούμε στη βεράντα του πιο άριστοκρατικού ξενοδοχείου..."

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ή νέα αισθηματική σειρά

του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΚΑΡΔΙΕΣ

στὰ

ΣΙΔΕΡΑ

Είναι μια άλυσίδα από αισθηματικές ιστορίες, που μέσα τους φτερουγίζουν δειλός κι' ανικανός, ποίπτος ο έρωας, χωρίς να μπορεί και χωρίς να πρέπει να εκδηλωθεί. Στη σειρά «Καρδιές στα σιδέρα», τους ερωτευμένους τους ενώνει το αίσθημα, και τους χωρίζει η ζωή, που τότε με τη μορφή της μοίρας, τότε με τη μορφή του καθήκοντος, τους πνίγει στο στόμα τα ερωτικά λόγια, κι' αναγκάζει τις φλογισμένες τους καρδιές να ζούν την καταδικητή του αιώνιου χωρισμού, συγκρατημένες απ' το αυστηρό και αδυσώπητο ΠΡΕΠΕΙ.

"Ελα, φόρεσέ τη βραδυή σου τουαλέτα, άς δέσω κι' εγώ το λαμποδετάκι του φράκκου μου, κι' άς κατεβούμε στην αίθουσα του φανταστού. Άκου: Για μάς παίζει η ορχήστρα! Για μάς ενοδιάζουνε τα λουλούδια στα κρύσταλλα του τραπέζιού, για μάς τσακίζονται τα γκαρσόνια!... Διάλεξε κάτι, το πιο άκοιδο, στον κατάλογο... Καί, δόμου το ποτήρι σου να το γεμίσω μ' αυτό το έξοσιο παλλόμενο κρασί..."

— Γεμίσε μου το! Στην υγεία σου... του άπαντούσε, γοητευμένη, με κλειστά τα μάτια.

— Στην υγεία σου, άναπημένη!... "Εφαγες τώρα;... "Ήπιες;... Ζαλίστηκες;... "Ελα σήκω! Ξαναπάρε το μπράτσο μου, κι' άς ανέβουμε στο διαμέρισμά μας... "Η κρεβάτοκάμαρά μας περιμένει, με τ' ώριο της κρεβάτου, το άναπαυτικό, στρωμένο με τα πιο άπαλά του στρώσιδια... Το βλέπεις το κρεβάτι μας;..."

— "Η Ματούλα άνοιγε τα μάτια της: — "Νά, βλέπω τις τάδες μας, και φαντάζομαι από κάτω τα στρίποδα!..."

— "Λάθος! της άπαντούσε ξεστά, πεντικα. Μπράστα σου έχεις το πιο άπαλό κρεβάτι με τα μεταξωτά του στρώσιδια... "Ελα να σ' άγκαλιάσω σφιχτά, κι' άς πέσουμε..."

Πέφτανε, πραγματικά, στις σκληρές τάδες, κι' ο έρωτας τους, ξεγελασμένος κι' αυτός απ' τα άωρορα λόγια, ζούσε άναμειά τους την εγερτική αυταπάτη του μεγαλείου...

"Όπου, κάποτε, — ήτανε μοιραίο, — η Ματούλα βαρέθηκε να τ' άκούη δλ' αυτά. Πόθησε επί τέλους και να τ' άζηση... "Ο έρωτας της φτωχικιάς καμαρούλας έβγαλε άπαιτητικός: Γύρισε πλούτη, καλοπέρασι, διαλεχτό φαί, λούσα... "Η Ματούλα ήταν άωρορη. Δεν άργησε να της προσφέρει αυτό που ζητούσε. Κι' ένα βαρύ, ο Μίμης, νυρίζονταν, δεν τή βαρκά... Αυό βασιστικές της γραμμές προσπάθησαν να του έδνησαν τους λόγους που την κάνανε να φύγει...

"Ο Μίμης έβγαλε μόνος. "Η καμαρούλα του ήτανε τώρα θλιβερή, το κρύο αίσθητό, η αυταπάτη άνικανή πιά να τ' άσπάζει. "Εμεινε άγρυπνος και δυστυχισμένος. Την άλλη μέρα, έμαθε πως η Ματούλα ζούσε τώρα σ' ένα πλούσιο σπίτι, μ' έναν πλούσιο άνθρωπο — πλούσιο και οτά λεφτά και οτά χρόνια... ποδχε κάθε διάθεσι και δυνατότητα να της τα προσφέρει όλα.

"Όλα!... Το ίδιο βαρύ, κλεισμένος οτάν άβεια καμαρούλα του, ο Μίμης της έγγραψε με δάκρυα οτά μάτια:

"Η ζωή δεν είν' όπως τη ζούμε: Είν' όπως θέλουμε να τη ζούμε, Ματούλα... Νά, πέταξε μακριά απ' αυτό το πλούσιο δωμάτιο, προς τη φτώχεια που άσπασε: "Ελα, κατέβα τα σκαλιά του υπογείου μας, άκούψε λίγο, κι' έμπα... Σέ περιμένω... "Εδώ μέσα δεν υπάρχει τίποτα, ούτε η ορχήστρα, ούτε ακριβά σερβίτσια, ούτε φασκοφορέμιο υπηρετές. Στο τραπέζι δεν υπάρχει κρύσταλλο με λουλούδια, για τον άπλουσταό λόγο ότι δεν υπάρχει καν τραπέζι... Υπάρχουν δυο κουλούρια έτοιμα... με μιά φάσσανε νηστικώς. Υπάρχει όμως έρωτας, Ματούλα! Αυτό τον έρωτα, το φτωχικό, το υποέμικο, νοσταλγικό τον μέσα στο φαγκατερό περιβάλλον της φτωχικής ευσυχίας που ζής, καί, κλείνοντας πάλι τα μάτια σου, ζήσε τον σάν ευσυχισμένη πραγματικότητα..."

Η Ματούλα πήρε το γράμμα, και συμμορφώθηκε: "Εκείσε τα μάτια της, και κατέβηκε με τη φαντασία της τις σκάλες του υπογείου: Κι' όταν τ' άνοιξε τα μάτια της, ήτανε γεμάτα δάκρυα...

Και τώρα, μέσ' σ' άνώφελο πλούτη που την τριγυρίζανε, ζούσε άπληστα με τη φαντασία της τη φτώχεια... τον άληθινό έρωτα.

Χαρά στην έπιμονή της!

Μιά Άμερικανίδα, η Άλθέρτα Μάρριαν, στην Σάντα Άννα της Καλλιφονιάς είχε απογοητευθεί τόσο απ' τη ζωή, ώστε έφωτισσε ν' αυτοκτονήσει. Για να είνε όμως βεβαία για την επιτυχία της, έδωσε όλα της τα μέτρα: φάγετο στο κομμά της τρεις σφαίρες πιστολάφου, άνοιξε το κλειδί του γκαζιού, έκοψε τις άρτηριες της μ' ένα ξυράφι, κι' επί τέλους σκοτώθηκε με μια τέταρτη σφαίρα!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

"Εξυπνοι και θλάκες

Η ευφυία στη σημερινή ζωή

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του καθηγητού Γκόντφριντ, που είνε ένας από τους μεγαλύτερους φυσιολόγους της εποχής μας, η ευφυία οτά διαφόρα άτομα παρουσιάζει τις ακόλουθες αναλογίες μέσα οττι σύγχρονη κοινωνία:

50% έχουν κανονική ευφυία.

25% έχουν ευφυία άνωτερη από την κανονική.

Και άλλα 25% έχουν ευφυία κατώτερη από την κανονική.

Εκείνο που θα φανή καταπληκτικό είνε ότι ο αριθμός των διανοητικώς καθυστερημένων όττων δεν είνε τόσο μικρός οττις σύγχρονες κοινωνίες, όπως συνήθως φανταζόμαστε. "Ο καθηγητής Γκόντφριντ τον υπολογίζει σε ένα ποσοστό 1,5-2%!

Τα διανοητικώς καθυστερημένα άτομα υπάρχουν οττις τρεις κατηγορίες, που διαφέρουν σημαντικά η μία από την άλλη.

Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν οι μικρόμυαλοι. "Η διανοητική τους ανάπτυξις ισοδυναμεί με την ανάπτυξι ενός παιδιού ηλικίας 9 ετών.

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν οι ηλίθιοι. "Η διανοητική τους ανάπτυξις ισοδυναμεί με την ανάπτυξι ενός παιδιού 7 ετών.

Στην τρίτη τέλος κατηγορία ανήκουν οι θλάκες. "Η διανοητική τους ανάπτυξις ισοδυναμεί με ενός παιδιού 2 ετών.

Συνήθως, στην καθημερινή ζωή κάνουμε σύγχυσι μεταξύ των τριών αυτών κατηγοριών και χαρακτηρίζουμε χωρίς καμιά διάκριση έναν άνθρωπο μικρόμυαλο, ηλίθιο ή θλάκα. Για τους επιστήμονας, όμως, οι τρεις αυτοί χαρακτηρισμοί αντιπροσωπεύουν τρεις διαφορετικές κατηγορίες ατόμων.

Στο μικρόμυαλο, η αντίληψη λειτουργεί κανονικά. Εκείνο που του λείπει είνε η κρίσις. Το ένστικτο υπερικνεύει σ' όλες τις πράξεις του και γι' αυτό έκπολνεί τις συγχυσεις του με κραυγές και ζωηρές χειρονομίες, όπως το μικρό παιδί.

"Ο μικρόμυαλος μπορεί να σταθί οττι μέσα του δρόμου και να φωνάξη ή να γελάει, γιατί είδε κάτι το άσυνήθιστο, που του έκοψε έντύπωση. Τα ειρωνικά βλέμματα των άλλων διαβάτων δεν τον έννοχλουν. Θά έλεγε κανείς ότι δεν τα βλέπει.

"Ος εργάτης είνε αρκετά καλός, γιατί έκτελει πρόθυμα τις διαταγές που του δίνουν. Δεν μπορεί όμως να συνταμολογήσει ούτε τις απλούστερες οκφές, γιατί το μυαλό του βρίσκεται σε υποτυπώδη κατάσταση.

Στον ηλίθιο λείπει και η αντίληψη και η κρίσις. Είνε ανίκανος να συγκεντρώσει την προσοχή του και οττι πιο μικρό αντικείμενο. Οι έντυπώσεις του είνε στιγμιαίες. Δεν έχουν καμιά διάρκεια. Γι' αυτό δεν είνε σε θέση να ξεχωρίσει ποιά είνε το αίτιο και ποιά είνε το αποτέλεσμα μιας πράξεως.

"Ο ηλίθιος έχει επίσης ελαττωμένη ηθική συνείδηση. Δεν συναισθάνεται τί κάνει και γι' αυτό δεν έχει αντίληψη του καθήκοντος.

"Ο θλάκος βρίσκεται σε ακόμη χειρότερη μοίρα. "Η ζωή του είνε υποτυπώδης. Το διανοητικό οττιχείο είνε ανύπαρκο. Μόνον το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως υπάρχει ζωηρά σ' αυτόν. Οι αισθήσεις του είνε ελαττωματικές. Ούτε βλέπει, ούτε ακούει καλά, οττιν όμια του δε τραυλίζει, όπως ένα μικρό. Το αξιοσημείωτο οττις θλάκες είνε ότι δεν νοηούν. Γι' αυτό τους βλέπουμε κάποτε να τρυπνούν το σώμα τους ή να ξεσκίζουν τις σάρκες τους, χωρίς να δοκιμάζουν κανένα αίσθημα πόνου.

"Ος προς το ευφυή άτομο, η ευφυία τους είνε τεσσάρων ειδών: περιγραφική, εφευρετική, υποκειμενική και λογία. Η περιγραφική ευφυία χαρακτηρίζεται από σταθερότητα, η εφευρετική συμβαδίζει με ζωηρή φαντασία και έρευνική διάθεσι, η υποκειμενική έκπράζει έναν πλούτο συναισθημάτων και ιδεών και τέλος η λογία ανταποκρίνεται στον θεωρητικό τύπο.

"Η διάκρισις αυτή στήριζεται σε μια πολύ άπλη παρατήρησι. Αν δώσαμε σε μερικά άτομα μια όποιάδήποτε εικόνα και τα παρακαλώσαμε να μάς την περιγράψουν, ένα ποσοστό 68% περίπου θα περιορίσθι να μάς δώση μια έκκριση περιγραφής της, χωρίς καμιά προσθήκη. "Ενα άλλο ποσοστό 11%, θα προσθέσει στην περιγραφή του, οττιχία παρμένα από τη φαντασία ή το συναισθημά του. Άλλο ένα ποσοστό 11%, θα ποικίλι την περιγραφή του με προσωπικές ιδέες και συναισθηματα και ένα τελευταίο ποσοστό 10% περίπου θα βοη άφορη για να γενικεύση την περιγραφή του, πλουτίζοντάς την με περιγραφές άλλων παρομοίων εικόνων και με μια κριτική άναλυσι των ομοιοτήτων ή των διαφορών που παρουσιάζουν.

"Ο περιγραφικός τύπος συναντάται πολύ συχνά οττις επιστήμονας. "Ο συνδυασμός του περιγραφικού με τον εφευρετικό δημιουργεί τους πρωτότυπους εφευρέτας, που άνοιγουν καινούργιους δρόμους στην επιστήμη.

Οι ποίπτοι και οι καλλιτέχναι είνε συνθέστερα υποκειμενικοί τύποι. "Ο λόγιος τύπος οττιν καλύτερα εκδηλώσει του είνε σχολαστικός. Στις άνωτερες όμως εκδηλώσεις του φθάνει σε πρωτότυπες δημιουργίες και μεγαλοφυείς συνθέσεις. "Ο λόγιος τύπος είνε ανιδιοτελής και γι' αυτό πολύ δύσκολα προσαρμόζεται οττις άπαιτήσεις της ζωής.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ του Χόλλυγουντ

"Ενας εύτυχημένος καλλιτέχνης

Κανείς απ' τους ήθοποιους του Χόλλυγουντ δεν κερδίζει τόσα χρήματα, όσα ο Μπίνγκ Κρόμπυ. Το συνολικό του με την "Παραμύθη" προέβλεπε τρία φίλμ το χρόνο με 150.000 δολάρια για καθένα. "Απ' τα τραγούδια και τις όμιλίες στο ραδιόφωνο, εισπράττει 7.500 δολάρια τη βδομάδα για εργασία μισή ώρας την ημέρα. "Η εταιρεία δίσκων γραμμοφώνων "Μτέκα" του πληρώνει 2½ σέντες για κάθε δίσκο του που θα πουλήσθι, κι' έτσι συγκεντρώνει απ' εκεί 250.000 δολάρια το χρόνο κατά μέσον όρον. Μ' άλλα λόγια, από τρεις μόνο πηγές, κερδίζει περισσότερα από 1.000.000 δολάρια το χρόνο.

Κάνει όμως και διάφορες άλλες επιχειρήσεις. "Εχει κτήματα κοντά στο Λος Άντζελες, ένα κτηνοτροφικό αράντς στη Νεβάδα κι' άλλο ένα στην Άργεντινή. Άνατρέπει και πουλάει άλογα ιπποδρομίων. Είνε ο κυριώτερος μέτοχος ενός μεγάλου εργοστασίου, που παράγει φτερά για ιπτάμενα φορεία. "Εχει επιτυχία επίσης ως παραγωγός φίλμ. Μιλώντας για το κέρδη του, ο φίλος του Μπόμπ Χόπ έλεγε κάποτε:

— "Ο Μπίνγκ δεν πληρώνει φόρο εισοδήματος, σάν όλους τους άλλους, αλλά... ρωτάει την Κυβέρνησι πόσα της χρειάζονται!

"Ενώ τόσοι άλλοι καμαρώνουν επιδεικτικά για τις επιτυχίες τους, ο Μπίνγκ προσπαθεί άπεναντίας να ιψί δείχνη την άξια του. Ποτέ του δεν υπερηφανεύθηκε για τη βελούδινα και βαρύνουση φωνή του, κι' άνασχίσε αδιάφορα τους ώμιους του, όταν του είπαν ότι μπορεί να τη βιάσει με το υπερβολικό κάπνισμα πίπας. Συχαίνεται την επίδειξη. Μολονότι διαβάζει πολύ, δεν τον βλέπει κανείς ποτέ μ' ένα βιβλίο οττι χέρι. "Αν και άρνείται ότι ξέρει από κλασσική μουσική, τον έχουν άκούσει συχνά να σφυρίζη μέρη από βέρπες και συμφωνίες, που βεβαίως ότι του ήταν άγνωστες.

"Όταν πηγαίνει να τραγουδήσει στο ραδιόφωνο, φορεί μια μπλούζα σπόρ, δίχως γραβάτα, με τη ρεμπουλιάρικη γυνιμένη προς τα πίσω, μασάει μαστίχα και συγχρόνως καννίζει την παλιά και μαυρισμένη πίπα του. Άποδ έτοιμασθή η ορχήστρα, σπράχνει τη μαστίχα προς το μάγουλο του, χώνει την πίπα πίσω απ' τους τραπέζιτες του κι' άρχίζει το τραγούδι, μ' άπόλυτη φυσικήτητα, χωρίς καμιά προσπάθεια.

"Εχει συνήθειες να μη παρασκεπίζεται για τίποτα. Κάποτε, έπιασε φωτιά η άωροφη βίλλα του. "Ενας φίλος του τηλεφώνησε εδω κι' εκεί, κι' επί τέλους τον άναγκάσθηκε στο ρεστώρ αν "Μπράουν Ντέμπιν".

— Άκουσε, Μπίνγκ, του έλεγε. Πράτα απ' όλα, η γυναίκα σου και τα παιδιά σου είνε καλά. Κατόπιν... και γίνεται οττι σπiti σου!

— Δεν πειράζει. "Ηταν παλιό! άπάντησε ήσυχα ο Κρόμπυ.

— Μά πρέπει ναβρέξω άμέσως! "Η πυρκαγιά έχει άρχει από άφες...

— Άδύνατον να φύγω αύτη τη στιγμή. Περιμένω το φαγητό μου!

Πραγματικά, ο Κρόμπυ έκανε τη λογική σκέψη ότι, μιά κι' είχε καταστραφή πιά το σπίτι του κι' είχε σασή η οικογένεια του, δεν είχε λόγο να διακόψη το δείπνο του για να ιδή μερικά έρεψια και στάγτες...

Το κυριώτερο επαγγελματικό προσόν του είνε η εύχρηστη και μαλακή φωνή του. Του άρέσει υπερβολικά το τραγούδι. Τραγουδάει, ενώ ξυριζέται, ενώ σμφαρεί, σε κάθε στιγμή άναπαυσεώς του. Είχε πάρει άλλοτε ελαχίστα μαθήματα φωνητικής μουσικής. Διαδίδοντας ένα μουσικό κομμάτι, μπορεί να καταλάβη μόνο το πολύ-πολύ αν οι νότες άνεβαίνουν ή κατεβαίνουν!... "Εχει όμως έμφυτο το αίσθημα του ρυθμού και το αττί του δεν γελιέται ποτέ. Μπορεί να μάθι τέλεια μέσα σε μισή ώρα ένα άγνωστο τραγούδι. Είνε ο δημοφιλέστερος κι' ο πιο καλοπληρωμένος τραγουδιστής του κόσμου. Μέσα σε 14 χρόνια, έχουν διατεθή οττι εμπόριο 60 εκατομμύρια δίσκοι του. "Απ' το τραγούδι του "Άσπρα Χριστούγεννα" πουλήθηκαν στην Άμερική 2 εκατομμύρια δίσκοι.

"Αρκεί να τραγουδήσει στο ραδιόφωνο ένα νέο κομμάτι, για να σημειώσει την "άλλη μέρα καταπληκτική ζήτησις του σ' όλες τις "Ηνωμ. Πολιτείες. Στον πόλεμο, δεν άρνιθήκε ποτέ να διασκεδάσει με κάθε τρόπο στρατιώτες και ναύτες. "Όταν βρισκόταν οττι Λονδίνο, ο κόμμος πολιορκήσε το ρεστώ...

"Ασφαλές όλος ο κόσμος θαυμάζει και χλευεύει τους μυθώδεις μισθούς που παίρνουν οι "άστερες" του κινηματογράφου. Λίγοι όμως είνε εκείνοι που ζήρουν τις δοκιμασίες που υποφέρουν οττι δόνησις, μικροί και μεγάλοι, για να φέρουν σε πέρας μερικώς οττι τους.

"Όλοι, βέβαια, οι ρόλοι δεν είνε δύσκολοι. Μά κι' αυτοί ώσπασο που φαίνονται εύκολοι, για να έκτελεσθούν με ακρίβεια και τελειότητα, χρειάζονται συχνά μια εξαντλητική σειρά από δεκαπέντε και είκοσι δοκιμές, για να μείνι η οκτιπώδης, τελειώς εφχαριστημένος.

"Η Τζόαν Μπλόντελ, παραδειγματός χάριν, μιά από τις πιο ακατανίκητες "γόνσας" του Χόλλυγουντ, είχε, εδω και τρία χρόνια, μιά αληθινα τραγική περιπέτεια. Μιά ημέρα εξακολούθησε να παίζει οττι σπουντιο δυό άφες πριν κάνει μιά επίκινυνση έγκληρισι σκληροκοιτίδους!... "Η δεκαπεντάκι καλλιτέχνης, μολονότι υπέφερε από τρεμερούς πόνους, δεν έπιασε τίποτα σε κανένα, γιατί έπρεπε με κάθε τρόπο να τελειώσει εκείνη τη σκηνή, την τελευταία του φίλμ της. "Αν σταιματούσε και πηγαίνε στο νοσοκομείο, το σπουντιο θα έκλεινε για δεκαπέντε μέρες τουλάχιστον κι' όλη η προηγουμένη δουλειά της θα πηγαίνε χαμένη. "Η "γόνσα" λοιπόν προτίμησε να υποφέρει από τους πόνους, παρά να διακινδυνεύση μιά μεγάλη επίτυχία της!...

— Είχα πάρει την άπόφασι να τελειώσω αυτό το φίλμ, και με θυσία της ζωής μου, έλεγε κατά την σπους φίλους της. "Αν δεν πετυχαίνε η έγκληρισις κι' είχα κι' εγώ την τραγική τύχη του Ροδόλφου Βαλεντινο, θα με βασάνιζαν αιώνιως τψίες, οττιν άλλη ζωή, ότι είχα άφήσει μισοτελειωμένο το τελευταίο μου φίλμ!...

"Απεριόρατα ήταν και τα μαρτύρια που τράβηξαν όλοι οι ήθοποιοι που έπαιζαν στην παράξενη ταινία. ("Η Άλνιχ οττι χώρα των θαυμάτων). "Όλοι οι ήθοποιοι έπαιζαν τους ρόλους παρμυθένων προσώπων και φορούσαν οττι πρόσωπο τερατώδεις προσωπίδες, βαρείες και σκληρές, που ήταν κολλημένες οττι μάγουλά τους και οττι χείλη τους. Κάθε φορά λοιπόν που μιλούσαν, ένοιωθαν τρομερούς πόνους, γιατί τα χείλη τους σκίζόντουσαν και μάτωναν!

"Η Άλνισον Σκίπγουορθ μάλιστα, που έπαιζε το ρόλο της βασίλισσας ο' αυτό το φίλμ, λιποθύμους ύστερ' από κάθε σκηνή. Μιά άλλη ήθοποιός όμως, η Πολν Μόργκαν, δεν άνθεσε οττι τέλος! Μεταφέρθηκε αναίσθητη σε μιά κλινική

ράν όπου έτρωγε, και δεν ένοιωσε να διαλυθή αν δεν τον άκούσε να τραγουδήσι μιά απ' τις επιτυχίες του.

Το άρσενον ιδιαιτέρως τα σπόρ. Κάθε πρωί, σηκώνεται απ' τις 6, για να παίζει γκολφ πριν πάη οττι δουλειά του. "Εχει νικήσει σε πολλούς άγώνες γκολφ. Στην "Εκθεσι της Νέας Υόρκης, κέρδισε ένα βραβείο 100 δολλαρίων, με μιά τέλεια βουτία από ύψος 15 μέτρων.

Διαθέτει κάθε μέρα άρκετη ώρα για τους τέσσερες νυιούς του, που είναι διαβολάκια αλλά τον άπακούουν άμέσως μόλις δυναμίσουν λίγο τη φωνή του. Τ' άπογνάμτα παίζει μαζί τους "μπατζ - μπάλ" και τα βράδια τους διηγείται παραμύθια... μοντεροποιμένα.

Δεν έρεει, βέβαια, τί του έπιφυλάσσει το μέλλον. Πάντως, το άστρο του βρίσκεται ακόμη σ' άλη του τη λάμψη. Το συνολικό του με την "Παραμύθη" άμεινε το 1954, και με την "Μτέκα" το 1950. Οι δίσκοι, σπους όποιους τραγούδησε προ 10 έτών, πουλόνταν τώρα καλύτερα από τότε. Κι' όλοι τον θεωρούν σάν ένα είδος συμβόλου του άνοιχτοκαρόδου, χιαμορίστα κι' έλεύθερου Άμερικανού.

Η «Μίς Μπριμνίγκσν»

"Η νεαρή σύζυγος του Μίκυ Ρούνεϊ, η Μπέττυ Τζόαν Ράι, που είνε μόλις 18 χρόνια, εξέλεξε "Μίς Μπριμνίγκσν 1944" οττι Καλλιτιστία της Άλαμπάμας και ήρθε πέμπτη κατά σειρά οττι μεγάλο διαγωνισμό Καλλιανής για τον τίτλο της "Μίς Άμερική 1944". "Ο Μίκυ, που είνε σήμερα 23 χρόνια, τη γνώρισε σ' ένα ντάινγκ και τη ζήτησε σε γάμο ύστερ' από τον πρώτο χορό.

Τι τραβούν οι άστερες

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Μεγάλοι μισθοί αλλά και μεγάλα βάσανα

Κινηματογραφικά νέα

— "Η Κάθριν ντέ Μίλλ, κόρη του περιφημού σκηνοθέτου του Χόλλυγουντ, πθοποιός του κινηματογράφου και σύζυγος του ηθοποιού Άντονι Κουίν, άπόκτησε οττις 4 του περασμένου μηνός ένα χαριτωμένο άνορακι.

— "Η ηθοποιός Ροσέλ Χούντσον περιμένει να ξαναγεννησθι οττι Χόλλυγουντ ο σύζυγος της Λοκαγός Χάρολντ Τόμσον, γνωστός σεναριογράφος του Χόλλυγουντ, για να ζήτηση διαζύγιο.

— "Η Μαρλένε Ντπτριχ τιμωρήθηκε προ ήμερων άυστηρότατα από έναν πόλιωμαν της τροχαίας γιατί παρά τις άυστηρές άμερικανικές διαταγές διέσχισε ένα δρόμο έξω απ' την διάβαση των πεζών. Άπο πλήρως το σημαντικό πρόστιμο, η Μαρλένε άπάντησε ως έξης οττι σχετικές παρατηρήσεις του πόλιωμαν:

— Είνε τόσο καλά ασφαλισμένα τα πόδια μου ώστε μπορώ να τα περιφέρω όπου θέλω χωρίς να σκεπτώμαι τους κινδύνους.

— "Το ν' νσιό του θανάτου, αυτός είνε ο τίτλος μιάς νέας ταινίας (γκράνγκινιόλ) της Ρ.Κ.Ο. στην όποια πρωγωνιστεί ο άσος οττι είδος αυτό Μπόρρις Καρόλφ. Στο πλευρό του εμφανίζονται η "Ελεν Τίμινγκ οττιν ρόλο της μοιραίας γυναίκας, η Κάθριν Έμερσ και η "Ελεν Ντρίου.

— "Ερωτικά γράμμα τ α": Αυτός είνε ο τίτλος μιάς νέας ταινίας της "Παραμύθου", στην όποια πρωταγωνιστούν ο Ζόζεφ Κόττεν και ο Τζέινιφερ Τζώνς και την όποια εσκηνοθέτησε ο μεγάλος Γουίλιαμ Ντντερε. "Εκείνο που χαρακτηρίζει το φίλμ αυτό είνε η εξαιρετική επιτυχημένη φωτογραφία του.

— "Η Ντίαν Ντάρμιν, η όποια είνε σήμερα 22 ετών και παντρεύτηκε προ καιρού κάποιον συνδεδεμένο της αζιματικό της έρεπορίας πρόκειται να γίνι μπτέρα κατά τον προσεχή Μάρτιο.

— Μιά άλλη νεαρά βεντέτα του Χόλλυμουντ, η Τζούντι Γκόρλντ, η όποια έστρεψε προ ήμερων οττι Χόλλυγουντ, ύστερα από μιά μακρόχρονη σελήνη του μέλιτος, έτοιμάζεται κι' αυτή να γίνι μπτέρα την προσεχή άνοιξι.

και το ρόλο της τον συνέχισε... ένας άνδρας.

— "Η Άννα Ντβόρακ πάλι, όταν (γυρίσει) το περιφημο φίλμ "Σφαγή", λίγο έλειψε να πεθάνη! Τη έλειψε να πεθάνη!

— "Εξ άλλου, νάς ανανίας και μαρτυρία πέρασε... και η Κάρολ Λόμπαρντ, η όποια οττι άλπομνιπο φίλμ "Πολέμοι" χόρευε ένα δύσκολο χορό, φωνώντας χυρόσ οκαρινία με πάρα πολύ ψηλά τακούνια.

— Επί δυό άφες είχα εξασθεμένα τα σφυρά μου και χόρευα με τα νυχια! έλεγε ύστερα οττις φίλος της. Αυτό το μαρτύριο δεν θα το ξεχάσω ποτέ!

— "Όταν τελειώσε τη σκηνή αυτή, δεν μπορούσα πιά να σταθώ οττι πόδια μου και σβίασθηκα λιποθύμη οττι μέσα του σπουντιο...

— "Ο Τζών Μπάρνυ οττι έρεπισ, οττι περίοη άπαιουργία του ("Ερρίκος Γ"), φορούσε από την αρχή ως το τέλος μιά σιδερένια παντοπία, με την όποια ήταν υποχρεωμένος να μονοακχι, να ίππηση, να κυνηγά πρέκοντα τους αντίπαλους του κι' επί πλέον να παίζει περιπατικό έρωτικές σκηνές!

Κυνήγι της φάλαινας ΜΕ ΤΟ ΠΟΛΥΒΟΛΟ!...

Φαλινοθηρικά ύδρονάνα
και «πλωτά εργοστάσια»

Μία φάλαινα... Ξέρετε, άραγε, ότι είναι το μεγαλύτερο από τα σημερινά ζώα; Κι όχι μόνο αυτό, ΑΛΛ' ότι είναι και το μεγαλύτερο απ' όλα γενικώς τα ζώα που έχουν υπάρξει στην επιφάνεια της γης; 'Ο σκελετός ενός δεινοσαύρου έχει μήκος 22 μέτρα και το βάρος του σώματος του υπολογίσθηκε με ακρίβεια από τους επιστήμονες σε 35.000 κιλά. Με άλλα λόγια ζυγίζει όσο το βάρος 35 μεγάλων βωδινό!

Ε, λοιπόν, μία φάλαινα έχει συνήθως μήκος 31 μέτρα και το βάρος της φθάνει στις 150.000 κιλά. Ζυγίζει δηλαδή όσο 150 βωδία ή 2100 καλοθερμάνοι άνθρωποι...

Άλλοτε, το κυνήγι της φάλαινας, στις περιοχές του Νοτίου Πόλου, γινόταν με τα παλιόγιντο «φαλινοθηρικά» και τους καμακιστάς. 'Ο περιφημότερος μάστιγα από αυτούς τους καμακιστάς ήταν ο Νορβηγός Λαρος Άντερσεν, που κέρδιζε ακόμα μέχρι το 1933 200 χιλιάδες δολάρια το χρόνο! Σήμερα όμως το κυνήγι της φάλαινας γίνεται με το αεροπλάνο και το πολυβόλο!...

Τα «φαλινοθηρικά» έχουν αντικατασταθεί με συγχρονισμένα (ηλαιο-βάσεις), που είναι σωστά «πλωτά εργοστάσια». Μόλις ένα από τα αξιοθαύματα αυτά πλοία φθάσει στις θαλάσσιες περιοχές, όπου υπάρχουν φάλαινες, ένα υδροπλάνο υψώνεται άμεσα μ' έναν πιλότο, έναν ραδιοηλεκτρονικό κ' έναν παρατηρητή που εξερευνά σε μεγάλες αποστάσεις την επιφάνεια της θαλάσσης με δυνατό κιάλια. Όταν λοιπόν ο παρατηρητής αυτός διακρίνει μία φάλαινα — και τι βλέπει ακόμα κι όταν βρίσκεται κάτω από την επιφάνεια! — ειδοποιεί τον ραδιοηλεκτρονικό κ' εκκινεί μεταδίδει στο «πλοίο-βάση» το «σημά» της, δηλαδή την ακριβή θέση της. Κατόπιν διευθύνει με τον ασύρματο την άμυνά του με τους κυνηγούς...

Οι σημερινές αυτές άμυνες είναι εξαιρετικές με ειδικούς ισχυρούς και σιωπηλούς κινητήρες που δεν κάνουν διάβου δόρυθο. Οι κυνηγοί δε έχουν στη διάθεσή τους μικρά κανόνια κ' εκρηκτικές βόμβες ή μοντέρνα καμικά που σκοτώνουν τη φάλαινα με μία... ηλεκτρική εκκένωση! Κομμάτια φάλας και τόξα φονικά αβάνε μέσα αποτυγχάνοντας και τότε χρειάζεται πάλι η βοήθεια του αεροπλάνου που κυνηγάει τη φάλαινα μέχρις ότου ξαναβγει στην επιφάνεια. 'Ο παρατηρητής από τον πυρνίσκο του, βλέπει ο' ενέργεια το πολυβόλο! Ένα βαρύ πολυβόλο νεωτέρου συστήματος, με δύο ταινίες, γεμάτες από τρομερές εκρηκτικές σφαίρες ντομι-ντομι μεγάλου διαμετρήματος.

Η φάλαινα, που ανεβαίνει άπάνω για να αναπνεύσει, πολυδοιείται άμεσως και οι καταγινισμοί αυτοί διεισδύουν το τέλος του κολλώδους. Η θάλασσα γύρω βάφεται κόκκινη κι η σκοτεινή φάλαινα γυρίζει ανάποδα με την κοιλιά στον αέρα. Ένας τότε από τους κυνηγούς που είναι στην άμυνά του, ανεβαίνει άπάνω στη φάλαινα και αφού πρώτα ανοίξει μία τρύπα στο σώμα της, χώνει μέσα έναν εύλυγο μεταλλικό σωλήνα. Οι αντλίες κατόπιν αρχίζουν να δουλεύουν στην άμυνά του και φυσκάνουν τη φάλαινα με αέρα για να μη βουλιάξει. Οι κυνηγοί έπειτα τη δένουν με ατσάλινα σκοινιά και η άμυνά της ριμολαίει γρήγορα ως το «πλοίο-βάση», όπου την περιμένουν τα κυκλικά πριόνια και οι μηχανές που ξεχωρίζουν τα κόκκαλα από το λίπος της.

Τα μεγαλύτερα, μέχρι της στιγμής, από αυτά τα «πλωτά εργοστάσια» είναι το «Σέρ Τζάιμς Κλάρκ Ρος» και ο «Κόρμος», που το κάβενά έχει εκτόπιση 25.000 τόννους! Έχει επίσης έξη άμυνες για τους κυνηγούς και δύο υδροπλάνα στο καταστρώμα του. Το πλήρωμά του αποτελείται από 225-250 άνδρες.

Τα θαυμάσια αυτά πλοία είναι εξαιρετικά με μεγάλα κακάνια που μπορούν σε 5 ώρες! Είδικα μηχανήματα ξεχωρίζουν κόλλα και κατασκευάζουν μπαλόνες! Στη πρυμνή, τα «πλωτά εργοστάσια» έχουν ένα μεγάλο ανοίγμα, όπως τα γνωστά μας αποβατικά σκάφη, που φορτώνουν και ξεφορτώνουν από εκεί πελώρια τάνκς και φορτηγά αυτοκίνητα.

Η σκοτεινή φάλαινα, λοιπόν, ανασταίνεται στο πλοίο από αυτό το ανοίγμα κι άμεσως τα κυκλικά πριόνια της κόβουν το κεφάλι. Μηχανικά σφύρια σπάνε τα κόκκαλα, γιγαντιαία μαχαίρια κόβουν σε κομμάτια το λίπος και κινητά πλαστικά λουριά τα μεταφέρουν στα καζάνια. Πρόκειται δη-

λαδή για ένα αληθινό εργοστάσιο με τις τελευταίες μηχανικές εγκαταστάσεις!

Αλλά ο μεγαλύτερος εχθρός της φάλαινας δεν είναι ο άνθρωπος, που την κυνηγάει σήμερα με το αεροπλάνο και το πολυβόλο. Είναι ο «λύκος του ωκεανού», ο τρομερός ξιφίας, που έχει μήκος έννεα μέτρα και «καλυδώνια» δοντρία! Αυτά τα θηρία του ωκεανού αποτελούν κοπάδια, ακριβώς σαν τους λύκους και περικυκλώνουν τις φάλαινες, που δεν έχουν κανένα άλλο μέσον για να άμυνθούν παρά τα δυνατό χτυπήματα της ούρας τους.

Οι ξιφίες καταβροχθίζουν τα μικρά της φάλαινας και κόβουν ολόκληρα κομμάτια από το σώμα της. Τα θαλάσσια κοπάδια είναι φοβερά σαρκοβόρα. Η μεγαλύτερη δε («λιχουδιά») τους είναι η... γλώσσα της φάλαινας! Έτσι, ο κίνδυνος να εξαφανισθούν σιγά, σιγά οι φάλαινες δεν προέρχεται μόνο από τους ανθρώπους, αλλά και από αυτούς τους άσπονδους «λύκους του ωκεανού».

ΤΟΜΑΣ ΝΤΑΡΙΝΓΚ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

Τα θαύματα της κλινικής Γκρήν

Η σκηνή αυτή συμβαίνει στη Νέα Υόρκη. Ένας έμπορος βγαίνει από ένα νοσοκομείο. Η γυναίκα του τον κρατεί απ' το μπράτσο και τον βοηθεί να ανεβεί απ' ένα ταξί. Αυτός ακουμπάει το κεφάλι του στη ράχη του καθισμένου και κλαίνει τα μάτια. Η αντανάση του ακούεται βαρεία, σαν ν' αντανάη μέσα από ένα χωνί.

Και πραγματικά, έχει ένα μεταλλικό χωνί στερεωμένο στη μέση του λαιμού του και σκεπασμένο από πάνω με μία γάζα, την οποία συγκρατεί ένα κορδόνι δεμένο στο αβέρο του.

Έχει υποστεί έγκληση για καρκίνο του λάρυγγος. Για να τον σώσουν, οι γιατροί του έδωσαν το λάρυγγι. Συνεπώς, δεν μπορεί πια να μιλήσει, γιατί ο ήχος παράγεται κανονικά με το πέρασμα του αέρος μέσα απ' το όργανο αυτό του λαιμού.

Είναι 50 ετών, παντρεμένος, πατέρας 4 παιδιών. Δεν μπορεί πια να εργασθεί, δίχως φωνή. Πώς θα συντηρήσει την οικογένειά του;...

Ο γυρισμός στο σπίτι του είναι δραματικός. Έπι μία βδομάδα, μένει βυθισμένος στην απελπισία. Όταν θέλει να ζητήσει ή να ρωτήσει κάτι, γράφει ένα σημείωμα... Κάποιο πρωί, ζητεί να τον ιδεί ένας άγνωστος. Έχει κι αυτός μία γάζα πάνω στο λαιμό του. Μιλεί με φωνή βραχνή, σαν να πιεζή ένα βάρος το στομάχι του. Προφέρει εν τούτοις τις λέξεις του καθαρά, ευδιάκριτα.

—Είμαι μέλος της λέσχης «Αναμύλ», έζηγει στον έμπορο. Η όνομάς («Αναμύλ») είναι ελληνικής προέλευσης και σημαίνει («μύλ εκ νέου»). Η λέσχη μας έχει ίδρυθ' απ' το γιατρό Τζέιμς Σόννερ Γκρήν. Ακούσατε ποτέ να γίνεται λόγος γι' αυτόν;

Ο έμπορος κινεί το κεφάλι του αρνητικά. Κι ο άλλος συνεχίζει:

—Είπε διευθυντής της ειδικής κλινι-

κής της Ίρβινγκ Πλέις. Άσχολεται με άρρωστους που έχουν χάσει το λάρυγγι τους, όπως έσείς κι' εγώ. Και τους διδάσκει να μιλούν χ'ρ'ρησιμοποιώντας το σώμα τους, το σ'ο μ'ε'κ'ο'υ... Ήρθε να σας ιδώ για να σας ξαναδώσω την ελπίδα! Σ' έξη μ'νες, θα μπορείτε και σεις να μιλάτε!...

Ο έμπορος έγγραφεται πράγματι στην κλινική, για τρεις ώρες μαθημάτων την εβδομάδα. Βρίσκει εκεί πολλούς άλλους άνδρες και γυναίκες, με γάζες γύρω απ' το λαιμό, αρχαίους ή προχωρημένους. 'Ο δόκτωρ Γκρήν εξηγεί τη θεωρία του:

«Μεταξύ στομάτος και στομάχου, υπάρχει ο οισοφάγος, απ' τον οποίο περνούν οι τροφές. Αν ο άρρωστος μάθει να άπορροφά μέσα απ' αυτόν μία αρκετή ποσότητα αέρος και να την ξαναβγάξει πάλι — πράγμα συνθησμένο άλλωστε σε όσους πίνουν αεριούχα ποτά — θα σχηματίζεται έτσι μία απλή αέρος, που θα κινηθεί με όρμη μέσα απ' το στόμα. Στο βάθος του στομάτος, υπάρχουν ιστοί σχετικώς ελεύθεροι, που μπορούν να κάμουν μία παλμική κίνηση, όπως οι φωνητικές χορδές. 'Ο αέρας που βγαίνει απ' τον οισοφάγο, τις κάνει να παλλώνται, κι' έτσι παράγεται ένα είδος φωνής».

Ο άρρωστος μαθαίνει πρώτα να παράγει ανάσπαστους ήχους. Έπειτα προσφέρει σιγά-σιγά μερικά φωνήεντα, και κατόπιν τα σύμφωνα, ολόκληρες συλλαβές κι' έπι τέλους μικρές λέξεις και φράσεις ολόκληρες! Όλο αυτό το θαύμα κατορθώνεται με κατάλληλες κινήσεις των μυών του διαφράγματος, που πιέζουν το στομάχι και διώχνουν με όρμη τον αέρα μέσα απ' τον οισοφάγο.

Η κλινική του δόκτορος Γκρήν είναι μοναδική στο είδος της. Θεραπεύει επίσης και κάθε άλλο ελάττωμα της φωνής ή της προφοράς. Μέσα στα 25 τελευταία χρόνια, πέρασαν απ' αυτήν 50.000 άρρωστοι, δίχως λάρυγγι, κι' έμαθαν όλοι να μιλούν!

ΤΟ «ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Οι κάτοικοι του Άγιου Θραγκίσκου διεκδικούν την τιμή να ιδρυθ' στην πόλι τους το «Μέγαρο του Κόσμου», που θα αντικαταστήσει το μέγαρο της Κοινωνίας των Έθνών της Γενεύης.

Ο συμπολίτης των Βίνος Σ. Ράνεϋ, που είναι ένας από τους μεγαλύτερους αρχιτέκτονες των Ήνωμένων Πολιτειών, κατήχησε μάστιγα και το σχετικό σχέδιο.

Σύμφωνα με αυτό, το «Μέγαρο του Κόσμου» θα αποτελείται από ένα κεντρικό οικοδομήμα με τρεις όροφους και από δύο παραλλήλους πτέρυγας, που θα είναι δύο πελώρια ουρανοξύστες με 40-50 όροφους ο καένας. Το κεντρικό οικοδομήμα θα χρησιμοποιεί για τις εισησίμους συνεδριάσεις, ενώ στις δύο πτέρυγες θα εγκατασταθούν τα γραφεία των αντιπροσωπειών των διαφόρων εθνών. Μεταξύ των τριών αυτών οικοδομικών συγκροτημάτων θα υπάρχει μία μεγάλη κυρτάλληλη σφαίρα, διαμέτρου πενήντα μέτρων, που θα φωτίζεται κατά τη νύχτα και που η αντανακλά της θα άπλώνεται σε άκτινα πολλών μιλίων ολόγυρα.

—Πετάει... πετάει... ο κόκορας!
—Τι λές ρέ. Μόνο η λίρα πετάει!

"Αχ! αυτοί ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ!...

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

(Κωμικό έστιάτοριο. Σ' ένα τραπέζι μία νέα κι' άρτια κυρία περιμένει να της φέρουν το φαγητό της, κυττάζοντας την κίνηση του δρόμου ανάμεσα απ' τις υπατελέντες κορμίνες. Σ' ένα τραπέζι πλάι της κάθονται δύο σοβαροί ηλικιωμένοι κύριοι. Είναι γιατροί και πίνουν τώρα το κρασί τους φλυαρώντας για διάφορα επιστημονικά ζητήματα. Η κομμένη τους φτάνει στ' αυτιά της κυρίας. Τη στιγμή αυτή το γκαρσόνι της φέρνει μία ντουζίνα φρέσκα κι' όρεχτικα στρείδια. 'Ο ένας απ' τους γιατρούς βλέπει τα στρείδια και γυρίζει και λέει στο συνάδελφό του):

Ο Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Τό ίδιο ακριβώς συμβαίνει, άγαπητέ συνάδελφε, και με τα στρείδια. Πρώ ενός μόλις μηνός δηλητηριάστηκε και πέθανε μία ολόκληρη οικογένεια πελατών μου από έξη άμυνα, γιατί έφαγε στρείδια χαλασμένα!...

(Η κυρία, η οποία ήταν έτοιμη να φάει το πρώτο όρεχτικό και άρωματικό στρείδι, στο άκουσμα των λόγων του γιατρού αναπνέει τρομαγμένη και το κυττάζει με διακυμάλ άνησυχία).

Ο Β' ΓΙΑΤΡΟΣ: Θα έπαθαν από τύφο, φαίνεται, έ:...

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ (αφηρημένος πάντοτε και κυττάζοντας τα στρείδια της κυρίας με βλέμμα γεμάτο άδβία): Βέβαια! Αυτά τα θαλασσινά, βλέπετε, μαζεύουν μέσα τους ό,τι βρώμα υπάρχει στη θάλασσα... Κι' έμεις οι ήλιθιοι τα τρώμε χωρίς να τα ξεπλένουμε και να τα εξετάζουμε με προσοχή.

(Η κυρία ξαναβάζει το στρείδι γρήγορα στην πιατέλλα. Ύστερα φωνάζει το γκαρσόνι).

Η ΚΥΡΙΑ: Πάρε από δω τα στρείδια και φέρε μου ένα μπιφτέκι.

Το ΓΚΑΡΣΟΝΙ (κατάπληκτο): Πώς, κυρία! Δεν άγγιγίστε καθόλου τα στρείδια: Σας βεβαίω πως είναι της ώρας.

Η ΚΥΡΙΑ: Μοδ' κόηκε η διάθεσίς. Το μπιφτέκι γρήγορα, σε παρακαλώ!

(Εν τώ μεταξύ οι δύο γιατροί συζητούν γι' άλλα ζητήματα. Άλλά τη στιγμή που το γκαρσόνι φέρνει το μπιφτέκι στην κυρία κι' αυτή έτοιμάζεται να το φάει, ο ένας από τους δύο γιατρούς κυττάζοντας λοξά το μπιφτέκι λέει στο συνάδελφό του):

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Άλήθεια! διάβασες τις δηλητηριάσεις που έγιναν από ψητά κρέατα και από μπιφτέκια από έστιατορίων;

Β' ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναι, βέβαια! Λέτε για τα σάσια άλογισία κρέατα που η Ύγειονομική Ύπηρεσία τα καταδρέχει

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Τελειότεροι είναι οι όλιγώτερον άτελείς, οι ειρηνικώτεροι και οι όλιγώτεροι θυελλώδεις γάμοι.

★ Όταν μιλάς άσχημα, πρέπει να υπομένεις τις άπαντήσεις που σου δίνουν.

★ Το κάλλος συγκινεί, η χάρις νικά και η άδωτος παίρνει το βραβείο.

★ Το γήρας αρχίζει απ' την έποχή που μαυρίζει η καρδιά και όχι όταν άσπρίζουν τα μαλλιά.

★ Ο κόσμος δα ήταν παράδεισος, αν επικρατούσε η αίσια νεότης.

Γιά τον έρωτα

—Το πρώτο δάκρυ του έρωτος είναι άδάμας, το δεύτερο είναι μαργαρίτης και το τρίτο είναι δάκρυ.

—Στον έρωτα η πείρα είναι γιατρός, ο οποίος έρχεται μετά την άσθένεια.

—Το μεγαλύτερο θαύμα του έρωτος είναι ότι θεραπεύει τη φιλαρέσκεια.

—Άγαπάει κανένας λίγο όταν μπορεί να π'ρ'όσο άναπαεί.

—Τα δάκρυα που ρέουν στον έρωτα ζωντανεύουν τη φίλια.

με πετρέλαιο για να τα καταστήσει άχρηστα, μα που οι μάγειροι και οι ξενοδόχοι τα ξεπλένουν και τα σερβίρουν έπειτα στους πελάτες τους: Τι κωμωδία!...

(Η κυρία άκούγοντας τα λόγια αυτά ταραίζεται και μυρίζει με άνησυχία το κομμάτι απ' το μπιφτέκι που κρατεί καρφωμένο στην άκρη του πιρουνιού της. Διστάζει να το βάλι στο στόμα της).

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Δηλαδή, για να μιλήσουμε επιστημονικότερα, αν η άποσύνησ βροκείται ακόμα στο πρώτο στάδιο, το κρέας δεν είναι και τόσο επικίνδυνο.

Β' ΓΙΑΤΡΟΣ: Συμφωνώ υπό τών δ'ρον όμως ότι η άποσύνησ έστιν στο ύψιθρο—γιατί όταν γίνεται μέσα σε δοχείο παράγονται δηλητηριώδεις τοξίνες που έχουν κεραυνοδόλα άποτέλεσματα...

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Βέβαια, αλλά στην παρούσα περίπτωση μά φαίνεται όρη ή έξηγησίς ότι η δηλητηρίασίς προέρχεται από τ' ακάθαρτο πετρέλαιο.

(Η κυρία ξαναβάζει το κομμάτι του κρέατος στο πιάτο της και χτυπάει προσκαλώντας το γκαρσόνι με ύφος άδβίας. Το γκαρσόνι τρέχει κατάπληκτο. Η κυρία διατάζει να της φέρη τυρί. 'Ως που να της το φέρη, έπειδή πεινγεί υπερβολικά, κόβει μία φέτα ψωμι και το αλείφει με βούτυρο. Μά κι' αυτό δεν διαφεύγει την προσοχή του ενός απ' τους δύο γιατρούς).

Β' ΓΙΑΤΡΟΣ: Άλήθεια δοκίμασα χτές ένα θαυμάσιο βούτυρο, που το κατασκευάζει κάποιος φίλος μου και πούκεται να το εισάγ'η τώρα στην άγορά προς κοινή χρήση. Μα δεν ξέρετε τί νόστιμο που είναι!...

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ (μ' ένδιαφέρον): Και με τί το φτιάχνει;

Β' ΓΙΑΤΡΟΣ: Με ζύγκι βωδινό!... (Η κυρία που είχε άαγκώσει τη φέτα με το βούτυρο θα βρ'ηκε βέβαια σ' αυτή κάποια παρέενη γεύσι, γιατί την ξαναβάζει πάλι στο πιάτο της).

Β' ΓΙΑΤΡΟΣ (ο οποίος είχε ξεχάσει μία λεπτομέρεια): 'Α, ναι! Προσθέτει μάλιστα και λίγο ανθρώπινο δ'ω και λίγο όξινο μολύβδο... Μά δεν ξέρετε τί νόστιμο είναι!

(Η κυρία πετάει με τρόπο κάτω από το τραπέζι τη βουτυρωμένη φέτα κι' έτοιμάζεται να ρουφήξει το ποτήρι με τη μύτρα της).

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ (παρακολουθώντας άφρονημένος την κυρία που έχει φέρει στα κόκκινα χείλη της την μύτρα): Τρομερό πράγμα τέλος πάντων ο τρόπος που κατασκευάζεται σήμερα η μύτρα! Κανένα ζυθοπλαιο σήμερα δεν τη φτιάχνει με άγνά ολίκα. Είδη εγώ με τα χέρια μου να βάζουν μέσα παπαρούνες, φλούδες από έυλο και έμβαλιαν και κασάν και στραμώνιον. 'Ως και θεικό χαλκό βάζουν και έμετικά κάρνα οι άθεοφοδοί!...

(Η κυρία άκούμπει με τρόπο το ποτήρι με τη μύτρα της στο τραπέζι, προτιμώτας να σκάσει απ' τη δίψα παρά να π'η έστω και μία στάλα απ' αυτή. Το γκαρσόνι εν τώ μεταξύ φέρνει το δίσκο με διάφορα τυριά).

Το ΓΚΑΡΣΟΝΙ (στην κυρία): Θέλετε λίγο τυρί Πόν Λεβαίτι;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Α, άλήθεια!... Ξέρετε πως το προσφύλανε αυτό το Πόν Λεβαίτι για να μη σκοληκωκό!! Ξεπλένουν με ποικιλόφάρμακο!!

Η ΚΥΡΙΑ (τρομαγμένη): Όχι, όχι!... Δεν θέλω Πόν Λεβαίτι.

Το ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Να σας δώσω τότε Ροκφόρ;

Η ΚΥΡΙΑ: Ναι... έστω... δώσε μου λίγο.

Β' ΓΙΑΤΡΟΣ (στο συνάδελφό του): Ξέρετε πως καταρβόλουν οι πονηροί οι χωριάτες να δίνουν σ' αυτό το τυρί την πικνόντικη γεύσι του;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Όχι, πως;

Β' ΓΙΑΤΡΟΣ: Έχουν μία διαβολική μέθοδο οι μασκαράδες! Λοιπόν κάθονται από πάνω και το... (του ψιθυρίζει κάτι στ' αυτή).

(Η κυρία που άκούει τη λέξι βγάζει μία φωνή και λιποθυμεί).

Το ΓΚΑΡΣΟΝΙ (προκαγμένο): Τι έπαθε; Τι συμβαίνει; Κυρία!... 'Ω, Θεέ μου, τί έπαθε;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ: Καμιά δυσπεψία τώος.

Β' ΓΙΑΤΡΟΣ: Νά τί συμβαίνει κατ'έξ' όταν τρώη τον περιδρόμο!...

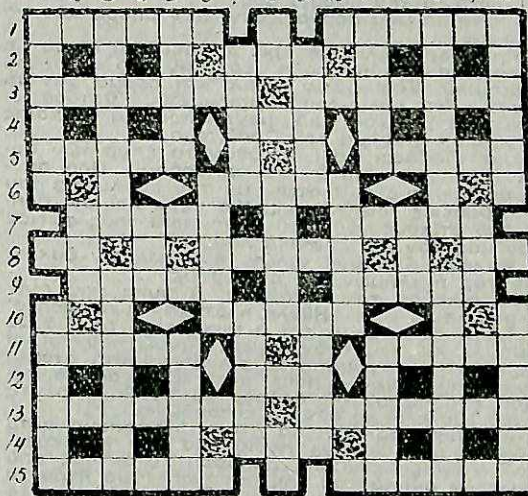
ΞΑΝΘΡΟΦ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 46

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Σπουδαία άγγελική εφεύρεσις που έδοήθηκε σημαντικά στην συντήμειοι του πολέμου.— Σ' αυτόν κατέλυν άλλοτε οι θανατοποινίτες.
- 2) Καύσιμος ύλη.
- 3) Η άντικατάστασις των εξεσκολοθει πάντα να είναι προβληματική (ένικός).— Είδος κομώσεως που ήταν άλλοτε πολύ της μόδας.
- 4) 'Ηρώς έργου του Σαίππρ.
- 5) Η παρεμνη κόντα σε δάσος από τέτοια δέντρα είναι έξοχος υγιεινή.— Κάνω κάτι που δεν είναι καθόλου σύμφωνο με τους κανόνες της δικαιοσύνης.
- 6) Αναφορική αντωνυμία.
- 7) 'Ο έρωτάς του υπήρξε η άφορμή ενός των περιφημότερων πολέμων της ιστορίας.— Τέτοια ήταν η γυναίκα που άγάπησε ο ιστορικός αυτός γόης.
- 8) Νότα μουσικής.— Μέρος του ποδιού.— Νότα.
- 9) Κατέλλα μέχρι 18 ετών.— Τάφος.
- 10) Θα συναντήσετε πολλά στο Αιγαίο Πέλαγος.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

- 11) Παιγνίδι που παίζεται με χαρτιά.— Αρχηγός γειτονικής χώρας.
- 12) Δεν παρουσιάζουν καμιά άνωμολία.
- 13) Λιμνίσια.— Όνομα πολλών βασιλέων της άρχ. Αιγύπτου.
- 14) Χωρίς καμιά βλάβη, άκεραία.
- 15) Αυτό είναι το άπτελεσμα του ρήματος του 5 οριζόντιως.— Όχι εύγευστα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Στα όχυρά μας της περιοχής αυτής οι Γερμανοί υπέστησαν πραγματική πανωλερία.—Ότώχεια.
- 2) Θεός των αρχαίων.
- 3) Ζαρζαβατικό το οποίο έξηφανίσθη σχεδόν από την άγορά.— Ξεκινάει.
- 4) Θεά των αρχαίων.
- 5) Πρωτεύουσα των Βαλκανίων (δημοτ.).— Οι κάτοικοι μίας χώρας της Ευρώπης.
- 6) Τούρκος Σουλτάνος, ιδρυτής του οθωμανικού κράτους.
- 7) Είναι πάντα πρόθυμος να μάς εξυπηρετήση.— Ένας από τους πιο διασημους προφetas της Π. Δ.
- 8) Περιήγηση σύγχρονος Άγγλος συγγραφέας.— Κόλλπος, μέσα στον οποίο ο Ιταλικός στόλος υπέστη πανωλερίαν.— Χρονικός σύνδεσμος.
- 9) Έκρηξιμοποίησις τρία για την σταύρωσι του Χριστού (ένικός).— Άρρωστεια από την οποία προσβάλλεται κανείς μία μόνο φορά.
- 10) Η τελευταία ποσότης κρασιού που μένει σ' ένα βαρέλι.
- 11) Χρονικό διάστημα.— Άθηνσός πολιτικός και στρατηγός του Ε' π.Χ. αιώνας, γιός του Μιλτιάδη.
- 12) Μία των άσθεσίων.
- 13) Όρμες παρακλίσεις (καθάρ.).— Απομίμησης.
- 14) Σημπερασματικός σύνδεσμος.
- 15) Έλαχιστή ποσότης υγρού.— Χώρα της Β. Αμερικής.

Άποστολεύς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 45ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΠΟΤΑ — ΤΡΟΦΗ — ΑΛΜΑ. 2) ΑΓΙΑ — ΒΑΘΗ. 3) ΜΑΡΑ — ΣΤΑΝΗ — ΗΛΥΣ. 4) ΑΓΑΘΑ — ΑΝΑΘΗ. 5) ΗΘΟΣ — ΡΟΔΑ. 6) ΠΛΑΣ — ΟΚΑ — ΙΣΑ. 7) ΤΩΡΑ — ΙΟ. 8) ΥΠΟ — ΓΥΛΛΑ — ΠΑΝ. 9) ΜΑΝΗ — ΤΕΛΩ. 10) ΙΔΑ — ΔΙΣ — ΝΑΙ. 11) ΑΚΜΗ — ΙΡΙΣ. 12) ΛΙΕΓΗ — ΣΟΛΩΝ. 13) ΑΣΤΗ — ΣΩΤΗΡ — ΟΑΝΗ. 14) ΟΜΜΑ — ΕΔΕΜ. 15) ΣΑΔΑ — ΝΕΥΜΑ — ΣΑΡΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΠΟΜΑ — ΠΟΥΣΙ — ΛΑΟΣ. 2) ΑΓΡΑ — ΔΑΪΣ. 3) ΤΑΡΑ — ΣΤΟΜΑ — ΕΤΟΣ. 4) ΑΓΑΘΗ — ΑΓΗΜΑ. 5) ΑΘΗΡ — ΝΙΚΗ. 6) ΤΑΣ — ΑΘΗ — ΣΑΝ. 7) ΤΟΣΟ — ΔΗΛΩ. 8) ΟΡΑ — ΚΑΛΟΙ — ΤΟΥ. 9) ΝΟΡΑ — ΣΙΠΗ. 10) ΗΒΗ — ΒΑΤ — ΦΕΑ. 11) ΑΔΡΑ — ΕΡΣ. 12) ΑΘΗ — ΝΑ — ΣΟΦΕΣ. 13) ΔΗΛΑ — ΙΑΠΩΝ. 14) ΥΘΟΣ — ΑΠΩΝ. 15) ΑΛΣΗ — ΑΓΝΟΙ — ΝΗΜΑ.

Η ΨΥΧΗ της ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ

ΑΛΛΟΚΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Δεν μου μένουν παρά λίγες στιγμές ζωής. Το ξέρω, το αισθάνομαι! Θέλω ένα θάνατο γλυκό... Το 'χλαρό κι' αρωματισμένο νερό του μπάνιου μου κοκκινίζει σιγά-σιγά απ' το αίμα μου, που τρέχει απ' τις ανοικτές φλέβες μου. Δεν έχω κόψει μόνο την αρτηρία του δεξιού χεριού μου, για να μπορέσω να γράψω αυτή την τελευταία μου έκμυστρη. Τρία ρυακία αίματος αρκούν για ν' αδειάσουν ολόκληρα την καρδιά μου!

Τα δάχτυλά μου αδυνατίζουν. Δεν μπορώ καν να κλάψω πια...

Μια τρυφερή φίλη με είχε ενώσει από καιρό με τη Βεατρίκη. Μικρή ακόμη, έρχονταν στο σπίτι του πατέρα μου. Είχε μάτια βαθύα και δέρμα σαν το φιλντίσι. Ήταν λυγρή, χαριτωμένη. Ωστόσο οι κινήσεις της είχαν μια μεγαλοπρέπεια αρχαίας θεάς. Θυμίζε αθάνατο του Πραξιτέλη.

Είχαμε διαβάσει μαζί τα αθάνατα έργα των αρχαίων Έλλληνων ποιητών και φιλοσόφων. Πρό πάντων μας νοήματα ο Πλάτων, με την ευλαβία του και τις βαθείες του έννοιες. Μια μέρα λοιπόν, βρήκαμε δυο στίχους του, που η σημασία τους φώτισε το νου μας σαν μια ξαφνική λάμψη:

(Την ψυχήν. Ἀγάθων φίλων, ἐπὶ χεῖρεσσιν ἔσχον. Ἥλθε γὰρ ἡ τλήμων, ὥς διαδοσμένην).

«Εὐνὴ φιλοῦσα τὸν Ἀγάθων, ἡ ψυχὴ μου ἀνέθηκε σὰ καὶλὴν μου. Ἦθελε ἡ ἄτυχη νὰ περάσῃ σ' αὐτόν!». Αυτό σημαίνει ότι η ψυχή είναι το ίδιο με τη ζωή... κι' ότι, στὸν ἔρωτα, ἀναζητιούνται οἱ ψυχές, ὅταν οἱ ἀγαπώμενοι φιλοῦνται στὸ σῶμα. Η ψυχὴ τοῦ καθενὸς ποθεῖ τότε φλογερὰ νὰ κατοικήσῃ στὸ σῶμα τοῦ ἄλλου, νὰ ἐνωθῇ ἀπόλυτα μαζί του. Ποτέ ὅμως δὲν τὸ κατορθώνει...

Τὴν ὑπερόχην ἀπόλαυσι θὰ ἦταν τὸ πέρασμα αὐτοῦ τῆς ψυχῆς στὸ σῶμα τοῦ περιβλήμα. Πρὸ πάντων, ὁ ἀνὴρ ἀπὸ μὴ ἐφήμερη κατακτῆται, ἀπὸ τὸ ἀνέφελο ἀνάκατα τῆς ἀναπνοῆς! Θὰ ἦταν τὸ ἀσπαστὸ ὄρωρ τῆς ἐρωμένης στὸν ἔραστο τῆς, τὸ ὄνειρεμένο τέρμα τῶσαν περιπτώσεως...

Ἀναποῦσα τὴ Βεατρίκη, καὶ μ' ἀνεπαύσε κι' αὐτὴ. Τὸ εἶχαμε πρὶν σὺντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἀπὸ ὥρας, στὸ αἰώνιο μουσικὸ τῆς ἀπόλυτης κατακτῆσεως, ἡ μὴν μὴ σκέψεις ἦταν πια πῶς νὰ ἐνωθούμε ὁλοκληρωτικά.

Ἀλλὰ τὰ συνήθιστα φίλια τῆς ζωῆς δὲν ἀρκοῦσαν γι' αὐτό. Ἐπρεπε νὰ θυσιασθῇ ὁ ἕνας καλὰ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ μὴ ἀμοιβαίᾳ ἀνταλλάγῃ τῶν ψυχῶν μας. Χρειαζόταν νὰ πεθάνῃ ὁ ἕνας, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ψυχὴ του στὸν ἄλλο!

Κι' εἶχα τὴν ἐδυνάμει, τὸν ἀνομιολογητὸ ἐγώ μου, ν' ἀφίωθ τὴ Βεατρίκη νὰ θυσιασθῇ! Τὴν ἔβλεπα νὰ λυγνῇ, νὰ σβύνῃ λίγο-λίγο. Οἱ μάτια ἦσαν πῶς ἔπαυσε ἀπὸ ἀναιμίας. Ἐγὼ ὅμως ἤξερα ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς ἀνυπομονοῦσε ν' ἀφίσῃ τὸ σῶμα τῆς... Τὴν κούταζε μὲ ἀγωνία. Ἐκείνη ἀπέφηνε τὴν ματιά μου καὶ χαμογελοῦσε θλιμμένα. Τὰ μάγουλά της εἶχαν πια γίνῃ διαφανὰ, τὰ μάτια της... Ἐνωῖθα πῶς πλησιάζει ἡ μεγάλη στιγμή! Τεμνὴν μὲ θάψι...

Τὸ τελευταῖο βράδυ, ἡ Βεατρίκη ἐμοίχερε σὰν νὰ κέρνω ἀγάμια, πᾶν στὸ κρεβάτι της. Ὑψιστε ἀρνηζομένη καὶ μουρμουρίζουσε ἱκετευτικά, μὲ φωνή...

— Τὴ στιγμή πού θὰ πεθάνω, θέλω νὰ μὲ φιλήσῃς στὸ σῶμα, γιὰ νὰ περάσῃ σ' ἐμένα ἡ τελευταία πνοή μου!

Πραγματικά, ὅταν κατάλαβα πῶς εἶχε φτάσει ἡ ρομφαία τῆς ψυχῆς της...

... Δὲν πέρασε σ' ἐμένα ἡ ψυχὴ τῆς Βεατρίκης. Ἀλλὰ ἡ φωνὴ ἡ καὶ τὴν κραυγὴ πούβγαλα, μ' ἔκανε νὰ πανώσω, ἀπ' τὰ χεῖρά της... γιὰτὶ φαίνονταν ὅτι νὰ εἶχε βγῇ ζεστή, μελωδική, τῆς νεκρῆς! Ἡ φωνὴ μου εἶχε γίνῃ Βεατρίκη, καὶ τὴ φωνὴ μου εἶχε οὐκὼς τῆς Βεατρίκης!

Κοιτάς ἄλλος ὁπότε δὲν φάνηκε νὰ τὸ πρῶτο. Ὅλοι ἦσαν ἀποκολλημένοι μὲ τὴ νεκρὴ... Ἐπρεπε νὰ τὸ προβλέψω!

... Τώρα πού ζυγνύει ἡ ἀπολύτρωσι, ἡ φρίκη μου μεγαλύνει ἀκόμα πρὸς πολὺ! Γιὰτὶ ἀρξίζει τὸ ψυχολογικὸν μου... κι' εἶνε τὸ ἴδιο ἀκριβὲς μὲ τὸ ψυχολογικὸν τῆς Βεατρίκης!

ΜΑΡΣΕΛ ΣΒΟΜΠ

Ἡ ἰσότης τῶν δύο φύλων στὸν ἔρωτα

Ἐνα τολμηρὸ ἄρθρο τῆς κ. Ρενέ Ντυμάν

Τὸ πρόβλημα τῆς ἰσότητος μεταξύ τῶν δύο φύλων στὸν ἔρωτα δὲν εἶνε σημερινόν. Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ἡ ἐλευθερία στὸν ἔρωτα ἐγκωμιάσθηκε σ' ὅλους τοὺς τόνους καὶ δὲν ἦταν μικρότερη ἢ ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ τὴν τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος. Ὁ μαρκιζὸς γτε Ζαντί, πού ἦταν ἕνας μεγαλοφυῆς θεωρητικὸς στὸ εἶδος τῶν ἀνενώριες στὴ γυναικα πού ἐνοίωθε ἰδιαίτερη συμπάθεια γιὰ ἕναν ἄνδρα τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ... τὴ βίαιη παραγωγὴ τοῦ ἀπὸ ἑναν χωρὸφύλακα...

Ἀπὸ τὸ 1789 ἕως τὸ 1805, ἡ ἐρωτικὴ ἐλευθερία ἦταν τόσο μεγάλη, πού ἡ κυρία Τελιέν δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου ν' ἀποκτήσῃ ἕξι καὶ δέκα παιδιά, ἀπὸ ἰσαριθμὸν λατρείας της, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μόνον τρεῖς ἡ τέσσερες ἦταν σύζυγοι της.

Σταματῶ ἐδῶ. Ἡ γυναικεία χειραφέτησις ἔκαμε ἀλματικές προόδους κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα. Οἱ πύλες τῆς ἀνδρικής ἀκροπόλεως παρεβιάσθησαν ἡ μία ἑπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Σήμερα οἱ γυναῖκες εἶνε γιαντοὶ, δικηγόροι, ὑπάλληλοι... Ἀὐριο δὲ ἰδοῦμε γυναικὲς διευθυντὲς τῆς ἀστυνομίας ἢ προέδρους τῶν ἑφορευτῶν. Δὲν ἔξω μάλιστα γιὰτὶ οἱ ὄργανοι αὐτῶν τῶν χωρὶς ὀρχήστρα ἐπιθεωρησάν, πρὸ καλοῦνται καταστασιατικὰ συμβούλια, δὲν ἔκλεισαν ἀκόμη γυναικὲς-ἱατροὺς, γιὰ νὰ κάνουν τὴν ἐπιλογὴν μεταξύ τῶν κληρωτῶν, πού προορίζονται γιὰ τὴ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία.

Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ ὡς προεπισαγωγή. Ἀλλὰ ἔλθουμε στὴν πραγματικότητα. Εἶνε πολλὰς γυναικὲς σήμερα πού θὰ ἤθελον μὴ ἀπόλυτη ἐξίσωσι μὲ τὸν ἄνδρα στὰ αἰσθητικὰ ζητήματα. Ἀλλ' ἡ ἱστορία μας διδάσκει πῶς δὲν πρέπει νὰ κάνουμε πηδημάτα. Δὲν νομίζω, λοιπόν, ὅτι ἡ ἐξίσωσις αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ μονομιάς καὶ ἀνεπιφύλακτα. Ἡ μεγάλη μᾶζα — πού φαίνεται πῶς μόνο γι' αὐτὴν γίνονται οἱ νόμοι — θὰ ἔβλεπε ἱσὼς σ' αὐτὴ τὴν ἀναγνώρισι μὴ ἀφόρμη γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ καὶ νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν αἰσθητικὴ τῆς ἀσάβειας, πού, κατὰ βάθος, εἶνε ἀποτέλεσμα παλῶν, χιλιετῶν, περιορισμῶν.

Ἐτοί, μὴ καταφατικὴ λύσις αὐτοῦ τοῦ ζητήματος θὰ ἔκανε ἐκατομύρια γυναικῶν, πού ὁ αἰσθητικὸς τοὺς προσανατολισμὸς εἶνε ἀπροσδιόριστος καὶ ἀσάφης, νὰ πᾶσιν ἐν δεισμοῖς, πού εἶνε ἱσὼς πολὺ χαλαροί, μὰ πού κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν ὁλοκληρωτικὸν τοὺς ἀφανισμόν.

Μία γυναικα, πού θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγῃ ἐλευθερὰ τὸ σύντροφόν της, θὰ ἔπρεπε ταυτόχρονα νὰ μπορῇ νὰ εἶνε βέβαιη, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐκλογὴ τῆς θὰ ἐξασφάλιζε τὴν ἐκὴν αἰῶνα τὴν ἀπόλυτην ἐλευθερίαν τῆς γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα: γιὰ μὴ ἄρα, γιὰ μὴ ἡμέρα, γιὰ μὴ ἐβδομάδα, γιὰ μὴ μῆνα, γιὰ μὴ ἔξαμνον, γιὰ τρεῖς, ἔξη ἢ δέκα χρόνια. Καὶ θὰ ἔπρεπε ἀκόμη νὰ σέβασθῃ τὴν ὑποχρέωσιν πού ἀνέλαβε ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ τῆς καὶ τοῦ συντρόφου της νὰ εἶνε πιστὴ γιὰ τὸ ὅρισμένο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀνδρωπύλη ἀξιοπρέπεια. Τὸ ἀντιθέτο, θὰ ἦταν μὴ ἀποχαιρῶνισος τῶν παθῶν, πού θὰ ἀδυνατοῖε στὴν καταστροφὴ καὶ στὸν θάνατον.

Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ εὐδοκίμησῃ στὴν κοινωνία χωρὶς μὴ ἀμοιβαῖότητα ὑποχρεώσεων καὶ χωρὶς μὴ ἐντιμότητα στὴν τήρησιν αὐτῶν τῶν ὑποχρεώσεων, ἀδιάφορο ἂν εἶνε ἀσχημένους καὶ χωρὶς σοῦα-ρες συνέπειες.

Τίποτε ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκαταλειφθῇ στὴν διάθεσιν τοῦ τυφλοῦ καριτισμοῦ.

Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς μας δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ δώσῃ ὅλη τῆς τῆς

αἰεῖα σ' αὐτὴ τὴν αἰσθητικὴ ἐλευθερία καὶ τὴν κῆμ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἱερώτερους καὶ ὀρατοτάτους θεσμούς τῆς σύγχρονης κοινωνίας.

Ἡ αἰσθητικὴ ἐλευθερία παραμένει ἐστὶ τὸ πρόνομιο μερικῶν ἐκλεκτῶν φύσεων, μίαν ἀληθινὴν ἀριστοκρατίαν, πού εἶνε σὲ θέσι νὰ ἀντιληφθῇ τὴν αἰεῖα αὐτοῦ τοῦ θεσμοῦ καὶ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν ὑδασιότητα καὶ τὴν ἀκολασία.

Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ παραμεινῇ μεροληπτικὸν πρὸς τοὺς παλῶς θεσμούς. Κάθε γυναικα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε ἐλευθερὴ στὰ αἰσθητικὰ της, ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της. Μὰ γιὰ τὴν κατὰκτῆσιν αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας ἀπαιτεῖται μὴ τελευταία δοκιμασία. Μία δοκιμασία στήν ὁποία θὰ ἦταν ἡ ἴδια κριτικὴ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς καὶ πού θὰ τῆς ἔκανε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ ἐλευθερία αὐτὴ ταριχεύει στὰ χεῖρα τῆς ἡ δὲ. Εἶμαι βέβαιη ὅτι πολλὰς γυναικὲς θὰ ἔβγαζαν νικητήριον ἀπ' αὐτὴ τὴν δοκιμασία. Καὶ θὰ εὐχόμεσαν νὰ μὴ ἦταν πολλὰς μόνον, ἀλλὰ ὅλες οἱ γυναικὲς τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἐρωτικὴ ἐλευθερία δὲν θὰ ἦταν τότε ἕνα ἀπλό καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεως ἀνέφικτο ἰδανικόν, ἀλλὰ μὴ ἀληθινὸ καὶ ζωανὴν πραγματικότητος.

ΡΕΝΕ ΝΤΥΜΑΝ

ΠΕΖΩΤΕΣ

ΟΛΑ ΦΥΓΟΥΝ...

Ἡ ζωὴ μας ἀπὸ μὴν εἶνε μὴ μεγάλη ματαιία. Ὅλα εἶνε ὁπότε... ὁ πέρνανε... Ὅλα φεύγουν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν... ὁ ἄνθρωπος οἱ ὁρὲς ἐλπίδες πού ἔχει στὸ πρῶτο ζεῖν...

Τὰ μαρτύρια τῶν γυναικῶν ἕως τὸν 18ον αἰῶνα

Γιὰ λόγους... ἡθικῆς!

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα...

Ἡ ἐξοικειώσις μεταξύ τῶν δύο φύλων, πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν 1658 ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὡς ἐξαιρετικὸν κατὰ τὸν 18ον α

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

17ον — Δέν είδα τίποτε!... τίποτε! Έλεγε ο Μπενεντίκτ.
— Σάν ν' άνοιξε ή γή και τόν κα-
τάτιε!

Απομακρύνθηκαν μερικά βήματα. Ο Μπενεν-
τίκτ κύτταζε πάντα τά χόρτα του λειβαδιού, ο
Κουρπιέρ έψωχνε μέ τά μάτια του τόν γύρω
δάσος.

Έν τώ μεταξύ, ο Κορεντέν βρισκόταν σέ θέ-
σι κρίσιμη, φρικτή!
Όταν είχε βουτήξει στό νερό, είχε νοιώσει
άμέσως κάτι πράγματα γλοιώδη και ζωντανά
νά γλιστρούν πάνω στά χέρια του, νά τόν σκε-
πάζουν ολόκληρον. Έπειτα αισθάνθηκε ένα
πόνο τσουχτερό, σάν νά χωνόταν αμέτρητες βε-
λώνες στις σάρκες του.

Κατάλαβε... κί' άνατρίχισε: Έκατοντά-
δες βδέλλες είχαν κολλήσει πάνω του, τού ρου-
φούσαν τόν αίμα! Τού ήταν άδύνατο νά κάνει
την ελάχιστη κίνηση γιά νά τις ξεκολλήσει.
Γιατί θα πρόδιδε έτσι την παρουσία του! Κί' ο
Κουρπιέρ βρισκόταν πάνω άπ' τη στέρνα, προ-
σεκτικός, κοχύποπος!

Όταν μπόρεσε επί τέλους νά βγάλη τόν κεφάλι
του άπ' τόν νερό, τόν πρόσωπό του ήταν
μαύρο άπ' τις βδέλλες και τόν αίμα του κυλούσε
στό μέτωπο και στό μάγουλό του.

Ξεκόλλησε τόν συκαμερά ζωφία, τή πέταξε
μακριά. Δέν μπορούσε όμως νά κάνει πολλές
χειρονομίες. Άν ακουγόταν ο ελάχιστος πα-
φλαμμός τού νερού, θα ξαναγύριζαν στή στε-
ρνα ο Μπενεντίκτ, ο Κουρπιέρ, τού τριγύ-
ριζαν ίσως εκεί κοντά.

Ο άστυνομικός καθάρισε άπ' τις βδέλλες
τό πρόσωπό και τά χέρια του. Ένοιωσε μέ ά-
ηδία ότι υπήρχαν ακόμη πολλές πάνω στό στή-
θος του. Τί αισθάνονταν παγωμένες, πύο κρύες
άπ' τόν νερό. Καί δέν μπορούσε νά τις φτάσει.
Ήταν γενναίος, οι κίνδυνοι δέν τόν τρόμα-
ζαν. Όστόσο τώρα φοδόναν, έτρεμε...

Άπ' τόν μέτωπό του έσταξε κρύος ιδρώς άγώνιας.
Αυτοκλείθηκε πολύ γιά νά επιβλήθι στον
εαυτό του, νά νικήση τόν νευρικό τρόπο του
και νά μή πεταχί έξω άπ' τόν νερό... Άν
τό έκανε, θα ήταν χαμένος!

Καθώς έφευγαν οι δύο κακούργοι, ο Μπε-
νεντίκτ σταμάτησε έξωφρα κί' έσκυψε, κά-
νοντας ένα νόημα στον Κουρπιέρ. Έβδ, κί'
έκει, στό λειβάδι, τόν χώμα ήταν άνασηκωμένο
άπ' τούς τυφλοπόντικες. Πάνω λοιπόν σ' ένα
από αυτά τά μικρά βουλακάκια είχε άποτυπω-
θή ένα ποδι άνδρικό, μέ τή μύτη γυρισμένη
πρός τή στέρνα. Τό πάτημα φαίνονταν έντε-
λως πρόσφατο.

— Δέν μπορεί δέν βρίσκεται μακριά! μου-
μούρισε ο Μπενεντίκτ.

Καί άναγύρισε κοντά στή στέρνα, συλλο-
γισμένος.

Ο Κορεντέν τόν άκουσε έγκαίρως και έα-
ναούτηξε. Άμέσως οι βδέλλες τόν τριγύρισαν
πάλι, σκέπασαν τόν λαϊμό του, τή μύτη του, τή
μάγουλά του, τόν μέτωπό του!... Κί' αυτός
υπέμενε τόν μαρτύριο, χωρίς νά κάνει ούτε μία
κίνηση, μισοπεθαμένος άπ' τόν φόβο!... Συγ-
χρόνως ένοιωσε ότι πνιγόταν, ότι πέθαινε...

Άπό πάνω του, ο Μπενεντίκτ έλεγε άναση-
κόντας τούς ώμους του:

— Δέν εινε ποθενά... Πάμει Ναυάγιος ή
δουλεία μας! Κρίμα, γιατί πηγαίνε τόσο κα-
λά!...

Τώρα απομακρύνθηκαν όριστικά, γιά νά πά-
νε νά διηγηθούν στό Μαρκήσιο τήν άποτυχία
τους. Τότε ο Κορεντέν βγήκε άπ' τόν νερό, μέ
τή βοήθεια τού έξιλονο πασάδου, κί' έμεινε
γιά πολύ έαπλωμένος στό χείλος τής στέρνας,
άκούνητος, μπηγμένος τή δαχτύλα τόν στή γή,
νά κρατηθή και νά μή άνακυλήση μέσα στό
νερό...

Επί τέλους, οι βδέλλες, μέ τή άδιάφοκη
και τσουχτερή τους ταμπήματα, τόν συνέφε-
ραν άπ' τή λιποθυμία του. Δέν άργησε νά τα-
κτοποιήση τις σκέψεις του. Τά μουσκεμένα ρού-
χα του, οι βδέλλες, ή στέρνα, τόν βοήθησαν
νά θυμηθί...

Είχε πιά πέσει ο ήλιος, γύρω άπλωνόταν μι-
σσοκάσος και σιωπή άπόλυτη.

Ο Κορεντέν γδύθηκε, ξεκόλλησε άπό πάνω
του τις βδέλλες, τις έλυσσε νά τά παπούτσι
του και ξαναφόρεσε τά βρεγμένα ρούχα του.

Άνατρίχισε τότε άπ' τόν κρόο και σκέφθηκε:
«Μού φαίνεται ότι θ' άρπάξω καμιά νερή
πούνα!... Άν ξαναβρώ τόν δίσκο μου, εκί
πού τόν πέταξα, θα είμαι τυχερός, γιατί θα
μπορέσω νά φορέσω ρούχα στεγνά!».

Προχώρησε μέ προφύλαξι, περπατώντας μέ
τά τέσσερα, γιά νά διακρίνεται όσο τόν δυνατό-
ν λιγότερο μέσα στό μισσοκάσος. Συγχρό-
νως συλλογιζόταν:

«Άν αυτοί οι κατεργάρηδες είχαν τήν έμ-
πειρία νά μείνουν κρυμμένοι έδώ γύρω, και
μ' έβλεπαν τώρα, τί ώρα πού θα μού φύ-
τευαν μία σφαίρα στό στήθος!».

Άλλά ο Μπενεντίκτ κί' ο Κουρπιέρ βρισκόν-
τουσαν πιά μακριά.

Μισή ώρα αργότερα, ο Κορεντέν είχε ξανα-
βρή τόν δίσκο του κί' είχε φορέσει ρούχα
στεγνά. Έκρυψε σ' ένα θάμνο τά ύπόλοιπα
πράγματα. Έβγαλε τήν περρούκα και τήν ψεύ-
τική γενειάδα του και τις έκρυψε στήν τσέπη
του. Ένινε έτσι άγνώριστος γιά όσους τόν
είχαν ιδί μόνο ως πραγματευτή. Καί ξανα-
πήρε τόν δρόμο τού πύργου.

Όταν έφτασε εκεί, βρήκε τόν Ζαννέ και τόν
γιατρό Λοράν. Έκείνοι κατάλαβαν άμέσως τή
συγκίνηση τού γιά τήν τρομερή περίπτωση πού
τού είχε συμβεί.

— Έχουμε κανένα νέο; ρώτησε ο γιατρός.

— Ναι, κάτι πολύ σοβαρό! Οι κακοίργιοι
τής βίλλας τού Σαμπράν μέ ύποψιάσθηκαν,
και δύο άπ' αυτούς ανέλαβαν νά μέ ξεμπερ-
δέσουν. Ήταν ο Μπενεντίκτ κί' ένας άλλος,
πού μού φάνηκε γνωστό τόν πρόσωπό του...

Κί' ο Κορεντέν διηγήθηκε ότι έξερουν οι
άναγνώριστα μας.

Ο Λοράν κί' ο Ζαννέ άνατρίχισαν κάθε τό-
σο, άκούοντας τόν τρομερό κίνδυνο πού είχε
διατρέξει.

— Ίσως θα κάναμε καλλίτερα νά είδοποιή-
σμε τή δικαιοσύνη, μουμούρισε ο πρώτος.
Άλλοιώς, μπορεί όλα νά τά περιμένη κανείς
άπό τέτοιους άνδράτους...

— Άν ήμουν μαζί σας, κύριε Κορεντέν, είπε
ο Ζαννέ, θα τούς βάζομε στή θέσι τους! Μή
πληαίνετε ποτέ σέ τέτοιες δουλειές, χωρίς νά
σας συνοδεύω κί' εγώ...

Ο Κορεντέν είχε άκούσει τήν παρατήρησι
τού Λοράν, και τού άπάντησε:

— Φαίνεται λογικό έκ πρώτης ώφρας νά εί-
δοποιήσμε τή Δικαιοσύνη, γιά ν' άπαλλαγού-
μέ έτσι άπό μία βαρεία εθύνη. Ξεχνάτε όμως
ότι δέν θα μπορούσαμε ν' άποδείξωμε τούς ί-
σχυρισμούς μας!...

— Μά τόν σμημερινό κυνίγι και ή πιστολιά έ-
ναντιόν σας δέν αποτελούν άπόπειρα δολοφο-
νίας, και συνεπώς άρκετή άπόδειξι!

— Όχι, γιατρέ. Μπορώ νά σας πώ μάλιστα
ότι, άν καταθέσω τήν ιστορία αυτή στή Δι-
καισύνη, χωρίς νά έχω νά παρουσιάσω άλλο
θετικό γεγονός, ο Μπενεντίκτ κί' ο σύντροφός
του θα φανούν ότι ένεργούσαν δικαιολογημένα.

— Μά τί λέτε;... Πώς αυτό;

— Παρουσιάσθηκε στή βίλλα Σαμπράν με-
ταμορφωμένος σέ πογκνατευτή! Ο άνδρωπος
τής βίλλας μέ ύποψιάσθηκαν, και μέ παρακο-
λούθησαν γιά νά πείσουν. Όταν μέ είδαν νά
τό βάζω στό πόδια, σκέφθηκαν ότι δέν ήμουν
άληθινός πραγματευτής... Αυτό θα πούν στή
Δικαιοσύνη, και θα βεβαιώσουν ότι μέ βεω-
ρήσαν κακοποιό και μέ κυνήγησαν... Τι θα
άπαντήσω τότε εγώ; Πώς θα δικαιολογήσω τή
μεταμφίεσί μου, τήν περρούκα μου, τή ψεύ-
τική γενειάδα μου;

ΕΥΧΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΑ

Ένας Σκωτσέζος πεζοπόρος, αλλά και
σπουδαίος υπερχής, φιλοενηθήκε κάποτε,
γιά λίγη ώρα, άπό τόν ιδιοκτήτη μίας βί-
λλας, πού βρισκόταν στό δρόμο του.

Ο οικοδεσπότης, καλόβουλος κί' εύγεν-
ής άνδρωπος, τού προσέφερε ένα ποτηράκι
ελεκτικής βενεδικτίνης και κατόπιν τόν ρώ-
τησε, τί άλλο έπιθυμούσε.

— Θα ήθελα, τού άπάντησε, χωρίς νά δι-
στάση στιγμήν ο Σκωτσέζος, νά μού δίνα-
τε ακόμη ένα ποτηράκι άπό αυτό τόν περί-
φημο λικέρ...

— Δέν έχετε όδικο! Αυτό τόν λικέρ τόν
φιτάχνουν οι καλόβουροι και εινε θαυμά-
σιο!... τού άπάντησε ο οικοδεσπότης, γε-
μίζοντας γιά δεύτερη φορά τόν ποτήρι.

— Ο Θεός νά εύλογί αυτούς τούς άγιους
άνδράτους φώναξε μ' ένθουσιασμό ο Σκω-
τσέζος.

Καί παρατηρώντας τόν γεμάτο ποτηράκι
πρόσθεσε:

—... Καί νά τιμωρήσκη σκληρά τόν άν-
θρωπο πού έφτασε αυτά τά... μικροσκο-
πικά ποτηράκια!...

Ο ΦΑΚΟΣ

τικά γένεια μου;... Νά διηγηθώ, τι έξερουμε;
Μά, καθώς είπαμε κί' άλλοτε, γιά νά γίνουν
πιστευτά τέτοια φρικτά πράγματα, χρειάζονται
άποδείξεις γενοπόστες, άνομφισθήτες...
οι όποιες μάς λείπουν! Αυτές άκριβώς πρέπει
ν' άναζητήσμε και νά βρούμε. Πώς; Δέν τόν
ξέρω... αλλά έχω έμπιστοσύνη στην εύνοια
τής Τύχης!

»Άφίστε σ' έμένα κάθε πρωτοβουλία, και
σας βεβαιώ ότι κανείς σας δέν θα μετανοήσῃ.
— Μά σας έχω έμπιστοσύνη, κύριε Κορεν-
τέν... Δέν σας τόν άπέδεια, μέ τόν νά γίνω
συνεγόχος σας και νά διευκολύνω τήν άπαγω-
γή τής δεσποινίδος Σαμπράν;

— Ναι, αλήθεια. Κί' έλπίζω νά ξεακολου-
θήσετε νά μ' έμπιστευθε.

Τή στιγμή εκείνη, άνοιξε ή πόρτα, μήκη
ένος νεός, μέ φυσιογνωμία άναστασμένη, πλη-
σίασε τόν Κορεντέν και τού είπε:

— Πρέπει νά σας μιλήσω... Έλάτε μαζί
μου!

Ήταν ή Ζαννέ Λεντρώ. Ο άστυνομικός βέ-
λησε νά τής άπαντήσῃ ότι μπορούσε νά μιλή-
σῃ έλεύθερα, γιάτί δέν είχε μυστικά άπ' τούς
άλλους. Βλέποντάς τήν όμως νά τρέμη ολό-
κληρη, φοβήθηκε κάποιον κίνδυνο γι' αυτήν.

Άλλωστε εκείνο πού θα τού διηγητό, ήταν
πιθανόν νά προσδώ τήν άληθινή ταυτότητά της,
τήν όποία κρατούσε κρυφή ακόμα άπ' όλους.

Ο Κορεντέν έζητησε συγγνώμη άπ' τόν Ζαν-
νέ και τόν Λοράν και βγήκε έξω μαζί μέ τήν
κοπέλλα.

Ο Μπενεντίκτ μέ άναγνώρισε! τού είπε
έκείνη, λαχανιασμένη.

Ο άστυνομικός χλόμισε. Όχι γιάτί τόν
τρόμαξε μία περιπόκη, ένας καινούργιος κίν-
δυνος, αλλά γιάτί φοδόναν ότι ή Ζαννέ άγα-
πούσε πάντα τόν νέο αυτόν, παρ' όλα τά έγ-
κλήματά του...

Η κοπέλλα τού διηγήθηκε μέ συντομία ό,τι
είχε συμβεί: Είχε πάει τόν βράδυ στό Ρεβέν,
γιά νά ιδί τόν Κορεντέν, τόν όποιο όμως δέν
είχε βρή στό σπίτι του. Έγυριζε άπ' εκεί τήν
ίδια ώρα πού επέστρεφαν ο Μπενεντίκτ κί' ο
Κουρπιέρ άπ' τήν άποτυχημένη άποστολή τους.

Καθώς άκούουσαν τόν ίδιο δρόμο, ήταν φυσ-
ικό νά συναντηθούν.

Ενώ ή Ζαννέ, πού είχε άναγνώρισε τόν Μπε-
νεντίκτ, περνούσε τρέμοντας δίπλα του, εκεί-
νος γύρισε άπότομα και τήν έκύταξε ν' απο-
μακρύνεται.

— Παράξενο! μουμούρισε. Άν δέν βρισκό-
μουν πολύ μακριά άπ' τόν Παρίσι, κί' άν αυτός
πού πέραςε δέν ήταν ένας χωριάτης, θα όρκι-
ζόμουν ότι εινε ή Ζαννέ!

— Τι πάθατε; τόν ρώτησε μέ άπορία ο Κουρ-
πιέρ.

Ο Μπενεντίκτ θεωρήσε περιττό νά τού εξη-
γήσῃ. Τού είπε μόνο:

— Έξακουστέ με τόν δρόμο σας... Πηγαί-
νετε νά διηγηθήτε στό Μαρκήσιο ό,τι μάς συ-
νέβη... Θάρρώ κί' εγώ σέ λίγο, άφού πρώτα
βεβαιώθω γιά κάτι τι...

Έκαμε μεταβολή κί' άρχισε νά παρακολου-
θί ή Ζαννέ. Έκείνη, παραμένη άπ' τή συνάν-
τησι, δέν σκεπτόταν καθόλου νά κυττάξῃ πίσω
της.

Ο Μπενεντίκτ θα μπορούσε νά τήν παρακο-
λουθήσῃ έτσι γιά πολύ, χωρίς νά τόν αντίλη-
φθί. Άλλά δέν ήταν αυτός ο σκοπός του. Ή
θελε νά τήν προσπεράσῃ, χωρίς νά τόν ιδί,
και νά παρουσιάσῃ έπειτα έμπρός της, γιά νά
βεβαιώθῃ άν έπρόκειτο πραγματικά γιά τή Ζαννέ.

Δέν ήταν δύσκολο νά τόν έπιτύχῃ, γιάτί ή
Ζαννέ, άσυνήθιστη σέ τέτοιες δουλειές, δέν έ-
παιρνε καμιά προφύλαξι.

Ακολουθώντας τρέχοντας τά συντομώτερα μο-
νοπάτια τού δάσους, βγήκε στό Σιδερένιο
Σταυρό και ξαναπέρα άπ' εκεί τόν δημόσιο δρό-
μο πρὸς τή βίλλα τού Σαμπράν. Πριν καμιά
έκατό βήματα, ένασυνάτησε τόν νεό, πού
τού είχε φανί ότι ήταν ή Ζαννέ Λεντρώ.

Η κοπέλλα συλλογίσθηκε μέ τρεμοβίλα ότι
ήταν χαμένη. Κατάλαβε άμέσως τόν σκοπό τού
Μπενεντίκτ. Εκείνος τήν πλησίασε άδίστακτα
και τή ρώτησε:

— Συγγνώμη, παρακαλώ, είσαθε άπ' αυτά
τά μέρη;

— Μάλιστα, κύριε. Τι θέλετε; είπε ή Ζαννέ.

Ο Μπενεντίκτ άνασκήρτησε. Είχε άναγνώ-
ρισει τή φωνή της!

Μπορείτε νά μού δείξετε τόν δρόμο τού
Άρνύ; πρόσθεσε.

Η Ζαννέ συνκέντρωσε όλο της τόν θάρρος και
άπάντησε:

— Πρέπει νά γυρίσετε πίσω, ως τόν Σιδερέ-
νιο Σταυρό, νά περάσετε άπ' τόν πύργο τού
Ριμπερόν, νά διασχίσετε έπειτα τόν δάσος.

Τό πρώτο χωριό πού θα βρήτε, εινε τόν Άρνύ.
«Αυτή εινε, άσφαλώς!» συλλογίσθηκε ο Μπε-
νεντίκτ.

Κί' είπε μέ δυνατή φωνή, μ' ένα ειρωνικό
γέλοιο:

— Ευχαριστώ γιά τις πληροφορίες, παλληκά-
ρι μου... Μά τήν πίστι μου, θα έλεγε κανείς,
μικρή μου Ζαννέ, ότι κατοικείς άπό καιρό σ'
αυτά τά μέρη!... Σε ποιό σπίτι μένειτε πα-
ρακαλώ;

Η Ζαννέ χλόμισε. Νόμισε ότι σταματούσε

ή καρδιά της... Βρήκε ώστόσο τή δύναμη
ν' άπαντήσῃ:

— Δέν καταλαβαίνω τί μού λέτε, κύριε...

Κάνετε λάθος; μέ περνάτε γιά άλλον...

— Αλήθεια; Μπορεί, άφού τόν λέτε! πρόφε-
ρε ο Μπενεντίκτ σαρκαστικά.

Κί' απομακρύνθηκε, ενώ ή Ζαννέ προχωρούσε
πιο γρήγορα πρὸς τόν πύργο.

Άφού ή κοπέλλα τού διηγήθηκε όλ' αυτά,
ο Κορεντέν κούνησε τόν κεφάλι του και τής
είπε:

— Σας άπαγορεύω στό εξής νά βγίτε άπ'
τόν πύργο... Έδώ είσαθε άσφαλισμένη, γιάτί
δέν θα βρισκεσθε ποτέ μόνη... Μου τόν ύπο-
σχασθε:

— Σας τόν ύποσχομαι! είπε τρέμοντας ή Ζαννέ.
Τόν ίδιο βράδυ, ο Μαρκήσιος ντε λα Τερ-
ράντ έμεινε άπό τόν Μπενεντίκτ τήν πε-
ριπέτειά του μέ τόν ψευτο-πραγματευτή και
τή συνάντησί του μέ τή Ζαννέ Λεντρώ. Παρ' όλη
τήν άυτοπεποίθησί του, άνηχούσε άρκετά.

Τί ζητούσε αυτή ή κοπέλλα στό Ρεβέν; Θα
τήν είχε φέρει εκεί ή ζήλεια... Γιατί όμως
δέν είχε έκδηλώθῃ άλλοιώς ή ζήλεια αυτή;

Ο κακοποιός μυριόζων κάποιον μυστήριο...
Έξ' άλλου, τόν άπασχολούσε πολύ ή ιστορία
τού ψευτο-ΰδερνιότη. Ποιά ήταν αυτός
ο άνδρωπος; Γιατί είχα μεταμφιεσθή; Για ποιο
λόγο είχα έλθει στή βίλλα;

Μία σκέψι πέραςε άπ' τόν μισαλό τού Μαρ-
κήσιου...

— Άν βρισκόμαστε στό Παρίσι, είπε, θάλεγα
ότι έναι μόνον άνδρωπος εινε ίκανός ν' άλλα-
ξῃ έτσι τή φάσα του και νά τά βάλῃ μαζί
μου μέ τήσῃ τολμή!

— Ποιά εινε αυτός ο άνδρωπος; ρώτησε ο
Μπενεντίκτ.

— Ένας άστυνομικός... Ο Κορεντέν!

— Ο Κορεντέν;... μουμούρισε ο Κουρπιέρ,
μέ θυμό και φόβο μαζί.

— Μά δέν εινε αυτός... ήσυχάστε! πρόσ-
θεσε ο Μαρκήσιος χαμογελώντας. Πώς θα τό-
χαινε νά βρεθί έδώ κάτω, άνακατεμένος στις
δουλειές μας;... Άλλωστε, άν έπρόκειτο γι'
αυτόν, είμαι βέβαιος ότι θα τόν άναγνώριζα!

Τή νύχτα εκείνη, οι τρεις συνεγόχοι έκαμαν
μία άσκησι στή βίλλα τού Σαμπράν.

Πριν δοκιμάσουν στό ίδια μέσα πού με-
ταχειρίσθηκαν έναντιόν μας, είπε ο Μαρκήσιος,
πρέπει νά εξαντλήσωμε όλα τά άλλα. Έχομε
δέν ένα στή διάθεσί μας, επικίνδυνο ίσως άλλα
ισχυρότατο...

— Ποιά δηλαδή;

— Τόν νόμο!

Ο Μπενεντίκτ κύτταξε μέ κατάπληξι τόν συ-
νέγοχο τού, πού δέν φαίνονταν ν' άστευείται.

Ήταν ώστόσο έξωφρενικό νά επικαλεσθί ως
όπλο του τόν νόμο ένός άνδρωπος πού είχε
κάνει κάθε είδους έγκλήματα.

— Έχομε τόν νόμο μαζί μας, συνέχισε ο
Τερράντ. Όταν λέω «μζί μας» εινε τρόπος
τού λέγειν, γιάτί ο Μπενεντίκτ, ο Κουρπιέρ,
ή Σάρρα κί' εγώ θα μείνωμε προσωρινώς στό
παρασκήνιο, έφ' όσον θα ένεργούν οι αντιπρό-
σωποι τού νόμου, δηλαδή δικασταί και χωρο-
φύλακες.

— Χά, χά! Οι χωροφύλακες σύμμαχοί μας!
φώναξε ο Μπενεντίκτ γελώντας. Τι κομικό!

— Θα ιδίτε πού σύντομα αυτό τόν θέαμα,
όποσδήποτε ο Μαρκήσιος.

— Ποιό εινε τόν σχέδιός σας; ρώτησε ο Σαμ-
παράν. Όμολογώ ότι δέν καταλαβαίνω καλά...

— Θα σας εξηγήσω άμέσως. Είσαθε ο Θεός
και διαχειριστής τής παρουσίας τής δεσπο-
νίδος Σαμπράν. Έχετε τόν δικαίωμα συνεπώς,
έφ' όσον έχασθε ή ανήλικη άνεμιά σας, νά
ζητήσετε τήν επέμβασί, τή βοήθεια και τήν
προστασία τής Δικαιοσύνης, ή όποια δέν θα
σας άρνήθῃ!

— Μά τί θα πώ;...

— Τήν αλήθεια... ότι δηλαδή άπήγαγαν τήν
άνεμιά σας.

— Καί ποιόν θα κατηγορήσω;

— Κανένα, στήν άρχή... Όταν όμως γίνῃ
ή καταγγελία, ένα άνώδυνο γράμμα, σταλμένο
άπό μένα, θα είδοποιήσῃ τή Δικαιοσύνη ότι ή
κοπέλλα βρίσκεται ίσως στον πύργο τού Ριμ-
περόν. Οι δικασταί έχουν συνήθος τόν έλάττωμα
νά υποχωρούν στόν πειρασμό τών άναγνώμων
γραμμάτων. Θα γίνῃ λοιπόν μία έρευνα. Καί
θα βρεθί ή Σελέστ, έφ' όσον είμεθα βέβαιοι
ότι κρύβεται στον πύργο. Θα μάς τήν παραδώ-
σουν... Άν πεθάνῃ τότε άπ' τή δηλητηρίασι,
ποιά θα σκεφθί ότι πρόκειται περί έγκλήμα-
τος; Όλοι θα πιστέψουν ότι αυτοκίνησε, έ-
πειδή είχε χάσει τήν ύπόληψί της κί' αυτή τήν
άπαγωγή!

Ο Μαρκήσιος άφισε τούς άκραστές του νά
σκέφθουν γιά λίγο ό,τι είχε πῇ. Έπειτα συ-
νέχισε:

— Έκ πρώτης ώφρας φαίνεται βέβαια άλ-
λόκοτη ή πρότασίς μου. Σκεφθήτε όμως τήν
κατάστασι, πριν σχηματίσετε μία γνώμη...
Ο Σαμπράν έχει τόν δικαίωμα νά καταφύγῃ
στή Δικαιοσύνη, ως μοναδικός συγγενής τής
Σελέστ. Για νά μή βάλῃ φύλλους σ' αυτά
τόν δικαστάς, δέν θα τους τίς άμέσως ότι πρό-
κειται περί άπαγωγῆς, αλλά ότι ή άνεμιά του
δραπέτευσε πάνω σέ μία κρίσι πυρετού. Η
άστυνομία θα τήν άναζητήσῃ παντού άπόφρατα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Μιά αμύμηρη δηλητηριαδτρια

Η έκδίκησης τής Μαρίας Μπουρνέτ

Τόν Νοέμβριο τού 1909 ένα τρομερό έγ-
κλημα άνοστάτωσε τή Γαλλία.

Ήρως, δράστις τού έγκληματος αυτού,
ήταν ή Μαρία Μπουρνέτ.

Η γυναίκα αυτή είχε έγκληματική ψυχή
και ή άσυνείδησία και ή ήθική της πύρως
ήσαν άφάνταστες.

Η Μαρία Μπουρνέτ ήταν μία άπό τις
καλύτερες πωλήτριες τών μεγάλων κατα-
στημάτων τού Λουβρου και κέρδιζε άνεστά
τή ζωή της. Επί πλέον μία μικρή κλη-
ρονομία πού είχε πάρει έκείνη τήν εποχή
τής εξασφάλιζε ένα ήσυχο και άμέριμνο
μέλλον.

Η Μαρία δέν ήταν διόλου άσχημη, μά
δέν είχε κανένα ξεχωριστό χάρισμα

Θρύλοι και παραδόσεις

Η «ΧΗΡΑ» ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

Την εποχή που βασιλεύει ο αυτοκράτορας Βαλεντινιανός, υπήρχε κοντά στη Ραβέννα ένα μεγάλο μοναστήρι καλογυριών.

Ένα πρωί, κάποιος αξιωματούχος ζήτησε να ιδεί την ηγουμένη, κι όταν εκείνη τον δέχτηκε, της είπε πως ήταν άπειστα λυπημένος της αυτοκράτειρας Πλακιδίας, της μητέρας του αυτοκράτορος.

— Η αυτοκράτειρα, πρόσθεσε, σάς παρακαλεί να έτοιμάσετε ένα κελλί για μία νέα μοναχή την οποία θα φέρω σε λίγο εδώ ή ίδια η Μεγαλειότητά της.

— Είμαι πρόθυμη να έκτελσω τις διαταγές της αυτοκράτειρας, απάντησε η ηγουμένη η οποία σκεφτόταν συγχρόνως:

«Ποιά να είναι άραγε αυτή η νέα?»

— Σας παρακαλεί ακόμη η αυτοκράτειρα, συνέχισε ο απεσταλμένος, να μη μάθη κανείς τον έρχομό της εδώ. Να την δεχθώτε σεις, μόνη.

— Πολύ καλά, αποκρίθηκε η ηγουμένη.

Μερικές ώρες αργότερα, η αυτοκράτειρα Πλακιδία βρισκόταν στο μοναστήρι μπροστά στην εκπληκτική ηγουμένη. Δεν ήταν όμως η πρώτη φορά που επισκεπτόταν το μοναστήρι η αυτοκράτειρα. Έρχοταν συχνά σ' αυτό, γιατί ήταν πολύ εύλαστος.

«Έφτασε μ' ένα φορέιο σκεπασμένο επιμελώς και δεν μπήκε απ' τη μεγάλη κεντρική είσοδο, αλλά από μία μικρή πόρτα, κρυμμένη κάτω από πυκνό κισσό».

Μία γυναίκα σκεπασμένη με πυκνούς πέπλους την ακολουθούσε. Η ηγουμένη ώθησε τις δυο γυναίκες στο κελλί που είχε ετοιμάσει μόνη της όπως είχε παραγγείλει η αυτοκράτειρα.

Τότε, με μία απότομη κίνηση, η άγνωστη γυναίκα που συνοδεύει την αυτοκράτειρα πέταξε απ' το πρόσωπό της το πέπλο που το σκέπαζε και η ηγουμένη ανενόησε την Όνωρια, την κόρη της αυτοκράτειρας.

— Σας παρακαλώ, σεσάστη ηγουμένη, είπε η Πλακιδία, να έχετε καλά περιορισμένη εδώ την κόρη μου. Θα μείνει στο μοναστήρι ώσπου να μετανοήσει για την ανομία της και την παρακοή της, κι αν δεν μετανοήσει ποτέ, τότε να μείνει σ' όλη της τη ζωή κλεισμένη σ' αυτό το κελλί.

Ακούγοντας τα λόγια αυτά της μητέρας της, η Όνωρια γέλασε σαρκαστικά και είπε:

— Δεν θα μετανοήσω ποτέ. Θα είμαι πάντα η μνηστή του 'Αττίλα!

Στο άκουσμα του ονόματος αυτού, η ηγουμένη σταυροκόπηκε. Η Όνωρια άρχισε τότε να γελά και είπε:

— Και τ' όνομά του ακόμη προέβει τρομό. Λοιπόν έγω θα γίνω γυναίκα του ανθρώπου αυτού που όλοι τρέμει. Και ο αυτοκράτορας ακόμη τρέμει στο άκουσμα του ονόματος του. Τι άνοιχτοι που είναι όλοι! Μία ο 'Αττίλας δεν φοβάται κανένα και περνά από παντού σά βούλα.

Σιωπή! φώναξε η αυτοκράτειρα. Είσαι τρελή, Όνωρια, και δεν ξέρεις τι λες. «Όχι, δεν είμαι τρελή, φώναξε η Όνωρια, είμαι η μνηστή του 'Αττίλα και θα γίνω οποιοδήποτε γυναίκα του.

πιστη είδησι. Διαγγελλεί κατασκοπιόμενοι ήρθαν κι έπασαν στα πόδια του αυτοκράτορος λέγοντας:

— Σωθήκαμε!... Ο 'Αττίλας δολοφονήθηκε!... Παντρεύτηκε για διακοσιότη φορά χδές τη νύχτα και πήρε για γυναίκα την κόρη ενός επαναστάτη αξιωματούχου του. Η δυστυχισμένη κόρη έπεσε στα πόδια του και του ζήτησε χάρη για τον πατέρα της. Ο 'Αττίλας όμως γέλασε και σκότωσε τον πατέρα της μπροστά στα μάτια της. Την άλλη μέρα το πρωί όταν οι γυιοί του 'Αττίλα μπήκαν στη σκηνή του πατέρα τους, δεν βρήκαν πεσιμένο καταγής νεκρό, κοντά σ' ένα σωρό από κορώνες βασιλέων που υπέταξε, από τα όπλα που είχαν ρίξει στα πόδια του οι νικημένοι άρχηγοί, από χρυσά βάζα και διακοπάρια που είχαν αρπάξει από τις εκκλησίες, από δέρματα τρώγων και λιγοταριών, από κοσμήματα, από διαμάντια και μαργαριτάρια.

«Όταν η αυτοκράτειρα και η ηγουμένη έφυγαν η Όνωρια που έμεινε μόνη στο κελλί της άρχισε να συλλογίζεται: «Ναι, είμαι η μνηστή του 'Αττίλα. Το έστειλε το δαχτυλίδι μου μ' έναν έπιτοιο μου. Όλοι είναι δειλοί αφού τρέμουν στο άκουσμα του ονόματος του, ενώ ο 'Αττίλας...»

Ποιν άγκιστρον τον 'Αττίλα, η Όνωρια άναποσε τρελλά κάποιον άλλο. Μά ο άναπημένος της αυτός, που ήταν ο πιο ώριμος και ο πιο ανδρικός Ρωμαίος βρέθηκε μία μέρα σκοτωμένος! Έτσι θέλησαν οι δικοί της, οι βρισκοντας λογικό να πάρη η αδελφή του αυτοκράτορος, ένας άλλος στρατιωτικός. Και τότε η Όνωρια, για να εκδικηθή έστειλε το δαχτυλίδι της στον 'Αττίλα. Τι την πείραζε αν ο 'Αττίλας είχε διακόσιες γυναίκες; Αυτές δεν ήταν κόρες αυτοκρατόρων όπως αυτή.

Και πλάνωντας με τα χέρια της τα σίδερα του παραθύρου του κελλιού της, η Όνωρια ψιθύρισε:

— Έλα 'Αττίλα! Έλα να με σώσης... Έλα να σώσης τη μνηστή σου που σε περιμένει...

«Όταν ο 'Αττίλας πήρε το γαμήλιο και το δαχτυλίδι της Όνωριας, γέλασε με την καρδιά του.

— Πρόκειται ασφαλώς περί πονηρίας των Ρωμαίων, είπε. 'Αλλά έγω δεν γελιέμαι. Ζήτησε όμως πληροφορίες για την Όνωρια κι όταν έμαθε πως ήταν όμορφη και περιφανή, πως την φοβόντουσαν και η μητέρα της και ο αδελφός της και πως την είχαν κλείσει σ' ένα μοναστήρι γιατί τόλμησε να του στείλει το δαχτυλίδι της, σκέφθηκε:

«Όταν θα πάω στη Ραβέννα, αν θέλω, την παίρνω».

Πέρασε από τότε κάμποσος καιρός. Ήταν το έτος 451. Ο 'Αττίλας πλησίαζε την Ραβέννα. Η Όνωρια παρακολουθώντας μία μέρα την συζήτηση δυο καλογυριών έμαθε πως ο φοβερός κατακτητής πλησίαζε διαρκώς με τα βάρβαρα στρατεύματά του και χάριξε υπερβολικά.

«Υστερα από μερικές μέρες ο 'Αττίλας είσοδε τον αυτοκράτορα Βαλεντινιανό ότι ζητούσε να του παραδώσουν άμέσως την Ραβέννα και την Όνωρια, που ήταν μνηστή του, αφού κρατούσε το δαχτυλίδι της.

Ο Βαλεντινιανός κόντευε να πεθάνει απ' το φόβο του, μία έλαφια έφθασε μία άνοιξη.

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Το λουλουδι του θανάτου

Ο 'Ερρίκος Μανφέ, άφου έγρωψε το άποκαιρειοτήριό γραμμα, το έκλεισε σ' ένα φάκελλο και σημείωσε άπ'εξω την εξής επίγραφή: «Προς την κυρία κόμησησα 'Αλφονοίνα ντε Μοβιμέν».

Επειτα πήρε το μικρό του ρεβόλβερ. «Α! είπε. Θα πάω νύχτα επί τέλους τα βάσανά μου. Δεν μπορώ να υποφέρω πια. Με γελάει τρέις φορές τώρα μέσα σ' ένα κελλί με τις 'Αλφονοίνα. Δεν έρχεται... Είμαι μόνη της, είμαι χηρά δεν φοβάται κανέναν και όμως δεν έννοιε γάρδη στο ραντεβού μας. Κι' αυτό είνε απόδειξις ότι δεν με αγαπά πια και ότι πρέπει να πεθάνω».

Και πραγματικά είχε αποφασίσει να πεθάνει. Η ζωή του χωρίς την 'Αλφονοίνα του ήταν ένα βάρος. Την είχε αγαπήσει πολύ την ώρα εκείνη βιώνεζα λόμπους, με τα κατάχρυσά υαλικά και τα γαλάζια μάτια και δεν μπορούσε να τη λησμονήσει. Κι' εκείνη τον αγαπούσε ως ένα δαίμονα. Άλλά η αγάπη των γυναικών δεν είνε αιώνια.

— Μήπως αγαπάς κανέναν άλλον; τή ρώτησε μία μέρα.

— Είσαι τρελλός! Είμαι δική σου. όλη δική σου, του είπε αυτή.

Ο 'Ερρίκος την πιστέψε. Μά τώρα μία υποψία βάσανιζε το νού του. «Αν μ' αγαπούσε, σκεφτόταν, θάρχοταν. Γιατί λοιπόν δεν ήρθε; Ήταν ένα ωραίο πρωί του φθινοπώρου. Ο 'Ερρίκος πηγε κοντά στο παρβούρο και το άνοιξε. Ο άλλος μπήκε μπροστά πάνω σ' ένα τραπέζι. Το ωραίο αυτό λουλουδι ήταν όμορφο της κόμησησας. Όταν ο 'Ερρίκος την έπιασε, είδε πια.

— Ο, τι θαυασία που είνε η μπιγκόνια σου!

— Σας άρεσει; τον ρώτησε η κόμησησα. Την ονομάζουν κοινώς «φυτό της γαπιάς» εκείνος που τη χάρισε, τα φύλλα της πέφτουν ένα-ένα ως το τελευταίο.

Επειτα η κόμησησα σκέφτηκε λιγάκι και πρόσθεσε:

— Δεχθήτε αυτό το άνθος, σάς παρακαλώ, κύριε 'Ερρίκε.

— Ο, σάς είμαι ευγνώμων, αποκρίθηκε ο νέος. Κι' εύχομαι να μην πέσουν ποτέ τα φύλλα του...

— Νάστε βέβαιος γι' αυτό. Δεν θα πέσουν ποτέ...

Κι' ο 'Ερρίκος θυμόταν τώρα την επίσκεψι εκείνη και παρατηρούσε τρέμοντας πως όλα τα φύλλα της μπιγκόνιας είχαν πέσει εκτός από δυο. Τη στιγμή αυτή καθώς κυττούσε το άνθος, ένα απ' τα δυο τελευταία του φύλλα σάλεψε λίγο κι έπεσε πάνω στο τραπέζι.

Εξάφνα θόρυβος άντήκησε έξω απ' την πόρτα. Ήταν η κόμησησα.

Ερωπες την πόρτα με προφύλαξι και μπήκε μέσα.

Ο 'Ερρίκος δεν γύρισε να δει ποιος είνε. Παρακολουθούσε το ξεψύχημα της αγάπης του στην άγνια του λουλουδιού και μετρούσε τις τελευταίες στιγμές της μπιγκόνιας και της ζωής του.

Τη στιγμή ακριβώς που άνοιγε η πόρτα έπεσε και το τελευταίο φύλλο του λουλουδιού. Κι' ο 'Ερρίκος χωρίς ν' αντιλαμβάνεται τι γίνεται γύρω του, στήριξε το πιστόλι στον κρόταφό του και πυροβόλησε!...

Η κόμησησα έτρεψε έξαλλη κοντά του. Ο 'Ερρίκος είχε σωριαστεί κάτω. — Έρρίκε, 'Ερρίκε! του φώναξε. «Ο, τι έκανες!...

Ο νέος σήκωσε άργα το χέρι του κι' έδειξε το μοιραίο λουλουδι... Η κόμησησα γύρισε έντρομη και κύταξε προς την ίδια διεύθυνση.

Είδε την ξεψυχισμένη μπιγκόνια και ψιθύρισε μ' αγωνία:

— Έρρίκε μου, άναψήμε μου!... Σ' αγαπούσα... σ' αγαπούσα τρελλά!... Γιατί να το κάνεις αυτό!... Καταρμένη μπιγκόνια!... Λουλουδι του θανάτου!...

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΓΚΙΤΑΛΕ

Γυναίκες ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ σαν άνδρες

Η περιπετειώδης ζωή ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΣΟΥΛΛΕΥ

Η Άννα Σουλλεύ είχε παντρευτή μόλις πριν από δεκαπέντε ημέρες, όταν ο άνδρας της, που υπηρετούσε στο 3ο Σύνταγμα της φρουράς της άγγηγεύε ένα βράδυ, ότι έφυνε για τις 'Ινδίες.

— Κι' εγώ; έκαμε η Άννα.

— Θα γυρίσωμε σύντομα, απάντησε εκείνος. Ο πόλεμος τελειώσε πιά... — Τότε γιατί σάς στέλνουν στις 'Ινδίες; ρώτησε η Άννα.

— Μά... υποθέτω... για ν' αλλάξωμε τον αέρα μας, έλεπε ο άνδρας της.

Είσαι βέβαιος, Άρθουρ; — Μά αφού διάβασα στην «Επίσημη Έφημερίδα» τα άρθρα της συνθήκης με τη Γαλλία; Οι δυο κυβερνήσεις δηλώνουν κατηγορηματικά ότι παύουν τις έχθροπραξίες.

Η Άννα έμεινε σκεπτική για μερικές στιγμές.

— Θα έλθω μαζί σου, Άρθουρ, έλεπε έπειτα με αποφασιστικό τόνο.

— Αυτό είνε αδύνατον, έκαμε εκείνος. Δεν θα σε αφήσουν να μής στο πλοίο.

— Θα καταταχθώ κι' έγω στο σύνταγμα σου!

— Άννα, δεν μιλάς σοβαρά. Στο σύνταγμα μου δεν παίρνουν γυναίκες.

— Θα παρουσιάσω σαν άνδρας και θα ζητήσω να καταταχθώ έθελοντής, έλεπε με τον ίδιο αποφασιστικό τόνο η Άννα.

Τα μάτια του Άρθουρ άνοιξαν διάπλατα από την έκπληξι. Σιγά-σιγά, όμως, άρχισε να σκέπτεται πως η ιδέα αυτή δεν ήταν άσχημη, γιατί, έτσι, δεν θα χωριζόταν από την άγνωστη Άννα. «Όσο για τις κακουχίες, δεν θα έπρεπε να είνε πολύ σοβαρές, αφού δεν θα γινόταν πόλεμος. Ένα απόλαυτο εύχάριστο ταξίδι ως τις 'Ινδίες. Το γαμψό ταξίδι τους...

Την άλλη μέρα, λοιπόν, πήρε την Άννα, που είχε ντύθι άνδρικά και την παρουσίασε στο συνταγματάρχη του, τον σέρ «Εύρτ Κούτ, λέγοντάς του ότι έπρόκειτο για ένα συγγενή του, που θέλε να καταταχθί έθελοντής, που θα ήταν πολύ εύχρηστος νέος να τον εχε μαζί του στο μακρινό ταξίδι που θα έκαναν.

Ο σέρ «Εύρτ βρήκε λιγάκι λεπτοκαμμένο τον υποψήφιο έθελοντή, αλλά υποχώρησε στις παρακλήσεις του Άρθουρ.

— Τον δέχομαι δοκιμαστικά, έλεπε. Άν δεν άντέχει, θα τον γυρίσω με το πρώτο πλοίο στην Άγγλια.

Έτσι, η Άννα Σουλλεύ έγινε στρατιώτης του 3ου Συντάγματος της φρουράς, με το όνομα Τζών Σουλλεύ και, έπειτα από μερικές ημέρες, έφυνε μαζί με τον άνδρα της για τις 'Ινδίες.

Αλλά τα πράγματα δεν ήταν έδω τόσο εύχρηστα, όσο ήθελε να τα φανταζεται ο Άρθουρ. Γιατί ο Γάλλος Φραγκίσκος Ντυπλέ είχε πείσει τον νιζάμ του Ντεκάν να τον διορίσει να δώδ έπαρχιών που βρισκόταν πέραν του ποταμού Κρίσνα, αφού πέτυχε αυτό το διορισμό, άρχισε να διώχνει τους Άγγλους από τις διάφορες θέσεις που κατείχαν στη χερσόνησο του Καραϊκί.

Η άγγλική κυριαρχία στις 'Ινδίες σώθηκε, τότε, χωρίς στην τόλη και το θάρρος ενός ταπεινού υπαλλήλου της Έταιρείας των Ανατολικών 'Ινδιών, του Ροβέρτου Κλάιτ, που αυτοχειροτονήθηκε σε στρατηγό και αντίσταθηκε άποτελεσματικά στους Γάλλους. Έτσι σ' όλη την έκταση της χερσονήσου, είχαν άρχισι μία σειρά από άτελειωτες μάχες, μέσα στις οποίες το σύνταγμα

του σέρ «Εύρτ Κούτ βρέθηκε μπλεγμένο από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του στην έρη.

Σε μία από τις μάχες αυτές, έμπρός στο Μαντράς, ένα θραύσμα όβιδος χτύπησε κατάστηθα τον Άρθουρ και τον έσπλωσε νεκρό.

Η καρδιά της Άννας σπάρταξε από τον πόνο, όταν είδε τον άγνωστο της να πέφτει, πλημμυρισμένος μέσα στο αίμα που έτρεχε από την πληγή του. Είχε ξεχάσει τότε το ρόλο της και, σκυμμένη πάνω του, έκλαιγε με λυγμούς και του ψιθύριζε λόγια άνάτης. Άλλά ήταν τόσο ο θόρυβος και οι καπνοί της μάχης, που κανείς δεν άκουσε τα λόγια της και δεν είδε τα δάκρυά της.

Σφανικά, τινάχθηκε όρθια, με τα μάτια πεταγμένα από τις κόγχες τους και την έκφρασι σκληρή και τρομερή.

Οι σάπλιγγες σήμαιαν έφοδο... Διψώντας για εκδίκησι, η Άννα έτρεξε ν' άναμυχθί με τους συναδέλφους της κι' ήταν από τους πρώτους που μπήκαν, εκείνη την ημέρα, στο Μαντράς.

Ο πόλεμος την έφερε άργότερα στο Ποντισέρ, όπου οι Γάλλοι είχαν άσυρωθή, αφού έγκατέλειψαν όλες τις άλλες θέσεις τους.

Οι επιχειρήσεις έμπρός στην τελευταία αυτή πολί, βαστάζαν πολύν καιρό και η Άννα πληγώθηκε μία μέρα στο χέρι. Στο νοσοκομείο που την μετέφεραν λιπόθυμη, λίγο έλειψε να προδοθή. Άλλά συνήλθε τη στιγμή που έπρόκειτο να την γδούσουν κι' έγγαλε μόνη της τη χλαίνη της, φροντίζοντας να κρύψι το στήθος της, που οι άσυνήθιστες για έναν άνδρα καμπυλωτές του θα μπορούσαν να προκαλέσουν την προσοχή.

Στο νοσοκομείο αυτό, η Άννα έμεινε άρκετους μήνες. Όταν βγήκε, πήρε μία τριήμερη άδεια κι' έπειτα έγκυα τέλειψε όριστικά το στρατό, πράγμα που λύπησε πολύ τους συναδέλφους της, που είχαν βρη σ' αυτήν έναν καλό και εύχρηστο σύντροφο.

Λίγον καιρό άργότερα, η Άννα πήγε ναύτης σ' ένα πλοίο, που ήταν περισσότερο περιατικό παρά έμπορικό.

Ο θαλασσοδίκος, άνόμενος στους όποιους είχε βρεθή, την φώναζαν «Βενιαμίν», επειδή ήταν ο μικρότερος ναύτης από όλο το πλήρωμα και, στην άρχη, της φερνόνταν πολύ άσχημα και την φορτώναν με τις πιο βάρειες δουλειές. Άλλά, σε μία σύγκρουσι με δυο γαλλικά πλοία, η Άννα Σουλλεύ η καλύτερα ο Τζών Σουλλεύ έδειξε τόσο θάρρος και τόση αυτοθυσία, που, από εκείνη την ημέρα, άναγνωρίθηκε σαν ίσος με τους άλλους και ο καπετάνιος τον άνόμησε «σκοπό της πλώρης», που φαίνεται πως ήταν μία πολύ τιμητική θέσις στο περιατικό πλοίο.

Όταν απολύθηκε από το πλοίο, η Άννα κάλεσε τους συντρόφους της να γλεντήσουν μαζί σ' ένα καπνιέλι της άκτης κι' εκεί τους φανέρωσε πως ήταν γυναίκα.

— Έπρεπε να το καταλάβωμε πρωύτερα, έλεπε ο καπετάνιος. Τώρα πιά είνε άργά.

— Είνε καλύτερα που το μάθατε τώρα, του απάντησε η Άννα. Γιατί αν το έματε πρωύτερα, οι μισοί από σάς θα είχαν σκοτώσει τους άλλους μισούς και, με την αλήθεια, μου φαίνεται πως το κέρδος εκείνων που θα είχαν νικήσει δεν βάζει αυτό το μακελιό, έπρόσθεσε γελώντας.

Η Άννα γύρισε κατόπιν στην Άγγλια, όπου άνοιξε μια ταβέρνα κι' έζησε ως το τέλος σαν άντρογυναίκα, δείχνοντας πάντα μία μεγάλη περιφρόνησι προς το φύλο της, που οι περιπέτειες της ζωής της την είχαν κάμει να το μισή.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Με την προεδρεία της κυρίας Ρουζβέλτ, συνεοήθη στην Αμερική μία «Επιτροπή Έπισημολογικής Άλληλοδοθείας». Τελευταίως, προκάλεσε άπορία διάφορα έξοχοντα έλασε σ'ε τραπέζι διαλασε κάποιον πρόσωπα και άφισε να γυμνιά μιας θε προσκεκλημένους ένα γεύμα μιας άπ' τις κατεστραμμένες και υποσιτισόμενες ευρωπαϊκές χώρες. Το βελγικό γεύμα π.χ. άπετέλειτο από μία χορτόσουπα, δυο πατάτες βραστές, λίγο σπανάκι και μία φέτα ψωμί. Το άγγλικό από ψάρι, ριζί, ψωμί, μαργαρίνη και τοάι! Το ελληνικό από (σουπα και μπακαλι), έλας και ψωμί... Οι συνδαιτυμόνες βρήκαν λαμπρή την ιδέα. Όταν όμως έφυναν, έτρεξαν όλοι σ' ένα ρεστوران, για... να φάνε άμερικανικά!

ΙΑΒΑ, ή νήσος με τὰ 132 ήφαιστεια

Τὰ θάρβαρα ήδη και έδιμα των ίθαγενών

Είνε άπάντα τα πλοία που παραπλέουν τις νότιες άκτές της Ιάβας.

Ο δρόμος του ώκεανού είνε εξαιρετικά επικίνδυνος από το μέρος αυτό — ένα τεράστιο αιώλακι, που αναταράσσεται όλοένα από ισχυρότατα ρεύματα και που το βάθος του κυμαίνεται μεταξύ επτά και δέκα χιλιάδων μέτρων άνοίγεται κάτω από την κορφή του πλοίου σαν ένας άπύθμενος τάφος — και το πέραςμα σ' άνοικτά της νήσου γεμίζει με τρόμο και φρικη την ψυχή του ταξιδιώτου.

Φαντασθήτε μίαν έκτασι έκτοντάδων χιλιομέτρων χωρίς ούτε έναν όρμο, ούτε μία παραλία, όπου να μπορεί να προσεγγισι ένα πλοίο. Οι άκτές κατεβαίνουν κατακόρυφα από ύψος πεντακοσίων και χιλίων μέτρων, σαν να έχουν κοπή με μαχαίρι και με το μαυρειδερό κρώμα τους μοιάζουν σαν ένα τείκος του θανάτου, που περιβάλλει το βασίλειο του Άδου... — Άλλά, στο έσωτερικό, η νήσος σφύζει από ζωή. Και στις βόρειες άκτές της σχηματίζονται γραφικοί όρμοι και λιμάνια.

Σ' ένα από τα λιμάνια αυτά, τη Σουραμπάνγια, το αίμα τρέχει από κάμποσες βδομάδες, βάφοντας κόκκινους τους δρόμους της φρεσκοκτισμένης πόλεως, όπου ο ευρωπαϊκός πολιτισμός, έν συνεργασία με το πρωτόγονο πνεύμα της μογγολικής φυλής, έχουν σκαρώσει τις πιο χαριτωμένες και πιο περιέργες αντίθεσεις.

Πισω και όλόγυρα από τη Σουραμπάνγια, σε άπόστασι μερικών δεκάδων χιλιομέτρων, υψώνεται το τρομερό και άπρόσιτο όρος Τεγγέρ, που είνε γεμάτο από ήφαιστεια. Δυο άπ' αυτά, το Βρόμο και το 'Ιτζέν, είνε τα σημαντικώτερα. Η διάμετρος του κρατήρος του τελευταίου είνε δέκα έξη χιλιομέτρα. Από μερικά χρόνια όμως, δεν παρουσιάζει άξίολογη δράσι. Αντίθετα, το Βρόμο ξερνάει πάντα λάβα και όλόμαυρους καπνούς. Ο ύδραυλός που βγαίνουν μ' ένα άπαισιο σφύριγμα από τον κρατήρα του φθάνουν σε ύψος 3-3500 μέτρων.

Η Ιάβα είνε πραγματικά η νήσος των ήφαιστειών. Οι γεωλόγοι άριθμουν 132 σ' όλη την έκτασι της. Τριάντα απ' αυτά είνε ακόμη ένεργά.

Το ύψος των κυριωτέρων από τα ήφαιστεια αυτά, όπως του Σιντάριο, του Παπαδαγιάν, του Σισμερού, του Μεράσκ, του Μπερπαμπού, κυμαίνεται μεταξύ 2500 και 3500 μέτρων.

Τη νύχτα, ο ούρανος της Ιάβας αιώκωνεται από άστραπές και σπολιέζεται με πολύχρωμα και εμαφάνερα μετώπρα, που η φαντασμαγορική εμφάνισις τους συνοδεύεται από υπόκωφους κρότους και τρεμουλιασμοτά του εδάφους.

Όταν ελκωρήσι κανείς από έσωτερικό της Ιάβας, εκπλησσεται πως μ' όλα αυτά τα ήφαιστεια, που τα συναντά σε κάθε βήμα, το νησί αυτό είνε τόσο πολύ πυκνοκατοικημένο που άρθμει σήμερα έναν πληθυσμό 38-40 εκατομμυρίων κατοίκων. Κι' όμως μόλις είνε διπλάσιο από τη Σκωτία, που δεν άρθμει, ωστόσο, περισσότερα από 5 εκατομμύρια κατοίκων.

Οι κάτοικοι της Ιάβας είνε όλοι σκεδόν Μαλαισιανοί κι' έχουν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Μογγολικής φυλής. Οι ελακίστοι ίθαγενείς Καλάγκοι έχουν άποσπάρη στα όρη και στις σπηλιές, όπου ζουν σ' ήμιαιρία κατάσταση και άποφενούν κάθε έπαφθ με τον πολιτισμό.

Οι Καλάγκοι πιστεύουν ότι είνε οι πρώτοι κάτοικοι της γης και κρύβουν μέσα σε σπηλιές τους σκελετούς μερικών πιθήκωνθρώπων, που τους θεωρούν ως προγόνους των και υπερηφανεύονται γι' αυτό. Οι ισχυρισμούς τους δεν είνε τόσο παρόλογοι όσο θα μπορούσε να φανή. Γιατί οι τελευταίες επιστημονικές έρευνες συμπίπτουν στο ότι η ζωή ξεκίνησε από τα βάθη της Ανατολής, που είνε πιθανόν ότι άποτελούσαν άλλοτε μία μεγάλη ήπειρο στο μέσον του Ειρηνικού ώκεανού, πέραν ίσως από τα κρσπεδα της σημερινής Ασίας.

Οπωσδήποτε, από τον πολιτισμό αυτό δεν έχει άπομεινεί τίποτε σήμερα.

Άργότερα, ήλθαν στη νήσο 'Ινδοί κατακτητά, που διέδωσαν η επέβλεψαν ίσως τον βραχμанизμό και το βουδδισμό. Άλλά κι' αυτοί σαρρώθηκαν από το Ισλάμ, την εποχή των μεγάλων θριάμβων του.

Όλες αυτές οι διάδοχικές κατακτήσεις έχουν άφηση βαθειά τα ίχνη τους στη ψυχοσύνθεσι των κατοίκων της Ιάβας. Θρησκείες και άνεξίτητοι, άπαρνητά των έθνοσκυίων και φιλόδογοι, άσσοι και μοιρολάτρες, κατορθώνουν να συμβιβάζουν όλα αυτά τα άλληλοσυγκρουόμενα διδάγματα μέσα στην πολυσύνθετη και τρικυμισμένη ψυχή τους. Και αυτή ακόμη η θρησκεία τους είνε ένα περίεργο κρώμα ίσλαμισμού και βουδδισμού, που δίνει στις θρησκευτικές τελετές τους έναν τραγελαφικό χαρακτήρα.

Μία φοικαλέα συνήθεια που διατηρείται πάντοτε στην Ιάβα είνε η άπόκτησι του κρανιού ενός έχθρου. Συνήθως πληρώνουν τρίτους, επαγγελματίες δολοφόνους γι' αυτή τη δουλειά.

Οι ίθαγενείς φυλάνε τα κρανία σε πολυτελείς θήκες.

Μία από τις προσηθίες της «Σερακάτ 'Ισλάμ» (Ισλαμικής Ένώσεως), που αντιπροσωπεύει το έθνοικιο κίνημα της νήσου, ήταν να εξαφανισι τα άγρια αυτά ένοτικτα, άλλά' απέτυχε.

ΑΛΜΠΕΡ ΕΛΣΑΙ

11ον
Εσκυψαν οι κοπέλλες τὰ κεφάλια τους και ζύγωσαν ν' ακούσουν.

— Ξέρετε τι είδα με τὰ μάτια μου; ψιθύρισε η Βερενίκη. Μία μέρα είδα απ' την κλειδαρότρυπα την άφεντρα μας, την περφόνη κυρά-Χίλτρουντ, γονατιστή μπροστά στην κόρη της να την παρακαλά να βάλει μια μουσική στο στόμα της, κι' η μικρή να λείπει όχι κι' όχι! Πώς σὰς φαίνεται αυτό;

— Γι' αυτό πάει να πεθάνει η δυστυχη κοπέλλα. Ποιος ξέρει ποιος καπνός την βασανίζει.

— Αμ' εκείνο που είδα ενώ; ψιθύρισε η Έλσα. Μία μέρα που περνούσε η Πάλμα μπροστά μου, έκανα να της φιλήσω τὸ χέρι, όπως εἶνε χρέος μας. Λοιπόν, ξέρετε τι έκανε η μικρή; Τραβήχτηκε από κοντά μου και μου φώναξε.

— «Μη! Μη μ' άγγιζεις!»

— Έτσι σου είπε; άποκρίθηκαν μ' άνοιχτά τὰ μάτια από την έκπληξη τὰ κορίτσια.

— Ναι, και δέν μου τὸ εἶπε με θυμό. 'Αλλά τραβήχτηκε από κοντά μου, με λυπή, σαν νάνοιωσε κάποια φρίκη που θὰ την άγγιξα.

— Αχ, αναστέναζε η Μάγδα, που ήταν η πιο μεγάλη απ' όλες τις κοπέλλες. Τι έχουν να ιδούνε τὰ μάτια μας! Από την ημέρα που πήλε αυτός ο Βούλφριν, τὸ εἶπα ἐγὼ πὺς θαόωμει βάσανα. Εἶδατε που θέλησε να δικάσει την κυρά μας;

— Δέν τὸ θέλησε αυτός, τὸ θέλησε η ἴδια η κυρά, φώναξε η Βερενίκη.

— Καλά, άποκρίθηκε δυσπιατά η Μάγδα. 'Έτσι λένε. 'Αλλά αυτό δέν τὸ πιστεύω ἐγὼ.

— Ποιος ξέρει λοιπόν, τι βάσανα δημιουργοῦσε αυτός ο άμορφονεῖος στην άδελφή του. Μπορεί να τὸν φοβερῖζει πὺς θὰ της πάρει την κληρονομία.

— Ποιος τὸν ξέρει; 'Από άντρα κοσμογυρισμένο τι καλὸ περιμένει;

— Όλοι στην Αὐλή, γίνονται σκληροί. Δέν ξέρουν πιά τι θὰ πῇ οικογένεια.

— Σωπάστε, ψιθύρισε η Μάγδα. 'Ερχονται τὰ κορίτσια λούφαζαν. Πῆραν στους ώμους τις στήνες τους και χαϊρέτησαν βαθεία τὴ δικαστίνα και τὴν κόρη της, που περνούσαν εκείνη τὴ στιγμή στην αὐλή.

— Όποιος θάβλεπε τὴν Πάλμα ἔτσι εἰσφινικά θὰ τὸν μαζέ. 'Η κοπέλλα ήταν άγνυριστή. Προχωρούσε στριγμένη στο μπροστό της υπέρας της, σκυφτή, με βήματα κλονιζόμενα. Τὰ μάγουλά της ήταν άσφρα, βαθυκόκκινα, κέρνα. Τὰ χείλη της άνοιξαν, σαν άποκαλυφθέντες. Μὰ κι' αυτά φαίνονταν άψυχα, πονεμένα.

— Ἐλα κορούλα μου, εἶπε η Χίλτρουντ. Κάνε κουράγιο. Δέν μπορείς να ζῆς ἀλητὴ ζωή σου κλεισμένη στους τέσσερες τοίχους της κάμαράς σου. Δέν εἶσαι φυλακισμένη. Πρέπει να πάρης αέρα.

— Η Πάλμα αναστέναζε και τὰ μάτια της βούρκωναν.

— Ἐλα, εἶπε πάλι με φωνὴ ραγισμένη η δικαστίνα. 'Ας ανεβούμε σ' αυτό τὸ μικρὸ πύργο, κι' ας ανασάνουμε ἐλεύθερα τὸ πρῶτο ἀεράκι.

— 'Ανέθηκαν με κόπο λίγα σκαλοπάτια και κάθισαν σ' ένα μαρμάρινο πάγκο. Μπροστά τους ἀπλώνονταν η κοιλάδα, και χαλόνταν σὲ μία ἀπέραντη γραμμὴ γαλανή στο μακρυνὸ τὸ ἄπειρο.

— Κιτάζε η Χίλτρουντ τὸ παιδί της και κάτι μάτωσε μέσα της. Δέν φανταζόταν τέτοια κατάσταση. Εἶχαν περάσει εἰκοσι μέρες από τὴν τραγική βραδιά που η Πάλμα εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μυστικὸ της. Οἱ εἰκοσι αυτές ἡμέρες όμως, εἶχαν αὐ-

λάκωσε τὸ πρόσωπο της παιδούλας. Κάμ- ποση ὦρα τὰ χείλη της ἔμειναν κλειστά, φαρμακωμένα. Κατάρθωσε μ' ὅλ' αυτά η Χίλτρουντ νὰ πνίξει τὸν αναστεναγμὸ της, και σὲ λίγο εἶπε κάνοντας πὺς χαμογελάει:

— Παιδί μου. Κιττά τὴ ὁμορφη που εἶνε ἐδῶ! Διεθένασαι καλλίτερα;

— Όχι, άποκρίθηκε ἡ μικρή, χωρίς νὰ τὴν κιντήσει. Τὸ ἴδιο αισθάνομαι.

— Πάλμα, εἶπε ἡ δικαστίνα σοβαρὰ τῶ- ρα. Ἐλα, ἐδῶ που δέν μὰς ακούει κανέ- νας, θέλεις νὰ ξανερλήσουμε ἄλλη μία φορά, στρωτὰ κι' ἐγὼ από τὰ δόντια;

— Ἄν θέλεις ἐσύ, μητέρα.

— Ἐλα, νὰ ἴδουμε τὴ μαγικά πράγματα ἔγιναν ἐκείνη τὴ νύχτα. 'Εσύ κοιμώσουν, κι' ἐγὼ ἀγρυπνούσα. 'Ακούστηκε κάποιος θόρυβος στην αὐλή. Τρέχω κάτω να ἴδω τι συμβαίνει. Δέν εἶδα τίποτε. Μονάχα σκουπίδια ἀπάνω σου. Εὐὺ περπατούσες κοιμισμένη, με ὀρθώνοιχα μάτια. Σὲ πᾶν- νω από τὸ χέρι και σὲ φέρνω πίσω στο σπίτι. Συναῖς, και πιστεύεις πὺς εἶδες κι' ακούσεις σ' ἄλθεῖα πράγματα που εἶ- δες μονάχα ποῖς ξέρει σὲ τι φρικτὸ ὁ- νεῖρο.

— Σταμάτησε, και κίτταζε τὴν κόρη της σὲ μάτια.

— Δέν άποκρίθηκε ἀμέσως η κοπέλλα. Σὲ λίγο εἶπε σιγά:

— Ναι κι' ὅχι, μητέρα. Μὲ ζύπνησε κι' ἔμένα ο θόρυβος. Κατέβηκα κάτω. Σὲ εἶδα. Στεκόσουν κοντὰ στο μνημὸ τοῦ πατέρα και τούλεγες...

— Αχ! τὴν ἔκοψε η Χίλτρουντ. 'Ακόμα δέν βεβέηκες νὰ ἐπαναλαμβάνεις τὸ ἴ- δια φοβερὰ λόγια; Μὰ, τρελλὸ κορίτσι, δέν σοῦδωσα ἀρκέτες ἐξηγήσεις;

— Ἐθέλω νὰ πιστέψω εἶπε ἡ κοπελλίτσα σπαρτακτικά, μὰ δέν μπορῶ, δέν μπορῶ... Δέν ξενάω πὺς ἐνωῖσα τὸ μπουκάλι με τὸ δαλντρίριο ἀπάνω στο στήθος σου...

— Πάλι ἐκείνη ἡ κούτὴ ἱστορία; Δέν σοῦ εἶπα πὺς ήταν μία χρυσὴ μεγάλη καρφί- στα που εἶχε γλυστρήσει στο άνοιγμα τοῦ λαιμοῦ μου;

— Μὰν δέν μπορῶ νὰ πιστέψω, εἶπε με σπαράγμο η Πάλμα, και κίτταζε τὴν δικα- στίνα σὲ μάτια.

— Τὸ αἷμα ἀνέθηκε σὲ μάγουλα της Χίλ- τρουντ. Ο θυμός της σκοτεινίστηκε τὰ μά- τια. 'Η φωνὴ της ακούστηκε βραχνή:

— Κι' ἂν τόκανα αυτό; Κι' ἂν σκότωσα τὸν άντρα μου; 'Εσύ θὰ με κρίνεις; Δέν καταλαβαίνεις πὺς κι' ἂν ἔκανα ἕνα τέ- τοιο ἔγκλημα, γιὰ σένα μονάχα θὰ τό- κανα; Γιὰ νὰ σὲ σώσω ἐσένα;

— Σταμάτησε, γιατί εἶδε σὸ πρόσωπο της κοπέλλας, πὺς λίγο ἀκόμα ἂν μίλουσε ἔ- τοι, η Πάλμα ἡ θὰ σωριάζοταν νεκρή, ἡ θαόωνε τὸ λογικὸ της.

— Ἐλάσε δυνατό, ἄφαικα.

— Ὁ, ξεφύγεις. Μὲ, ἄλτσοις πιά, τρελ- λοκόριτσο. 'Εταῖ, μουρξήτα, νὰ σοῦ πῶ πὺς ἔκανα σ' ἄλθεῖα τὸ ἔγκλημα που ὀνειρευτήπκες, γιὰ νὰ δὲ ξεφορτωθῶ. Μὰ, ἔλα λοιπόν σὲ σὺγκάλο σου, παιδί μου...

— 'Αφού σὲ διαβεδαῖων πὺς εἶσαι ἀδῶ.

— Τὰ μάτια της Πάλμας κίτταζαν μακριὰ.

— Τὸ αἷμα ἀνέθηκε σὲ μάγουλα της Χίλ- τρουντ. Ο θυμός της σκοτεινίστηκε τὰ μά- τια. 'Η φωνὴ της ακούστηκε βραχνή:

— Κι' ἂν τόκανα αυτό; Κι' ἂν σκότωσα τὸν άντρα μου; 'Εσύ θὰ με κρίνεις; Δέν καταλαβαίνεις πὺς κι' ἂν ἔκανα ἕνα τέ- τοιο ἔγκλημα, γιὰ σένα μονάχα θὰ τό- κανα; Γιὰ νὰ σὲ σώσω ἐσένα;

— Σταμάτησε, γιατί εἶδε σὸ πρόσωπο της κοπέλλας, πὺς λίγο ἀκόμα ἂν μίλουσε ἔ- τοι, η Πάλμα ἡ θὰ σωριάζοταν νεκρή, ἡ θαόωνε τὸ λογικὸ της.

— Ἐλάσε δυνατό, ἄφαικα.

— Ὁ, ξεφύγεις. Μὲ, ἄλτσοις πιά, τρελ- λοκόριτσο. 'Εταῖ, μουρξήτα, νὰ σοῦ πῶ πὺς ἔκανα σ' ἄλθεῖα τὸ ἔγκλημα που ὀνειρευτήπκες, γιὰ νὰ δὲ ξεφορτωθῶ. Μὰ, ἔλα λοιπόν σὲ σὺγκάλο σου, παιδί μου...

— 'Αφού σὲ διαβεδαῖων πὺς εἶσαι ἀδῶ.

— Τὰ μάτια της Πάλμας κίτταζαν μακριὰ.

— Τὸ αἷμα ἀνέθηκε σὲ μάγουλα της Χίλ- τρουντ. Ο θυμός της σκοτεινίστηκε τὰ μά- τια. 'Η φωνὴ της ακούστηκε βραχνή:

— Κι' ἂν τόκανα αυτό; Κι' ἂν σκότωσα τὸν άντρα μου; 'Εσύ θὰ με κρίνεις; Δέν καταλαβαίνεις πὺς κι' ἂν ἔκανα ἕνα τέ- τοιο ἔγκλημα, γιὰ σένα μονάχα θὰ τό- κανα; Γιὰ νὰ σὲ σώσω ἐσένα;

— Σταμάτησε, γιατί εἶδε σὸ πρόσωπο της κοπέλλας, πὺς λίγο ἀκόμα ἂν μίλουσε ἔ- τοι, η Πάλμα ἡ θὰ σωριάζοταν νεκρή, ἡ θαόωνε τὸ λογικὸ της.

— Ἐλάσε δυνατό, ἄφαικα.

— Ὁ, ξεφύγεις. Μὲ, ἄλτσοις πιά, τρελ- λοκόριτσο. 'Εταῖ, μουρξήτα, νὰ σοῦ πῶ πὺς ἔκανα σ' ἄλθεῖα τὸ ἔγκλημα που ὀνειρευτήπκες, γιὰ νὰ δὲ ξεφορτωθῶ. Μὰ, ἔλα λοιπόν σὲ σὺγκάλο σου, παιδί μου...

— 'Αφού σὲ διαβεδαῖων πὺς εἶσαι ἀδῶ.

— Τὰ μάτια της Πάλμας κίτταζαν μακριὰ.

— Τὸ αἷμα ἀνέθηκε σὲ μάγουλα της Χίλ- τρουντ. Ο θυμός της σκοτεινίστηκε τὰ μά- τια. 'Η φωνὴ της ακούστηκε βραχνή:

— Κι' ἂν τόκανα αυτό; Κι' ἂν σκότωσα τὸν άντρα μου; 'Εσύ θὰ με κρίνεις; Δέν καταλαβαίνεις πὺς κι' ἂν ἔκανα ἕνα τέ- τοιο ἔγκλημα, γιὰ σένα μονάχα θὰ τό- κανα; Γιὰ νὰ σὲ σώσω ἐσένα;

— Σταμάτησε, γιατί εἶδε σὸ πρόσωπο της κοπέλλας, πὺς λίγο ἀκόμα ἂν μίλουσε ἔ- τοι, η Πάλμα ἡ θὰ σωριάζοταν νεκρή, ἡ θαόωνε τὸ λογικὸ της.

— Ἐλάσε δυνατό, ἄφαικα.

— Ὁ, ξεφύγεις. Μὲ, ἄλτσοις πιά, τρελ- λοκόριτσο. 'Εταῖ, μουρξήτα, νὰ σοῦ πῶ πὺς ἔκανα σ' ἄλθεῖα τὸ ἔγκλημα που ὀνειρευτήπκες, γιὰ νὰ δὲ ξεφορτωθῶ. Μὰ, ἔλα λοιπόν σὲ σὺγκάλο σου, παιδί μου...

Τὴν κίτταζε ἡ μητέρα της κάμποση ὦρα, και τὴ ρώτησε:

— Τι συλλογίζεσαι;

— Μητέρα, ρώτησε ἡ παιδούλα με φωνὴ τρυφερή, τι ἔγινε ο Βούλφριν;

— Καὶ τὸ ὁλόκλημα μάγουλα της άκνο- κοκκίνισαν.

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε στεγνὰ ἡ δι- καστίνα.

— Ἐγὼ όμως μου φαίνεται πὺς μαντεύω, εἶπε με σπαράγμο ἡ μικρή. 'Ο Βούλφριν με μισεί. 'Η ψυχὴ του προαισθάνεται πὺς μὰς χωρίζει τὸ αἷμα τοῦ πατέρα του. Δέν τὸ καταλαβαίνει ὁ ἴδιος, μὰ ἡ ψυχὴ του μαντεύει πὺς ἐγὼ σκότωσα τὸν πατέρα του.

— Πάλμα τρελλάθηκε;

— Ὁ, μητέρα, βόγγηξε ἡ κοπέλλα και ξεσπασε σ' ἀναφύλλντα. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια μισῶ τὸν εαυτό μου. 'Ο ἴδιος ο εαυτός μου μου προκαλεῖ φρίκη. Όταν σκεπτό- μαι πὺς γιὰ νὰ με σώσεις ἔκανες αυτό ποῦκανες.

— Εἶσαι τρελλή! Ξανάπε ἡ δικαστίνα σκληρὰ. Πρόσεχε Πάλμα. Δέν θέλω νὰ σὲ μισῶ. Μὰ, πόσον καιρὸ ἀκόμα θ' άνεχω- μαι νὰ ἐπιμένεις στην ὀνειροφαντασίά σου, δέν ξέρω.

— Ἐσκύψε ἡ Πάλμα τὸ κεφάλι της, και τ' ἀνσυνλάττα της τράνταξαν ὁλόκληρο τὸ ἀδυνατισμένο της κορμί. Τότε ἡ Χίλ- τρουντ κτύπησε τὰ χέρια της με ἀπελπί- σια. Δάκρυα ἀνέθηκαν σὲ μάτια της. Τὰ σκούπισε με ἀπόνγνω, βιαστικά.

— Θάθελε νὰ πῇ σὲ πόδια της κόρης της, νὰ τὴν ἱκετεύσει νὰ τὴ συγχωρήσει. Μὰ δέν ἔπρεπε. Δέν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνει αυτό. Δέν παίζονταν ἄρα μονάχα ἡ δικὴ της ἡ εὐτυχία. Μὰ κι' ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπιμείνῃ, με χάδι, με ἀγάπη, με τὴν Πάλμα, με τὴν ἐπιβόλὴ της δυνατῆς ψυχῆς της.

— Όταν συνήλθε ἡ Πάλμα ἡ γιγάκι, εἶπε πὺς προτίμησε νὰ γυρίσουν στὸν πύργο. Στὴ μέση της αὐλῆς, όμως, τὴς πλοῖσας ο Ρούντιο ο ὑπέρτης, λαχανιασμένος.

— 'Η φωνὴ του ακούστηκε βραχνὴ από χαρά:

— 'Αφέντρα μου! Δόξα και τιμὴ σ' ἐσέ- να! 'Ερχεται στὸν πύργο σου, ἐδῶ ἀπάνω στο Μάλμορτ, ο αυτοκράτορας. Μαζί του κι' ὅλη ἡ Αὐλή. Αὐριο τὸ πρῶτὸ θὰ εἶνε ἐδῶ.

— 'Η δικαστίνα γιὰ μία στιγμή κλονίστη- κε. Τὰ μάγουλά της ἔγιναν πὺς κίτταζε και στριχτήθηκε βραδεία σὲ χέρι της Πάλ- μας γιὰ νὰ μὴν πῇ.

— Τὴν ἄλλη στιγμή όμως άποκρίθηκε με φωνὴ σταθερή:

— Τιμὴ μου μεγάλη. Καλῶς νὰ ὀρισ, ο βασιλιάς μας.

— Καὶ περνούσαν μπροστὰ απ' τοὺς ὑπέρ- ρetes που εἶχαν μαζεστὰ χαρούμενοι γύ- ρω, σὺς όμως ἀνέρωσε τὸ κεφάλι, κι' ἔβριζε πὺς καμάρωνε γιὰ τὴν τιμὴ που θὰ γίνονταν στο Μάλμορτ.

— Ἐταῖ, κλαίγοντας, στριφογυρίζοντας σὰν φίλοι σὸ κρεβάτι της ἡ γονατισμένη μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, πέρασε ἡ Χίλ- τρουντ τὴ νύχτα. Πότε ἔκλεινε με σπα- ραγμό και με τρελλὰ τῦψεις, πότε μι- λούσε σκληρὰ, φοβερῶς, και βλαστημούσε τὸ θεό.

— Μόλις φάνηκε ἡ πρώτη ἀκτίδα της αὐ- γῆς όμως, σπύκθηκε και πῆγε στο παρα- βυρο. Στὸ θαμπὸ φῶς, ὅλη ἡ περιοχὴ φα- νόνταν ὁμορφ, ὀνειρεμένη. 'Η δικὴ της ἡ περιοχὴ, ἐκεῖ που θὰ βασιλευε μία μέ- ρα ἡ Πάλμα.

— Σκούπισε ἡ δικαστίνα τὰ δάκρυα από τὰ μάτια της και τὸν ἴσρωτα της άγωνισα από τὸ μέτωπό της. 'Ανάσανε βαθεία τὸ δρο- σερὸν αέρα και με πρόσωπο γαλνίο, αὐ- στρον, προχώρησε σὲ ὁματίο της κό- ρης της.

— Πάλμα, εἶπε, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της σὲ κεφάλι της μικρῆς, ἔλα ἐμπν, ἐγμέ- ρως. Καὶ πρέπει ν' ἀρχίσουμε από τώρα νὰ ἐτοιμαζώμαστε γιὰ νὰ υποδεχτούμε τὸν αυτοκράτορα. Πρέπει νὰ παρουσιαστοῦμε ὁμορφες κι' οἱ δύο, παιδί μου.

— Ὁ ΒΟΥΛΦΡΙΝ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ

Χαρούμενος ἀντιλαμβάνοντας οἱ σάλπινγες κι' ὅλη ἡ κοιλάδα ζυπνύσε με χαρά. 'Απ' ὅλα τὰ μέρη μαζεῦονταν οἱ υποτακτικοί, γιορτινὰ στολισμένοι, άντρες και γυναί- κες, ἀνέβαιναν σὲ Μάλμορτ. Δέν ήταν και μικρὸ τὸ πράγμα. Νὰ ἴδουν τὸν αυτο- κράτορα κι' ὅλη τὴν Αὐλή.

— Κιττά οἱ ἀντιλάττον τὸν γυναικῶν, φτέρα σὲ καπέλλα τῶν παλληκαριῶν, κον- τάρια γυαλιστέρ, φορεσιές πλούσιες.

— Μέσο, ο πύργος ήταν σὲς δόδες της. Εἶχαν βγάλει ὅλα τὰ προγονικά χρυσαφι- κά, τὰ κειμήλια, εἶχαν στολισεῖ τὰ πατώ- ματα με τὰ πιο πολυτίμητα χαλιά, εἶχαν ἀ- νοίξει ὅλα τὰ παράθυρα.

— 'Η Χίλτρουντ κι' ἡ Πάλμα τέλειωναν τὸ ντύσιμό τους όταν ακούστηκε ἡ σάλπιγγα πὺς ἀνήγγειλε πὺς ο αυτοκράτορας εἶχε φτάσει.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

νάρθη τὸν δικάσω γιὰ τὴν ἀνομιὰ του ἀνάπν. Θεέ Μεγαλόδυναμε! Όταν μου πῇ ο αυτοκράτορας νὰ βγάλω τὴν ἀπόφασί μου, τι νὰ κάνω; Φωτιά και θάνατος εἶνε ἡ τιμωρία.

— 'Ανατρίχισε σύγκορμη και τῆς φάνηκε πὺς εἶδε μπροστὰ της μία φρικτὴ εἰκόνα. Μία πυρά, κι' ἀπάνω τὸ Βούλφριν, νὰ καί- νεται ζωντανός. Τὰ χέρια του ήταν ἀπλω- μένα σὰν νὰ ζήτουσαν βοήθεια, και τὰ μάτια του μαῦρα, διαπεραστικά, τὴν κίτ- ταζαν, τὴν κίτταζαν, και διάβαζαν ὡς τὰ τρίαδάς της ψυχῆς της.

— Μὲ κόπο βαστάχτηκε γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ ἡ γυναικία. Πετάντηκε από τὸ κρεβάτι της.

— Όχι, ψιθύρισε. Δέν μπορῶ νὰ κοιμη- θῶ. Ὁδοῖμαι νὰ κοιμηθῶ.

— Μὲ ἀφάνταστη προσπάθεια κατάρθωσε νὰ βάλει κάποια τάξι σὲς οκέφεις της.

— Λίγο-λίγο ἡ φυσιογνωμία της γινόταν ὅλο και πὺς σκληρὴ. Στὸ τέλος ψιθύρισε με φωνὴ ἄγρια, βραχνή, με σφιχτές γρο- θιές:

— Ναι, Βούλφριν! Εἶσαι χαμένος! Ναι, δέν θὰ διατάσω. Εσένα θὰ θυσιάσω, κι' ὅχι τὴν κόρη μου!... Όχι τὴν κόρη μου!

— Ξανάπε σπκώνοντας ἀπελπιτικὴ τὴ γροθία της σὲ σκατόδι. Τ' ακούς κι' ἐσύ, γέρο ζεκουτιάρι, Βούλφ; Δέν θὰ δειλιάσω. Όταν πεθάνῃ ο Βούλφριν θὰ πούκασω, θὰ πούκασω γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.

— Ἐπρεσε πάλι ἀποκαμμένη σὲ κρεβάτι. Τὸ στήθος της ἀνεδοκατέβαινε σὰν νὰ εἶχε τρέξει πολύ. Τὰ μάτια της σπληνθη- καν ἄγρια σὲ σκατόδι. 'Η καρδιά της ἦ- ταν σκληρὴ, πέτρινη.

— Τὴν ἄλλη στιγμή όμως πάλι τὴν ἐπνίξαν οἱ λυγμοί.

— Παναγία μου! ψιθύρισε, κι' ἔτραψε σύγκορμη. 'Εσύ, γλυκερία Παρθένα, τὸ ξέ- ρεις πὺς δέν ἔμουν νεννημένη γιὰ νὰ γί- νω φόνισσα. Πλημμυρίζονταν ἀνάπν και ἀ- ρετὴ ήταν ἡ καρδιά μου. Τί ἔκανα; Τί ἔ- κανα, Παρθένα μου γλυκερία; 'Αγάπια...

— 'Αγάπια τὸν Περνεγκριν, τὸν ὄρσιο κα- λόγερο που εἶχε πρόσωπο ἀγγέλου. Τέ- τοιο, βαρὺ ἔγκλημα ήταν αυτό γιὰ νὰ βα- σανίζωμαι σὲ μία ὁλόκληρη ζωή; Και πὺς με μεταχειρίστηκε ο πατέρας μου; Μου σκότωσε τὸν ἀγαπημένο μου, με φιλάκι- σε, μ' ἔδωσε ο' ἕναν άνδρα που δέν ἀ- γαπούσα. Και σὲ τὴν ἀπελπίσια μου ἀπάνω σκότωσα...

— Σταμάτησε πάλι. 'Ενα σύγκρου ἔτρε- κε σ' ὅλο της τὸ κορμί και τὰ δόντια της κτυπούσαν. Τὴν ἄλλη στιγμή, ψιθύρισε σκληρὰ:

— Όχι, δέν θὰ λυπηθῶ κανένα, ὅπως δέν με λυπηθήκαν ἔμένα. Θεέ μου! 'Ε- πρεπε νὰ με σώσεις τότε που τὴν καιρὸς. Τότε που ἡ καρδιά μου ήταν τρυφερὴ και καλὴ, σὰν πεταλούδα ὁλόκληρη, σὰν ἀ- κτίδα πλίου. Τώρα, ὅτι, ἔγινε, ἔγινε, δέν μπορῶ νὰ γυρίσω πίσω.

— Ἐταῖ, κλαίγοντας, στριφογυρίζοντας σὰν φίλοι σὸ κρεβάτι της ἡ γονατισμένη μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, πέρασε ἡ Χίλ- τρουντ τὴ νύχτα. Πότε ἔκλεινε με σπα- ραγμό και με τρελλὰ τῦψεις, πότε μι- λούσε σκληρὰ, φοβερῶς, και βλαστημούσε τὸ θεό.

— Μόλις φάνηκε ἡ πρώτη ἀκτίδα της αὐ- γῆς όμως, σπύκθηκε και πῆγε στο παρα- βυρο. Στὸ θαμπὸ φῶς, ὅλη ἡ περιοχὴ φα- νόνταν ὁμορφ, ὀνειρεμένη. 'Η δικὴ της ἡ περιοχὴ, ἐκεῖ που θὰ βασιλευε μία μέ- ρα ἡ Πάλμα.

— Σκούπισε ἡ δικαστίνα τὰ δάκρυα από τὰ μάτια της και τὸν ἴσρωτα της άγωνισα από τὸ μέτωπό της. 'Ανάσανε βαθεία τὸ δρο- σερὸν αέρα και με πρόσωπο γαλνίο, αὐ- στρον, προχώρησε σὲ ὁματίο της κό- ρης της.

— Πάλμα, εἶπε, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της σὲ κεφάλι της μικρῆς, ἔλα ἐμπν, ἐγμέ- ρως. Καὶ πρέπει ν' ἀρχίσουμε από τώρα νὰ ἐτοιμαζώμαστε γιὰ νὰ υποδεχτούμε τὸν αυτοκράτορα. Πρέπει νὰ παρουσιαστοῦμε ὁμορφες κι' οἱ δύο, παιδί μου.

— Ὁ ΒΟΥΛΦΡΙΝ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ

Χαρούμενος ἀντιλαμβάνοντας οἱ σάλπινγες κι' ὅλη ἡ κοιλάδα ζυπνύσε με χαρά. 'Απ' ὅλα τὰ μέρη μαζεῦονταν οἱ υποτακτικοί, γιορτινὰ στολισμένοι, άντρες και γυναί- κες, ἀνέβαιναν σὲ Μάλμορτ. Δέν ήταν και μικρὸ τὸ πράγμα. Νὰ ἴδουν τὸν αυτο- κράτορα κι' ὅλη τὴν Αὐλή.

— Κιττά οἱ ἀντιλάττον τὸν γυναικῶν, φτέρα σὲ καπέλλα τῶν παλληκαριῶν, κον- τάρια γυαλιστέρ, φορεσιές πλούσιες.

— Μέσο, ο πύργος ήταν σὲς δόδες της. Εἶχαν βγάλει ὅλα τὰ προγονικά χρυσαφι- κά, τὰ κειμήλια, εἶχαν στολισεῖ τὰ πατώ- ματα με τὰ πιο πολυτίμητα χαλιά, εἶχαν ἀ- νοίξει ὅλα τὰ παράθυρα.

— 'Η Χίλτρουντ κι' ἡ Πάλμα τέλειωναν τὸ ντύσιμό τους όταν ακούστηκε ἡ σάλπιγγα πὺς ἀνήγγειλε πὺς ο αυτοκράτορας εἶχε φτάσει.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Μία θαλασσινὴ τραγωδία

Κατὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1813 τὸ γαλλικὸ πο- λεμικὸ βρικό «Θωρακφόρος» ἔφυγε από τὸ λιμάνι τῆς Τουλῶν, γιὰ τὴ Σμ

Παντρεύθηκε για έκτη φορά τη... γυναίκα του

Ένα περίεργο άνδρoγυνο Κουθανός

Το περιεργότερο άνδρoγυνο του κόσμου είναι χωρίς αμφιβολία το Πέντρο Μπραντέρο, 52 ετών, και της Μαγνιταλένα - Κάρμεν Ροζάριο από την Αβάνα της Κούβας, 44 ετών. Οι δύο σύζυγοι... ξαναπαντρεύθηκαν πριν από λίγες ημέρες στο Βιρμινγκχαμ της Αλαμπάμα για έκτη φορά!

Ο πρώτος τους γάμος έγινε το 1923 στην Αβάνα, όπου ο Μπραντέρο ηχολόγησε το μέ το εμπόριο καπνού. Η Μαγνιταλένα ήταν κυρία ενός Κουβανού μουσικού, που πέθανε αιφντως. Έτσι, η νέα αναγκάστηκε να ζητήσει μία μέρα εργασία και ο Πέντρο την προσέλαβε ως γραμματέα του. Λίγο καιρό αργότερα, την έρωτεύθηκε και την έκανε γυναίκα του.

Αλλά ο Πέντρο ήταν πολύ παρορμητικός. Η Μαγνιταλένα άτιθασα, κάνοντας πάντα το κεφαλιό της κι' έτσι, πολύ γρήγορα έφθασαν στην απόφαση να χωριστούν.

Ο Μπραντέρο άφησε τότε μια σεξαστή κατάθεση στην Τραπεζία, με την έντολη να εισπράττει τους τόκους ή τους αγγέλους του και μετέφερε το εμπόριό του στη Νέα Ορλεάνη.

Εκεί η τύχη τον ευνόησε και σε πολύ μικρό διάστημα είχε σχηματίσει μία αρκετά μεγάλη περιουσία.

Ενοίκιασε τότε από τη Δημοκρατία της Αϊτής τη μικρή νησίδα Γοζάνς και, προτού να εγκατασταθεί εκεί, έπερσε από την Αβάνα κι' έπρότεινε στη Μαγνιταλένα αν ήθελε να τον ακολουθήσει. Κι' έτσι ξαναπαντρεύθηκαν για δεύτερη φορά το 1927.

Ο πλούσιος Κουθανός έκανε πολύ γρήγορα την Τσερνα, που ήταν τότε ακατοίκητη, έναν αληθινό παράδεισο. Το έδαφος της μικρής νησίδας αποδείχθηκε καλλιεργήσιμο και γόνιμο. Ο Μπραντέρο έφύτεψε ξαχαροκάλαμα και μπανάνες κι' η τύχη τον βοήθησε και πάλι.

Αλλά η ζωή εκεί ήταν μονότονη και, μία μέρα, η Μαγνιταλένα δήλωσε στο σύζυγό της, ότι επιθυμούσε να ξαναγυρίσει άνεμος στον πολιτισμένο κόσμο.

Ο Μπραντέρο δεν έφερε καμιά αντίρρηση και τη συνόδεψε ως το Πόρτ-ο-Πρένς. Όταν όμως έφθασαν εκεί, της έδωσε καθαρά ότι αυτός εννοούσε να ξαναγυρίσει στο νησί του και ότι αν ήθελε να φύγει, έπρεπε να συνεχίσει μόνη της το ταξίδι.

Η Μαγνιταλένα του εδημιούργησε τότε μία τρομερή σκηνη και έφυγε για την Αβάνα αποφασισμένη να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια κοντά του. Έτσι ξαναχώρισαν για δεύτερη φορά και, επί πέντε ολόκληρα χρόνια, έζησαν ο ένας μακριά από τον άλλον.

Αλλά και ο Μπραντέρο είχε πιά βαρεθεί. Και προτού να λήξει το συμβόλαιο του με τη δημοκρατία της Αϊτής, εξεχώρισε τα δικαιώματά του σ' έναν άλλον επιχειρηματία, πούλησε το σπίτι και τις άλλες εγκαταστάσεις του και έφυγε για τη Νέα Ορλεάνη.

Εκεί, μία μέρα, ήλθε να τον βρή η Μαγνιταλένα.

Οι δύο... τέως σύζυγοι, προτού ξαναπανθώσουν τη ζωή τους αποφάσισαν να κάνουν μία μικρή δοκιμή. Κι'

έφυγαν για ένα ταξίδι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά παντρεύθηκαν στο Σικάγο, έπειτα από τρείς εβδομάδες, προτού να περιμένουν να λήξει η δημόσια δοκιμαστική περίοδος που είχαν όρισει.

Τέσσερες όμως μήνες αργότερα χώρισαν και πάλι, ενώ διερχόταν την πολιτεία της Νεβάδα. Στο Λόβελοκ, ο Μπραντέρο, απαισιωμένος απ' την αδιάκοπη γκρίνια της γυναίκας του, την εγκατέλειψε και έφυγε αεροπορικά για τη Νέα Υόρκη.

Ο τέταρτος γάμος τους έγινε το 1936. Έζησαν τότε τρία χρόνια μαζί έως το 1939. Αλλά και πάλι έχωρισαν για να ξαναπαντρευθούν το 1942 στη Φιλαδέλφεια.

Ο πέμπτος γάμος τους κράτησε μόνον 12 ημέρες. Το πρωί της 13ης ημέρας οι δύο σύζυγοι έχωρισαν και η Μαγνιταλένα ζήτησε το διαζύγιο, λέγοντας ότι ο Μπραντέρο είχε αποκτήσει βρώμας συνήθειες από τον καιρό που είχε ζήσει μαζί με τους νέγρους στη νήσο του Τσέρνς.

Το διαζύγιο εξεδόθη με μεγάλη εύκολια, γιατί και ο Πέντρο παρουσίασε μάρτυρες στο δικαστήριο, που βεβαίωσαν ότι η Μαγνιταλένα είχε επιδοουεθή τη ζωή του.

Αλλά οι δύο αυτοί άνθρωποι φαίνεται ότι είναι αδύνατο να χωριστούν οριστικά. Και έτσι τώρα, τρία χρόνια μετά το τελευταίο τους διαζύγιο, ξαναπαντρεύτηκαν.

ζόγιο, ξαναπαντρεύτηκαν.

Αυτή τη φορά, έβεβαιωσαν και οι δύο ότι είνε αποφασισμένοι να μην ξαναχωριστούν ποτέ πιά.

Ο Μπραντέρο έχει σήμερα ένα μεγάλο γαλβανείο στα περίχωρα του Βιρμινγκχαμ και η περιουσία του υπολογίζεται σε πολλά εκατομμύρια δολαρίων.

Αστρονομικά... τηλεγραφήματα

Όπως απέκάλυψε τελευταίος ο Αμερικανός αστρονόμος Χάρλντ Σπάλντ, σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου, οι συνδέσεις του ολόκληρου του κόσμου έπικοννοούσαν μεταξύ τους, έστω κι' αν άνηκαν σε αντίπαλα στρατόπεδα. Οι περισσότεροι αστρονόμοι της Αμερικής - μεταξύ των άλλων κι' ο Σπάλντ - ήταν πολύ απασχολημένοι με πολεμικά προβλήματα βλητικής, ρουκετών, κλπ., κι' έτσι δεν είχαν καιρό να κυττάζουν τα άστρα.

Στην Ευρώπη όμως, ιδίως δε στη Γερμανία και στη Ρωσία, οι αστρονόμοι έμειναν στα τηλεσκοπία τους. Ένας Ρώσος ανήγγειλε απ' τον Καύκασο με τον ασύρματο στους συμπατριώτες του, στην έποχή της ισχυρότερης γεωμηνικής επεξεύσεως, ότι είχε ανακαλύψει ένα καινούριο άστρο ενόσω. Την ίδια αναγγελία έκανε συγχρόνως ένας Γάλλος νέγος. Οι αστρονόμοι των εμπόλεμων χωρών διαπραύσαν έπαση μεταξύ τους με τη μεσολάβηση ουδέτερων ουδέλωνων των. Κι' όλες οι αστρονομικές ειδώσεις συγκεντρώονταν απ' το Σπάλντ, ο οποίος τις δημοσίευε σ' ένα τεχνικό περιοδικό σ' ε.ξ.ε.δ.ε.

Πώς οι Άγγλοι αντιμετώπισαν τις ιπτάμενες βόμβες

Οι «αβούρες» του αέρα»

Η πιο τραγική περίοδος, που έπερσε αν η Άγγλια κατά την διάρκεια του πολέμου, ήταν όταν οι Γερμανοί άρχισαν να χρησιμοποιούν τις περίφημες ιπτάμενες βόμβες, που ήταν ταχύτερες από τον ήχο και που έσοκαν στην καρδιά του Λονδίνου προκαλώντας μεγάλες καταστροφές.

Η κατάσταση αυτή κράτησε τρία περίπου δεκαπενθήμερα, που ήταν τα πιο μαύρα και τα πιο τραγικά για τους κατοίκους του Λονδίνου. Έπειτα, σιγά-σιγά, το κακό έκδοσε. Οι βόμβες έπερσαν πάντα, αλλά ο αριθμός τους γινόταν όλοένα και μικρότερος και τα αποτελέσματά τους ήταν λιγότερα καταστροφικά.

Και, μία μέρα, έπαψε να γίνεται λόγος γι' αυτές.

Ο εχθρός είχε αναγκασθεί να διακόψει για ένα διάστημα την έφοδόν τους. Γιατί απλουστάτα είχε βρεθεί ο τρόπος της αποτελεσματικής αντιμετώπισής τους περιτριμφών V2.

Πώς είχε γίνει αυτό το θαύμα;

Μόλις τώρα τελευταία το αγγλικό υπουργείο της Αεροπορίας άφισε να γνωστούν μερικά πράγματα για το ζήτημα αυτό.

Η άμυνα εναντίον των ιπταμένων βουδών άρχισε σε απόσταση πολλών μιλίων από τις αγγλικές ακτές, πάνω από τη φουρτουναριμένη θάλασσα της Μάγχης.

Οι ιπτάμενες βόμβες για να φτάσουν στην Άγγλια, έπρεπε να περάσουν αναγκαστικά πάνω από τη Μάγχη. Και οι Άγγλοι, για να τις αντιμετωπίσουν, θα έπρεπε να τις υποδεχθούν στο σημείο αυτό.

Στο μέρος αυτό λοιπόν τριγυρίζαν έκγονταδες μικρά ανιχνευτικά αεροπλάνα, εφωδισμένα με «ράνταρ».

Συγκρούσαν στα αεροδρόμια, που ήταν κοντά στις ακτές, περιεμαν έτοιμα για να ξεκινήσουν τα τωμερά «τέμπεστ», που ήταν αληθινές «αβούρες» του αέρα».

Η ταχύτητα τους ξεπερνούσε την ταχύτητα των ιπταμένων βουδών και το άλανθμα τους ήταν με το οποίο πουσαν εφωδισμένα, τα όδηγούσε κατ' ευθείαν πάνω στο στόχο τους.

Και, τότε, άρχιζε μια θανάσιμη και έφιαλτική πάλη πάνω στους αιθέρες.

Το «τέμπεστ» ακολουθώντας την τροχιά της ιπταμένης βόμβας, έρχόταν κοντά της σε απόσταση μερικών μέτρων μόλις.

Θα μπορούσε, βέβαια, ν' αναίξει τις μπόκες των πολυβόλων του. Αλλά το αποτέλεσμα θα

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΡΥΟΥ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Ο χειμώνας προημνείται δριμύς. Η καύσιμος ύλη κοστίζει πανάκριβα. Πρέπει λοιπόν να μάθι κάθε νοικοκυρά πως θα αποφεύγει όσο το δυνατόν τη σπατάλη και την απώλεια θερμότητας.

Προτιμάτε σόμπες από κυτοσίδρο, κι' όχι από λαμαρίνα, γιατί διατηρούν καλλίτερα τη θερμότητα.

Οι σωλήνες της σόμπας είνε προτιμώτερο να έχουν μεγάλο μήκος, κάνοντας το γύρο του δωματίου ή και περνώντας μέσα απ' το διπλό. Έτσι, τα ζεστά αέρια της καύσεως βρίσκουν τον καιρό ν' αποδύσουν όλη τη θερμότητά τους, πριν ν' φθάσουν στην καπνοδόχο.

Ανοίγετε τα παράθυρα για άριστο επί πέντε λεπτά μόνον. Είνε αρκετά για ν' ανανεωθεί ο αέρας, χωρίς ν' κρυώσει το δωμάτιο.

Στρώστε εφημερίδες ανάμεσα στα χαλιά και στο πάτωμα.

Απομονώστε τελείως τα άκατοίκητα δωμάτια, για να μην απορροφούν θερμότητα.

Εφαρμόστε λουρίδες ταόκας στο γύρο κάθε πόρτας ή παράθυρου, για να μην περνάει ρεύμα αέρος.

Κρεμάστε μία κουρτίνα πίσω απ' την ε-ξώπορτα.

Μ' όλ' αυτά, θα εξοικονομήσετε τουλάχιστον το ένα τέταρτον απ' την κατανάλωσι καυσίμου ύλης.

Διοργανώστε τη ζωή όλης της οικογενείας μέσα σ' ένα μόνο δωμάτιο, το οποίο ζεσταίνεται.

Τέλος, αν έχετε παλινόκαρα, εφημερίδες, κλπ., μπορείτε να τα μεταχειρισθείτε ως έξω: Τα βάζετε να μουσκεύουν στο νερό επί 48 ώρες, ανακατεύοντάς τα κάθε τόσο. Έπειτα τα στύβετε καλά και πλάθετε την μάζα τους σε «κεφτέδες» μεγάλους σαν πορτοκάλια. Αφίεντε να ξεραθούν επί 15 μέρες και τους χρησιμοποιείτε έπειτα ως καύσιμο ύλη. Η ποιότητά των είνε ακόμη καλλίτερη, αν έχετε ανακατέψει με τα καρτιά και λίγο πριονίδι.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΟΡΑΕΣΚΑΝ ΣΜΙΘ

Ενοικιάζοντας πλοίαρχα με την όρα ή την ημέρα, καθώς και μία ατμόκατος.

Ο Σέρλοκ Χόλμς κότταζε προσεκτικά γύρω του και ψιθύριζε:

«Ασχημα πάει η δουλειά. Οι άσθιοι αυτοί είνε εξυπνέροι απ' ό,τι νομίζω. Έλασαν τα μέτρα τους, για να εξαφανίσουν τα ίχνη τους. Κάτι μου λέει ότι έχουν κάνει κάποια συνεννόηση με τους ένοικους αυτού του σπιτιού. Πρέπει να ρωτήσωμε... να μάθωμε.

Τράβηξαν προς το σπίτι. «Έλα, η πόρτα ανοίγει κι' ένας μικρός μάγκας έξε περίπου χρόνον πήδησε έξω μ' όλη τη γρηγοράδα των ποδιών του. Πάω του έτρεξε μία χοντρή αντρονιούκα μ' ένα σφουγγάρι στο χέρι φωνάζοντας:

«Έλα, Γιαννάκη, πού σου λέω, έλα μαγκοπάιδο να σε βρω, στάσου κατηγάρη. Αν έρθω ο πατέρας σου και σε βρή σ' αυτή την κατάσταση θα φας της χρονιάς σου.

Τι χαριτωμένο μικρό! Είνε ο Χόλμς πλησιάζοντας. Τι ροδολόγιο παιδάκι, γεμάτο όγες!... Έλα δώ, Γιαννάκη, έλα να μου πεις, σάν τι έθεςλες νάχες;

Τα μάτια του μικρού μάγκα άστραψαν και χωρίς να διστάση καθόλου φώναξε:

«Ήθελα να είχα ένα σελλίνι.

Μήπως θάδενες τίποτε άλλο, μικρέ μου;

Ναι, θάθελα να είχα δυο σελλίνια!

Τι έξυπνο, τι τετραπέρατο παιδί! Φώναξε με πλάστο θαύμασμο ο αστυνομικός. Νά σάς ζήση, κυρία Σμιθ.

Η χοντρή εκείνη γυναίκαράς κολακεύθηκε.

Ευχαριστώ, κύριε, απάντησε. Ο Θεός να σάς πολυχρονάει. Είνε σ' αλήθεια όμοιο παιδί ο Γιαννάκης και πολύ έξυπνος για την ηλικία του. Κι' αυτό το δεύτερο μου κοστίζει, με την πίστι μου, πολύ, γιατί δεν μπορώ να τον κρατήσω στο σπίτι, όταν λείπει ο πατέρας του. Ξεπορίζε και τρέχα να τον κυνηγάς το βαγαπόντι.

Απουσιάζει ο κ. Σμιθ; Εφώνησε ο Χόλμς στενοχωρημένος. «Α, τι κρίμα! Ήθελα να το μιλήσω.

Έφυγε από χδές το πρωί, κύριε, και να σάς πω την αλήθεια ή απουσία του άρχιζει να μ' άνησυχά. Αν θέλετε όμως να νοικιάσετε καμιά βάρκα μπορώ να τον αντικαταστήσω εύγ.

Ήθελα να νοικιάσω την άτμόκατος, κυρία.

Τι κρίμα! Ακριβώς, κύριε, την άτμόκατος πήρε κι' έφυγε. Κι' άνησυχά γιατί δεν είχε άρκετο κάρβουνο. Μόλις το φθάνει να πάη ως το Βουλβίτς και να γυρίση.

Μπορεί ν' αγοράση κάρβουνο από κομμιά άποθήκη.

Δεν το συνήθειζε αυτό, κύριε. Τοι' τα παλόνι πανάκριβα τα κάρβουνα, όταν μωριστούν ότι έχει άμεση ανάγκη. Κι' έπειτα εκείνο το μούτρο...

Ποιό μούτρο;

Εκείνος ο άνθρωπος με το ξύλινο πόδι δεν μού γουστάει καθόλου. Τι άσχημο παρουσιαστικό και τι άλλοκότι η προφορά του. Πού στον περίδρομο ήρθε κι' αυτός να μας χαλάση την ήσυχια μας;

Ο άνθρωπος με το ξύλινο πόδι; ρώτησε, αδιάφορα δήθεν ο Χόλμς.

Μάλιστα, κύριε μου. Ένας άντρακλας ήλιοκαμμένος μ' ένα μούτρο σαν της μαμάς. Ήρθε πολλές φορές και μίλησε με τον άδερφο μου. Αυτός ήρθε και τον

Τότε πρέπει να ζητήσωμε τη βοήθεια της αστυνομίας.

Όχι ακόμη, διάβλε. Την τελευταία στιγμή πάντως θα πάω μαζί μου τον Άθελνέ Τζόνς. Δεν είνε κακός άνθρωπος και θέλω να τον βοηθήσω να προδίδασθ. Έπί τοις περσίνος θα έργασθοιμε μόνιμοι μας.

Στο μεταξύ έφτασαν έμπρός στις φυλακές του Μιλμπαγκ και βγήκαν από τη βάρκα.

Τι θα κάνουμε τώρα; ρώτησε ο Ουάτσον.

Τι θα κάνουμε; Κάτι πολύ απλό. Θα πάρομε αυτό το άμάξι που περνά, θα πάμε στο σπίτι μας, θα γευματίσωμε και θα κοιμηθώμε καμιά ώρα. Γιατί είναι βέβαιος ότι θαόουμε άποψε πάλι πολλή δουλειά. Θα κρατήσωμε, μάλιστα, μαζί μας και τον Τόμπι.

Ίσως μας φανή χρήσιμος.

Μπρος στο τηλεγραφικό γραφείο της δδου Μεγάλου Πέτρου, ο Χόλμς διάταξε τον άμαξά να σταματήσει, κατέβηκε κι' έστειλε ένα τηλεγράφημα.

Όταν ξαναγύρισε στο άμάξι, είνε στον Ουάτσον:

Σε ποιόν νομίζεις ότι τηλεγράφησα, γιατρέ;

Δεν μπορώ να το ξέρω, φίλε μου.

Θυμάσαι τη διαβολοπαρέα των χαμινιών της δδου Μπαιρέ, τους όποιους χρησιμοποίησα στην όπθεσι Τζέφφερσον Χόιν;

Ναι, βέβαια, θυμούμαι.

Σ' αυτή την περίπτωση τα χαμινία μπορούν να μας φανούν χρήσιμα. Τηλεγράφησα στον άπαρχγο τους τον Ουίγκινς και σε λίγο αυτός κι' η συμμορία του θα ρθούν να μας έπισκεφθούν στο σπίτι ενώ θα γευματίζωμε.

Η ώρα ήταν εννιά το πρωί.

Ο Σέρλοκ Χόλμς δεν φαινόταν κουρασμένος. Ο Ουάτσον όμως ήταν άποκαταμένος. Οι συγκινήσεις, το ξενύχτι και τα τρεξίματα τον είχαν κουράσει υπερβολικά. Γι' αυτό, όταν έφτασαν σ' όπτι έσπευσαν να κόμη ένα λουτρό, το όποιο τον έτόνυσε άρκετά.

Όταν μπήκε στην τραπεζαρία, βρήκε το τραπέζι στρωμένο, έτοιμο. Ο Χόλμς τον περίμενε. Μόλις τον είδε να μπαίνει τοι' φώναζε:

Έλα να διασκεδάσης, Ουάτσον. Έχω εδώ μερικές εφημερίδες. Μόλις έστειλα και τις άγόρασες. Περιγράφουν έκτενας τα τοι' έγκληματα. Ο φίλος μας ο Τζόνς εφώτισε τους δημοσιογράφους. Το έγκλημα, λέει, δτελευκάνθη, ο δράστης και οι συνένοχοι του συνελήφθησαν χωρίς στόν

διδόσημο αυτόν αστυνομικό. Τον καμένο το θάδαιο Σόλτο! Νά τον παρουσιάζει για δολοφόνο τοι' άδελφού του... Αυτός ο Τζόνς είνε άνοσθος άνθρωπος, και με γελοιοποιήσ βλάσας, φαντάσου το ξάφνιασμά του, όταν τον καλέσωμε να μας συνόδεση για να πάσωμε τους πραγματικούς δολοφόνους... Πώς τοι' φαίνονται όλα αυτά, γιατρέ;

Μά την αλήθεια πρέπει να είμαστε ευχαριστισμένοι που δεν μας έπιασε και μιάς ο Τζόνς.

Αυτό λέω κι' εγώ. Σταθήκαμε πολύ τυχεροί.

Τη στιγμή αυτή άνηχησε το κουδούνι της έξώπορτας. Πέρσαν λίγα δευτερόλεπτα άκόμα κι' άκούστηκαν φωνές και φασαρία.

Ήταν η κ. Χούδσον, η όποια εφώνηζε σάν να την έπνιγαν.

Τι τρέχει; άπόρησε ο Ουάτσον.

Ο Χόλμς γέλασε.

Δεν το κάνετεφες; Ήρθαν τα χαμινία και η κ. Χούδσον τάχει χαμένα μαζί τους.

Ποδολογή το άνηχησε συγχρόνως στο διάδρομο, η πόρτα άνοιξε και μιά ντουζίνα, πάνω κάτω, γερόδωρα έμωρσε στο δωμάτιο.

Στάθηκαν όλοι στή σειρά, σάν στρατιώτες, έμπρός στον άστυνομικό, έχοντας επί κεφαλής ένα μεγαλύτερο στα χρόνια σύνοφρο τους. Ήσαν ντυμένοι φτωχικά, με ρούχα μπαλάνια, μαλλιά άγέτονα, ξεπόλητοι. Τα πρόσωπά τους όμως και ιδίως τα μάτια τους άστράφταν από έξυπνάδα.

Ο Σέρλοκ Χόλμς τους κύτταζε χαμογελάσας.

Ο άρχηγός των χαμινιών χαίρεψες τον άστυνομικό και τοι' είπτε:

Έλασα, κύριε το τηλεγράφημά σας και τους έφερα. Σόδεφα τρία σελλίνια κι' έξ πέννες για είσιτήρια.

Πολύ καλά, τοι' απάντησε ο Χόλμς δίνοντας του ένα χαρτονόμια. Στο έξης όμοιο Ουίγκινς θα έργασαι μόνος να μού δώρη αναφορά, αφηνώντας τους συντροφους σου κάτω για να μ' γίνεται αυτή η άναστώσις στο σπίτι και διαμαρτύρεται η κ. Χούδσον.

Μάλιστα, κύριε.

Αφού ήρθατε σήμερα σάς, άκούστε τι έθελο από δδ. Επιδώω να μάθω πού βρίσκεται μία άτμόκατος με το όνομα «Αδύνη» και η όποια άνηκει σε κάποιον Μορδέκατ Σμιθ. Ή άπίακάτος αυτή είνε χρωματισμένη μαύρη με δυο γραμμές κόκκινες και μιά ζώνη άσπρη στην κοπνοδόχο. Πρέπει να βρίσκεται στο

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Παρεξήγησις

Ο κ. Κοιλαράς, ιδιοκτήτης μοντέρνας και κεντρικής πολυκατοικίας, έχει κάμει όρκο και σπασμό να μη δέχεται ποτέ στο σπίτι του ενοικιαστές με παιδιά. Προτίμει να μείνουν άδεια τα διαμερίσματα, παρά να τοι' καλάρουν τα διαβόλαια...

Όταν λοιπόν, μία μέρα, κάποια σοδαρή κυρία τοι' ζητάει να νοικιάρη ένα διαμέρισμα, αυτός τη ρωτάει άμέσως:

Μήπως έχετε παιδιά;

Πέντε... αλλά είνε τώρα στο νεκροταφείο... απαντάει εκείνη.

Δυστυχισμένη κυρία! μωρμουρρίζει ο Κοιλαράς, σκουπίζοντας ένα δάκρυ.

Τελειρώντων, κλείνει η συμφωνία κι' υπογράφεται το συμβόλαιο της ενοικίασεως. Την άλλη μέρα, η κυρία κουδάλει τα έπιπλα της καθώς και... πέντε διαβολοπαίδια. Πρόκειται για πέντε αληθινούς διαβόλους, πέντε μικρούς σατανάδες που άρχίζουν απ' την πρώτη στιγμή τα παιχνιδιά και κάνουν το σπίτι άνω κάτω.

Ο κ. Κοιλαράς πάει να τρελλάσθ απ' το κακό του, τραβάει τα λίγα μαλλιά που τοι' έχουν μείνει στο φαλακρό κεφάλι του και φωνάζει έξωλλος:

Υψίστε θεέ, τι κακό είν' αυτό!... Πάει το σπίτι μου, χάθηκε!...

Γυρίζει κατόπιν στην κυρία, της ρίχνει ένα βλέμμα άγριο, φλογέρο, φονικότο και της φωνάζει κόκκινος, σαν παντζάρι απ' την όργη του:

Κυρία, με άπαθήσατε!

Γιατί, κύριε; ρωτάει εκείνη έφωδισμένη δδθεν.

Όταν σάς ρώτησα αν έχετε παιδιά μού είπατε ότι βρίσκονται στο νεκροταφείο.

Μάλιστα, κύριε, σάς είπα την αλήθεια.

Την αλήθεια;

Ακριβώς. Τα είχα στείλει στο νεκροταφείο να πάνε λουλούδια στον τάφο της γιαγιάς των!

Κόκκαλο ο δέζυθμος κ. Κοιλαράς.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Γιατί, από μια βδομάδα τώρα, η Λέα Μιούμπουρν πηγαίνει δυο φορές την ημέρα στο μεγάλο ναό του Μινάτσι. Η φίλη της που τη φιλοξενούσε για λίγο καιρό, άπορεύσε γι' αυτό, γιατί στην προηγούμενη επίσκεψή της η νέα γυναίκα δεν είχε δείξει κανένα ενδιαφέρον για τον νυικό αυτό ναό.

Τι την τραβούσε λοιπόν εκεί, τι την έκανε να τριγυρίσει ανάμεσα στους Ιθαγενείς, μέσα στην αίσθηση με τις αλγυπτιακές κολώνες, η στην αλλη όπου οι Βραχμάνοι έκαναν ραβδομαντικές προφητείες γύρω απ' την ιερή στέρα;... Ήταν άραγε γιατί, το μήνα αυτό, μόλις έφευγε το σκοτάδι, το τύμπανο μέσα απ' τα αυτιά του ναού καλούσε τους πιστούς σε τελετές που δεν μπορούσε να παρακολουθήσει κανείς ξένος;...

Ετσι και σήμερα, κατά τις 10 το πρωί, η Λέα πέρασε το κατώφλι του ναού, μηχανικά, δίχως όρισμα σκοπό. Κι όμως τις δυο φορές μελαγχολικά έπαιζε το τύμπανο γυρίζοντας από πέταλα λουλουδιών. Προχώρησε ακόμη, μπήκε στις άλλες αίθουσες, όπου πηγαίνονταν χοντρούσαν οι Βραχμάνοι.

Μια πόρτα, δίπλα σ' ένα θεό με κεφάλι ελέφαντος, τραβήξε ιδιαίτερα την προσοχή της. Κανείς δεν την φουρούσε σήμερα, ενώ τις άλλες ημέρες ένας Ίνδος άπαυόρως την έσοδο στους άπιστους. Δίχως να σκεφθώ καθόλου πως έκανε μια άπιστη, η Λέα την άνοιξε και προχώρησε σ' ένα διάδρομο.

Δεν συνάντησε κανένα στο δρόμο της. Έξακολουθούσε να προχωρή, αυτόματα σχεδόν, σαν ύπνοβότης... Και δεν ξύπνησε απ' την παραξενή αυτή κατάστασι για καλό μόνο όταν άκουσε να κληθεί πίσω της μια πόρτα.

Ανασήκωσε τότε ζωηρά το κεφάλι της κι είδε ότι βρισκόταν σε μια μικρή σάλα, όπου τα μόνια έπιπλα ήταν μερικά σκαμνιά κι ένα τραπέζι. Έμπρός της στεκόταν ακίνητος ένας Ίνδος ντυμένος ολόσπορα.

— Σας χαιρετώ, κυρία Μιούμπουρν, της είπε αγγλικά. — Ηρθάτε επί τέλους στο παντεβού που σας είχα όρισει.

— Τι θέλετε από μένα; — Αφίστε με να περάσω! πρόφερε η νέα γυναίκα, με την ανένανη χη αλγιοπρέπεια που δείχνει όταν μιλούσε με Ιθαγενείς, ακόμη και των ανωτέρων τάξεων.

— Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω. Η πόρτα είναι καλά κλεισμένη. Σας προειδοποιώ δε ότι, όσο κι αν φωνάζετε, δεν μπορεί να σας άκουση κανείς απ' έξω... Καθίστε παρακαλώ.

— Τι θέλετε λοιπόν; ξαναρώτησε η Λέα.

— Ο Ίνδος την ξαναπαράκαλεσε με σεβασμό να καθίσει σ' ένα σκαμνί. — Έπειτα της έξηγηση:

— Είμαι ο Βραχμάνος Μαραντένα... Δεν σας θυμίζει τίποτε το όνομά μου;... — Έτσι λεγόταν κι ο αδελφός μου, που ο άνδρας σας διέταξε πέρυσι την έκτέλεσή του, στην Τριχινόπολι. Δυσά άνθρωποι είνε υπεύθυνοι για το θάνατό του: ο έλεγκτής Μιούμπουρν, συζυγός σας, κι ο κομψός αξιωματικός της αστυνομίας Ουίλιαμ Ράδεφορντ...

— Απορείτε ίσως τώρα πως σας φέραμε εδώ... Αλλά είμαι έξω από μυστικά άνωστα στους Ευρωπαίους! Έχομε τη δύναμη να επιβληθούμε από μακριά στη θέλησή, στο ύποπτο νείδητο! Θέλησα να ρωτήτε έδω... και ήρθατε!

— Τι ζητάτε από μένα; φώναξε η νέα γυναίκα, ταραγμένη.

— Για μās, ο θάνατος ενός ανθρώπου επαναρβιώνεται μόνο μ' έναν άλλο θάνατο. Έτσι έδωρα, μίστερες Μιούμπουρν. Γι' αυτό σας άγαπα ο άνδρας σας... καθώς και άλλοι, πρό πάντων δε ο Ουίλιαμ Ράδεφορντ. Δεν καταλαβαίνω ωστόσο γιατί υποχωρήσατε στον έρωτα αυτού του νέου και του γράφατε φλογερές επιστολές, μια απ' τις οποίες έφτασε στα χέρια μας, τ' όμολογώ...

— Ο Βραχμάνος σάπιασε για λίγο. Η Λέα είχε χλωμιάσει.

— Αν στείλετε ένα μήνυμα σ' ένα απ' τους δυο αυτούς άντρες, συνέχισε ο Ίνδος, αν του ζητήσετε να ρωτήσει απ' την Τριχινόπολι στη Μαδούρα με το αυτοκίνητο για να σας πάρει, θα ξεκινήσει αμέ-

σως... Αλλά δεν θα φθάσει εδώ, γιατί είνε κανονισμένα όλα ώστε να πεθάνει στη διαδρομή... Θα πληρώσει με τη ζωή του για τη ζωή του αδελφού μου!... Μας είνε άδικο άπορο πόνος απ' τους δυο θά είνε αυτός: ο κ. Μιούμπουρν... ή ο άλλος! Θέλησα λοιπόν να σας άφισώ να διαλέξετε σεις.

— Η Λέα πετάχθηκε όρθια. Τα μάτια της σπινθοβόλυσαν.

— Τι ατιμία!... φώναξε. Πιστεύετε πως θα με φοβίστηκε;

— Ω, όχι!

— Αμφοβάλλετε ότι θα αρνηθώ;

— Σί' αυτή την περίπτωση, το έρωτικό γράμμα σας θα δοθεί στη δημοσιότητα... και στο αύριο σας!... Θα ρωθώ να πάρω την άπάντησή σας, πριν νυχτώσει. Υπάρχει πάνω στο τραπέζι δε τι χρειάζεται για να γράψετε το τηλεγράφημα...

— Η Λέα άρχισε να κλαίει. Άφοι της πέρασε η νευρική κρίσι εξέτασε ψυχραιμότερα την κατάσταση. Όλα την έπειθαν ότι η απειλή του Βραχμάνου ήταν αμετάκλητη... Ν' άρνηση; Την περιμενε τότε το σκάνδαλο, η αποκάλυψη της απιστίας της, που είχε μπορεί σει να την κρατήσει κρυφή ως τότε!... — Έπρεπε λοιπόν να διαλέξει ανάμεσα στον άντρα της και τον Ουίλιαμ... τον νεο που την είχε κατακτήσει με την άρρενητη όμορφιά του, και τη νοησία του!...

— Αγαπούσε με πάθος τον Ουίλιαμ... Αλλά και τον άντρα της!... Είχαν παντρευτεί απ' έρωτα, κι έπειτα ήταν πάντα γι' αυτήν ο άφωτισμένος σύντροφός της στη ζωή.

Τι φοβόρ μαρτύριο!... — Έπρεπε να στείλει η ίδια στο θάνατο τον έρωτα απ' τους δυο άντρες που αγαπούσε!... Γιατί τους αγαπούσε και της τους δυο, τον ένα με τη σάρκα και τον άλλον με την ψυχή...

Τρεις ώρες άργότερα, της έφεραν ρόζι και νερό. Τ' έφισε άδικτα πάνω στο τραπέζι... Πέρασε ακόμη πολλές κρίσεις άπελπισίας. — Έπειτα έγραψε μηχανικά το τηλεγράφημα, αλλά χωρίς όνομα παραλήπτη:

— Έλάτε να με πάρετε άμέσως με το αυτοκίνητο.

Και ξανάρχισε η βασανιστική πάλη της. Έτρεμε συγκορμπή, τα δόντια της χτυπούσαν, παρ' όλη την πινυρή ζέση του κλειστού εκείνου δωματίου. Δεν έσκούπιζε καν τα δάκρυα που κυλούσαν στα μάγουλά της.

— Ωστόσο, όταν μπήκε ο Βραχμάνος, φαινόταν ύστατη μένη πιά στο μοιραίο. — Σκεφθήκατε λοιπόν; τη ρώτησε εκείνος με άπάθεια.

— Τον κτύπησε σαν χαμένη. Πάραση το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της. Τα χείλη της κουνήθηκαν, σαν να προσήχυντο. Πήρε σιγά-σιγά την πένη, δίπλασε λίγο ακόμη, έσκυψε πάνω απ' το τραπέζι... και πήρε όρστικά την απόφαση της. Διαλέξε τον άνθρωπο που άπρεπε να κλάψει, κι έκείνον απ' τον οποίο άπρεπε να κρυφτεί τον πόνο της. Κι έγραψε, πάνω απ' το τηλεγράφημα: Κ Ε Ρ Ο Ο Υ Τ Ε Τ Ρ Ι Χ Ι Ν Ο Π Ο Λ Ι Ν.

— Τ Ρ Ι Χ Ι Ν Ο Π Ο Λ Ι Ν.

— Ε. ΝΤΕ ΚΕ Υ Ζ Ε Ρ

●

Φιλιά καλοπληρωμένα

Πρό ολίγου καιρού, πέθανε στο Μιλβόκη της Αμερικής κάποιος Άρθουρ Μάσκε, γεροντοπαλιόκαρο και μόνος στον κόσμο. Άγισε δε κληρονομία 500 δολάρια, σε μια γυναίκα, παντρεμένη ήδη από πολλού με άλλον, γιατί ατού έκανε συντροφιά, στο έτος 1889 και τού είχε δώσει τ' όνομα φιλιά που πήρε ποτέ στη ζωή του.

ΚΑΝΟΝΟΓΙΚΟ ΧΙΟΚΛΟΡ

Φουρτούνα

Κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας ταξίδευε για δουλειές του απ' την Προύσα στην Πόλη. Στα Μοντανία μπήκε σ' ένα καίκι και σε λίγο άνοιχθηκαν στο πέλαγος.

— Ο καιρός ήταν καλός, η θάλασσα ήσυχη, στρωτή, σαν καθρέφτης. Ένα ελαφρό αεράκι φυσούσε κάπου-κάπου και φύσκωνε τα πανιά.

— Ο Χότζας κείδεσε τα γένεια του ευχαριστημένως και ψιθύριζε:

— Δόξα νάχη ο Αλλάχ! Τι ώραιος καιρός!... Τι θαυμάσιο ταξίδι!... Βάι-βάι, τζάνουμ, νομίζει κανείς πως το πέλαγος κοιμάται.

Ναι, το πέλαγος κοιμόταν. Μα οι άνεμοι άγρυπνούσαν. Κι' έπειτα από μια-δυο ώρες άρχισε να φυσάει ένας άγριος σιρόκος που ζύπνησε το πέλαγος, το άνατάραξε, το θυμωσε, το έκανε να σηκώσει κάτι κύματα άν δουνά!

Τρώμαζε ο Χότζας, τάχασε, του κόπκε η πνοή.

— Αλλάχ!... Αλλάχ!... φώναξε, γλύτωσε μας.

Μα μέσα σ' όλο αυτό το κακό που να τον άκούουν ο Αλλάχ; Πως να φτάσουν οι ίκεσίες του Ναστραδίν στον ύρανο που χαλούσε ο κόσμος γύρω; Βούιζε σαν θηρίο άγνήρος ο άνεμος, χόρευε καροιλαμή η θάλασσα, βροντούσαν σαν κανονιές τα κύματα στο θωράκι, καθώς σπάζανε πάνω στα πλευρά του καϊκιού που χοροπηδούσε κι' αυτό, σαν άφηνισμένο άλογο.

— Ο Χότζας είχε σκύψει κι' είχε χώσει το κεφάλι του άνωμεσα στα γονάτα του κι' έτρεψε συγκορμπή. Κάθε τόσο, όταν το καίκι έγερνε και γέμισε νερό ξεφώνιζε άπελπισμένα:

— Χαθήκαμε!... Κρίμα... κρίμα!... Δεν θα ξαναδώ τη γυναίκα μου... θα με φάνε τα ψάρια!

Σε μια στιγμή πέρασε μπρός στο Χότζα ο καπετάνιος.

— Ο Ναστραδίν τον είδε και τον άρπαξε απ' το πόδι.

— Αμάν, καπετανιέ!... Τι έπαθες, Χότζα; Γιατί σκουζεις έτσι;

— Αμάν!...

— Μίλα, τζάνουμ, τί τρέμεις;... Κουράγιο.

— Δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω; — Αδύνατον. Είμαστε μακριά απ' το λιμάνι πειά.

— Τότε... τότε καθήκαμε!...

— Μην κάνετε έτσι, Ναστραδίν Χότζα. Θουρτούνα είνε θα περάσει. Έχουν δη πολλές τέτοιες θαλασσοταχές τα μάτια μου.

— Τα μάτια τα δικά μου όμως δεν είνε συννησμένα. Πρώτη φορά βλέπουν τέτοιο κακό.

— Κάνε κουράγιο. Θα συννησής. Κι' έπειτα ο Αλλάχ είνε μεγάλος.

— Ναι, ο Αλλάχ είνε μεγάλος, άναστέναζε ο φουκαράς ο Χότζας, μα το καίκι, τζάνουμ, είνε πολύ μικρό!

●

Ο συναγωνισμός

— Ο Ζαχαρίδης κι' ο Συνας, ιδιοκτήται δυο γεωπινικών ξενοδοχείων, έχουν φοβερό συναγωνισμό μεταξύ τους. Όταν κανέ ο ένας κάτι, ο άλλος προσπαθεί να τον μισηθεί και να τον περάσει.

— Ο πρώτος έβαλε τηλεφώνω, ο δεύτερος έβαλε δυο τηλεφώνω... Ο Ζαχαρίδης σκέφθηκε μια μέρα να μετονομάσει το ξενοδοχείο του, και κράσεως μια επίγραφη (Ξενοδοχείον των Δύο Ημισφαιρίων). Την άλλη μέρα, ο Συνας κρεμούσε κι' αυτός καινούργια επίγραφη, με το όνομα: (Ξενοδοχείον των Τριών Ημισφαιρίων)!

— Άπο δω μέσα δεν έχει φύγει. Αδύνατον!

— Ένώ όμως δεν έχω καιρό για χαίμο. Ψάξε μόνος σου γέρο-Γκουσώ, θα πάρω τους άνδρες μου και θα φύγω.

— Κι' όμως, σου λέω, έδω μέσα βρισκόταν όλο τον βρω. Δεν θα χάσω έτσι ο λεφτά μου που τα έχω βγάλει με τον ιδρώτα μου.

— Κι' έσκαλωθούσε μόνος του τις έρυνες. Μα ο μπάρμπα-Τραϊνάρ δεν βρισκόταν πουθενά.

Το σκιάχτρο

Κατά τις τέσσερες το άπόγευμα ο μπάρμπα-Γκουσώ γυρίζει στο χωριό απ' το κυνήγι μαζί με τους τέσσερες γιουούς του. Όταν έφτασαν μπροστά στο φράχτη, ο Γκουσώ, έβγαλε ένα μεγάλο κλειδί, άνοιξε τη σιδερένια πόρτα κι' άφου μπήκαν όλοι μέσα ξανακλείδωσε.

— Άξαρνα ο γέρος τεγνώνοντας τ' αυτιά του είπε:

— Κάποιος σκουζει μέσα στο σπίτι. — Η μάνα σας!... Κάτι συμβαίνει.

— Έτρεξαν γρήγορα κι' οι πέντε πρός το σπίτι.

— Εδώ είμαστε!... Φτάσαμε!... φώναξε ο μεγαλύτερος γιουός Λαχά-νισμένος, έδωσε μια κλωτσιά στην πόρτα και μπήκε μέσα.

Στην τραπεζαρία αντίκρυσε τότε τη μάνα του ξαπλωμένη κατά γης, μέσο σε μια λίμνη αίματος!...

— Χριστέ και Παναγία! ούρλιαξε μόλις μπήκε στο σπίτι κι' ο γέρο-Γκουσώ. Τι σου κάνουν γρηά!...

— Η γρηά ο Γκουσώ ξεφώνισε: — Τρέχατε!... Τιάστε τον! Άρπαζε τα λεφτά!...

— Ο γέρο-Γκουσώ ούρλιαξε: — Τα λεφτά!... Βοήθεια!... Κλέφτες!...

Ήσαν άνάστοι. Ο γέρο-Γκουσώ υπαινιχόταν στο πλυταριό αντίκρυσε άπέναντί του έναν άνθρωπο που προσπαθούσε ν' άνοίξει τη πόρτα. Ο άνθρωπος αυτός βέβαιον, τας το γέρο τον τινάζε μακριά με μια γερή κουτουλιά, και πηδούσε έξω απ' τ' άνοιχτο παράθυρο.

Οι γιουοί του Γκουσώ άρχισαν να τον κυνηγάνε μέσα στο κτήμα.

— Δεν θα νλυτώσω ο κακούργος! είπε ο γέρο-Γκουσώ στους γιουούς:

— Ο φράχτης είνε ψηλός και δεν θα μωρέσει να το σκάσει. Τα μάτια σας τέσσερα.

Και ξαναγύρισε στο σπίτι.

— Έ, πως τα πās γρηά!... ρώτησε τη γυναίκα του.

— Πονάει το; ρώτησε εκείνη.

— Δεν θα μās ξεφύγει. Όπου νά-ναι θα μās τον φέρουν οι γιουοί μας.

— Η είδηση αυτή και λίγο ρούμι που της έδωσε ο γέρο-Γκουσώ τη συνέφεραν και του διηγήθηκε τι είχε συμβεί.

— Καθόμουν στο παράθυρο περιμένοντας το γυρισμό σας, όταν άκουσα θορύβο στο πλυταριό. — Έτρεξα πρός τα έκει και είδα με κα-τάπληξη το ουρτάρι που κρούαμε τα λεφτά, θρηνάοιχο. Δίπλα σ' αυτό ήταν ένας άνθρωπος. Χωρίς να τα χάσω έτρεξα καταπάνω του. Έκεινος με τα λεφτά στα χέρια θέλασε να το σκάσει. Μα έπειδή τον έμπο-δίζα, με δάγκωσε στο χέρι, με χτύπησε στο κεφάλι και καθήκε...

— Τον άναγνώρισε;

— Θαρρώ πως ήταν ο μπάρμπα-Τραϊνάρ...

— Αυτός ο ζητιάνος; Τον είδες καλά; Βρέ τον παλινάθρωπο!...

Κατόπιν ο γέρο-Γκουσώ πήρε ένα τουφέκι και πήγε ν' άνταμώσει τους γιουούς του.

— Τον πιάσατε;

— Κάπου θάναι κρυμμένος. Μόλις φέξη θα τον βρούμε!...

Μα και το πρωί όταν έβασαν πάλι ο μπάρμπα-Τραϊνάρ δεν βρέθηκε πουθενά. Στο μεταξύ έφτασαν κι' οι χωροφύλακες. Ο γέρο-Γκουσώ φάχνοντας μαζί τους δαγκωνόταν απ' τη λύσσα του και μωρμουρίζε:

— Και όμως μόνο ο διάβολος θα μωρέσει να τον βγάλει από δω μέσα. Που θα μās πάρ!...

— Θάχη φύγει απ' το κτήμα, είπε ο έννομοτόρηξ.

— Άπο δω μέσα δεν έχει φύγει. Αδύνατον!

— Ένώ όμως δεν έχω καιρό για χαίμο. Ψάξε μόνος σου γέρο-Γκουσώ, θα πάρω τους άνδρες μου και θα φύγω.

— Κι' όμως, σου λέω, έδω μέσα βρισκόταν όλο τον βρω. Δεν θα χάσω έτσι ο λεφτά μου που τα έχω βγάλει με τον ιδρώτα μου.

— Κι' έσκαλωθούσε μόνος του τις έρυνες. Μα ο μπάρμπα-Τραϊνάρ δεν βρισκόταν πουθενά.

— Μπας και ψόφησε; άρχισε ν' άναρωτιέται ο γέρο-Γκουσώ.

— Όλοι στο χωριό έρχόντουσαν και τον ρωτούσαν:

— Μήπως βρήκατε τον κλέφτη;

— Ο γέρο-Γκουσώ ήταν έξω φρε-νών. Αυτός, η γυναίκα του, τα παι-διά του είχαν πάθει ψυχωσι με το κλέφτη και τη νύχτα έδαιναν και φώναζαν:

— Έ, Τραϊνάρ!... Όπου κι' αν είσαι, έδνα, δός μας τα λεφτά μας και θα σ' άφισώμε να φύγης! Άλλοι όμως θα πεθάνει απ' τη πείνα και τη δίψη.

— Κανέννας όμως δεν τους άπαν-τούσε.

Μερικές ημέρες κατόπιν στη πλα-τεία του χωριού στάθηκε ένα αυτο-κίνητο. Ο σωφείρ έβγαλε στο κύριο του αυτοκινήτου ότι χάλασε η ρόδα κι' ότι ήθελε δυο ώρες να διορθωθεί. Ο κυριός του αυτοκι-νήτου πήγε τότε κι' έκάθισε στο παν-δοχείο. Έκει από δι'φορές κουβέν-τες έμαθε και την ιστορία του γε-ρού-Γκουσώ.

Τότε ζήτησε να παρουσιαστί στην οικογένεια Γκουσώ.

— Σε μια ώρα θαχω λύσει το πρό-βλημα που σας άπασχολεί, τους δή-λωσε.

— Όλοι χάρηκαν κι' άμέσως ώδη-γησαν το ξένο σ' όλο το κτήμα.

Άφου έβγαζε παντού έπεε ηρεμώ-τητα στο γέρο-Γκουσώ.

— Ένα μόνο μ' άνοιάζει: Ο ζη-τιάνος τη νύχτα θα τρεφάταν με τα ψωμιά που είχε στο διάκιο. Πως έβινε όμως νερό, όταν δίψουσε;

— Υπάρχει η στέρνα. Νά, αυτή, έ-κεί. Αδύνατον όμως να πλυσίσαι γιατί παραφύλαγμε.

— Είπε βαθύ το νερό; ρώτησε ο ξένος, σπώνοντας συγκραμένα από κάτω ένα άχυρένιο καλάμι, και μετρώοντας το βάθος του νερού.

Κι' άξαρνα ξεφώνισε θριαμβευ-τικά:

— Καλά-τό είχα σκεφθί!

— Τον βρήκατε; ρώτησαν οι Γκουσώ.

— Μα βέβαια. Ο άνθρωπος μας ή-ταν άναγκασμένος να πινει νερό κι' έβινε απ' τη στέρνα αυτή με το άχυρένιο καλάμι.

— Κατόπιν έβγαλε το πιστόλι του και ρώτησε τους Γκουσώ:

— Θα μου δώσετε το λόγο σας ότι δεν θα παρδώσετε τον κακομοίρη αδών στην άστυνομία;

— Έχετε το λόγο μας, άπάντησαν οι Γκουσώ.

Ο ξένος άκόπευσε ένα σκιάχτρο για τα πουλιά που ήταν σκαμμένο σε μια κερασιά πάνω απ' τη στέρ-να. Και τότε άξαρνα το σκιάχτρο κατρακύλισε στη γη και... τόβαλε στα πόδια!...

Οι Γκουσώ έτρεξαν πίσω του. Το έπιασαν και είδαν ότι μέσα στα πα-λιόρουχα έκεινα βρισκόταν κι' έ-τρεψε απ' το φόβο του ο μπάρμπα-Τραϊνάρ! Ο ξένος τον πλυσίσε κι' έκοψε μ' ένα σουγιά τους σπαγ-γους και τις δεαμίδες από άχυρα με τις οποίες ήταν τυλιγμένος.

— Έκείνο το καλομάκι μου άπο-κάλυψε όλη την αλήθεια, του είπε.

Ήταν άπό άχυρα βαλμένο τόνα μέ-σα στ' άλλο. Μόνο ανθρώπινο χέρι μωρούσε να το καταφέρει αυτό.

Κι' έπειδή μόνο το σκιάχτρο είχε άχυρα έπάνω του, άρα ο κλέφτης ήταν το σκιάχτρο!... Δεν είσαι και πολύ κουτός γέρο μου. Έπινες έ-τσι νερό και ξεδιψούσες.

Γελώντας κατόπιν ο ξένος άπο-μακρύνθηκε.

— Τα λεφτά! ούρλιασαν οι Γκου-σώ όρμώντας πάνω στο Τραϊνάρ.

Τον έβασαν όμως χωρίς να βρουν ούτε φράγκο. Όλοι είχαν μείνει κοτάπληκτοι, άκόμα κι' ο ίδιος ο Τραϊνάρ.

— Άξαρνα ο ξενοδόχος είπε:

— Καλέ... Μήπως ο ξένος κυριός, έκει που έκοβε τους σπαγγγους;...

Τρέξαν όλοι στην πλατεία, που έ-άντικρυσαν το αυτοκίνητο που έ-φευγε με ταχύτητα. Στον κορμό έ-να νός δέντρον ήταν κορμωμένο ένα έπισκεπτήριο με το όνομα:

«ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ».

Στο δικαστήριο ο μπάρμπα-Τραι-νάρ δεν μωρέσε ν' άποδείξει ότι νάρ δεν ήταν αυτός ο κλέφτης και κα-δεν ήταν αυτός ο κλέφτης φυλακή.

Δεν λυπήθηκε όμως γι' αυτό. Για-τί μόλις βγήκε απ' τη φυλακή είδη-σε μάλιστα υποστηρίξει ότι κάθε τρι-πολήκα μυστηριώδης ένας δέντρον θάβρισκε απ' την χρυσά ναπολεο-νία. Ο Άρσεν Λουπεν του πληρώ-νε, σαν ίπποτης, το μεριδί του ά-πό την κλοπή.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

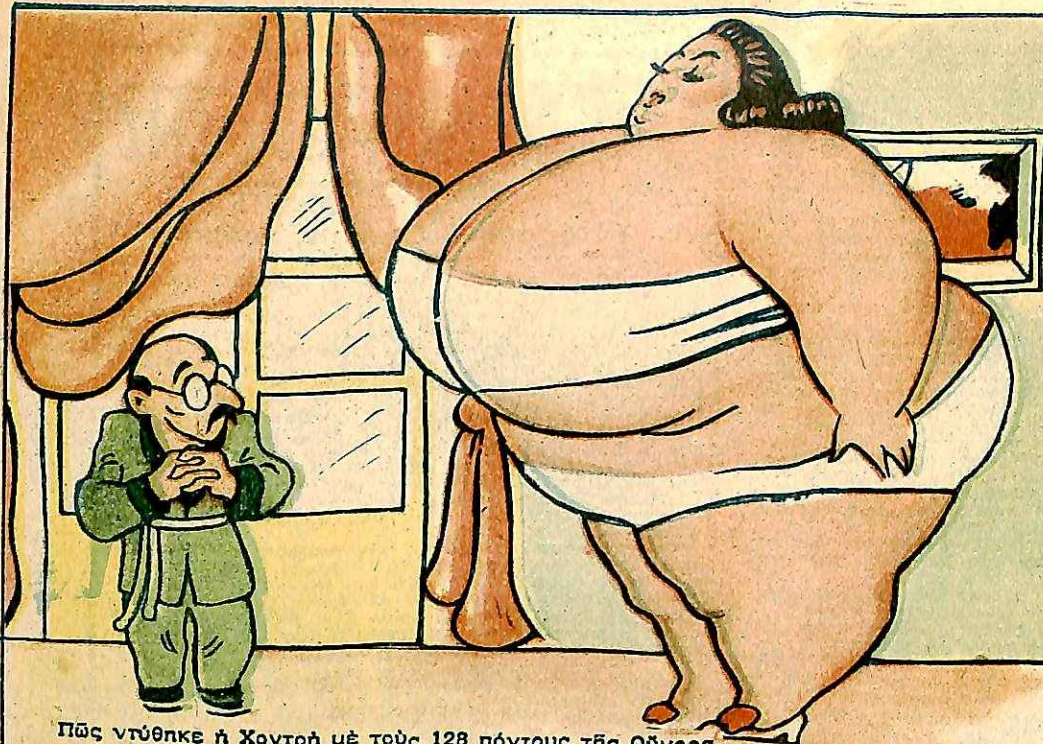

Το βραδυό ξεμακιγιάρισμα

Σήμερα θα μιλήσωμε για την σπουδαία σημασία που έχει ο κατάλληλος βραδυός καθαρισμός του προσώπου για την εν γενει άνθρωπι και την επί μακρόν διατήρησι της ωμορφιάς, και της ζωτικότη-τος της επιδερμίδος. Κάθε κυρία η δεσποινίς πρέ-πει να γνωρίση καλώς ότι περισσότερο συντελεί για την διατήρησι της φρεσκάδας, της ζωτικότη-τας και της λευκότητας εν γενει της επιδερμίδος του προσώπου, ένα καλό βραδυό ξεμακιγιάρισμα, παρά χίλια δυο άλλα πανάκριβα μακιγιάρ και καλλυντικά της ημέρας. Διλαδή, προτιμώτερο είνε να καθαρί-ζετς όπως πρέπει το πρόσωπό σας το βράδυ πρὸς της κατακλίσεως, και να μη μεταχειρίζεσθε τίποτε άλλο καλλυντικό την ημέρα, παρά το αντισηπτο-φο. Και τούτο για τους έξης δυο σπουδαιότατους λό-γους:

Πρώτα, γιατί οι σκόνες της ημέρας, οι διάφορες κρέμες, οι πούδρες και τα μπρυνέτ, είσχωρουν σι-γά-σιγά βαθεία στην επιδερμίδα και έκει άναμι-γνύμενα με τον ιδρώτα κι' άλλα ζωντα στοιχεία του δέρματος, σχηματίζουν ένα σκληρό κι' αδιά-λυτο πιά έπίστρωμα, το οποίο εκτός των άλλων αν-τισηπτικών σμηνών που προκαλεί στο δέρμα (μυ-μικία, στίγματα, μαυράκια κτλ.), έμποδίζει συ-χνότως και την έπαρκή έξοδισή των ιστών (δια-πνύ).

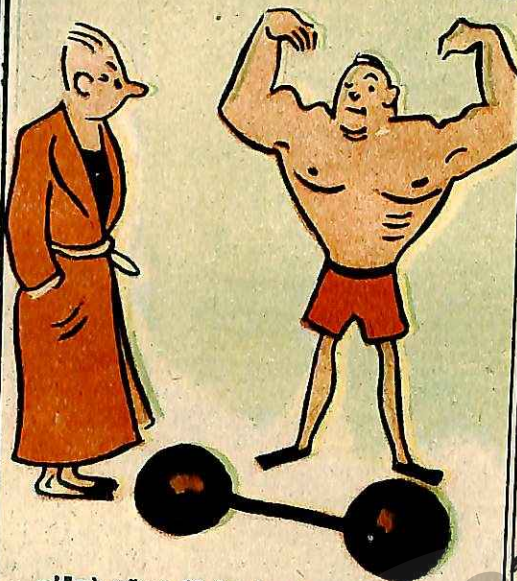
Συνεπώς, αν δεν ξεμακιγιαρισθίτε καλά το βρά-δυ, ώστε ν' απαλλάξετε το πρόσωπό σας απ' αυτό το έπίστρωμα, η ζωτικότης του θα έλαττωθί και θα έπαυοιτο η έξοδος του μαρμασμού, η ρυτίδωσι και το πρό-σωπό σας. Δεύτερος λόγος, άπο τελείας αίσθη-σινης πλευράς, είνε ότι όταν

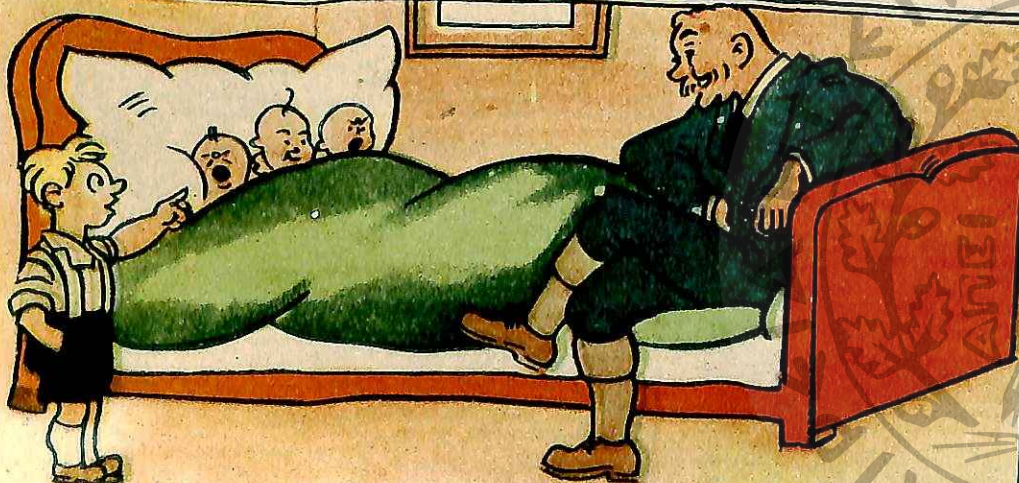
Πώς ντύθηκε η Χοντρή με τους 128 πόντους της Οδύρρα.

- Του ζήτησες συγγνώμην πού τόν πά-
τησες;
- Ναι και μου έδωσε ένα εκατοστόρικο.
- Κι' εσύ τί έκανες; Τόν εύχαρίστησες;
- Τόν πάτησα και στο άλλο πόδι!

-'Από αύριο θ' αρχίσω ασκήσεις και γιὰ
τὰ πόδια μου.

ΤΑ ΤΡΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

-Θά κρατήσουμε τὸ μεσαίο, μπαμπά, δὲν εἶνε ἔτσι; Ὅπως κάνουμε και
μὲ τὰ κουτάβια...

'Η Ιστορία ενός νευρικού.